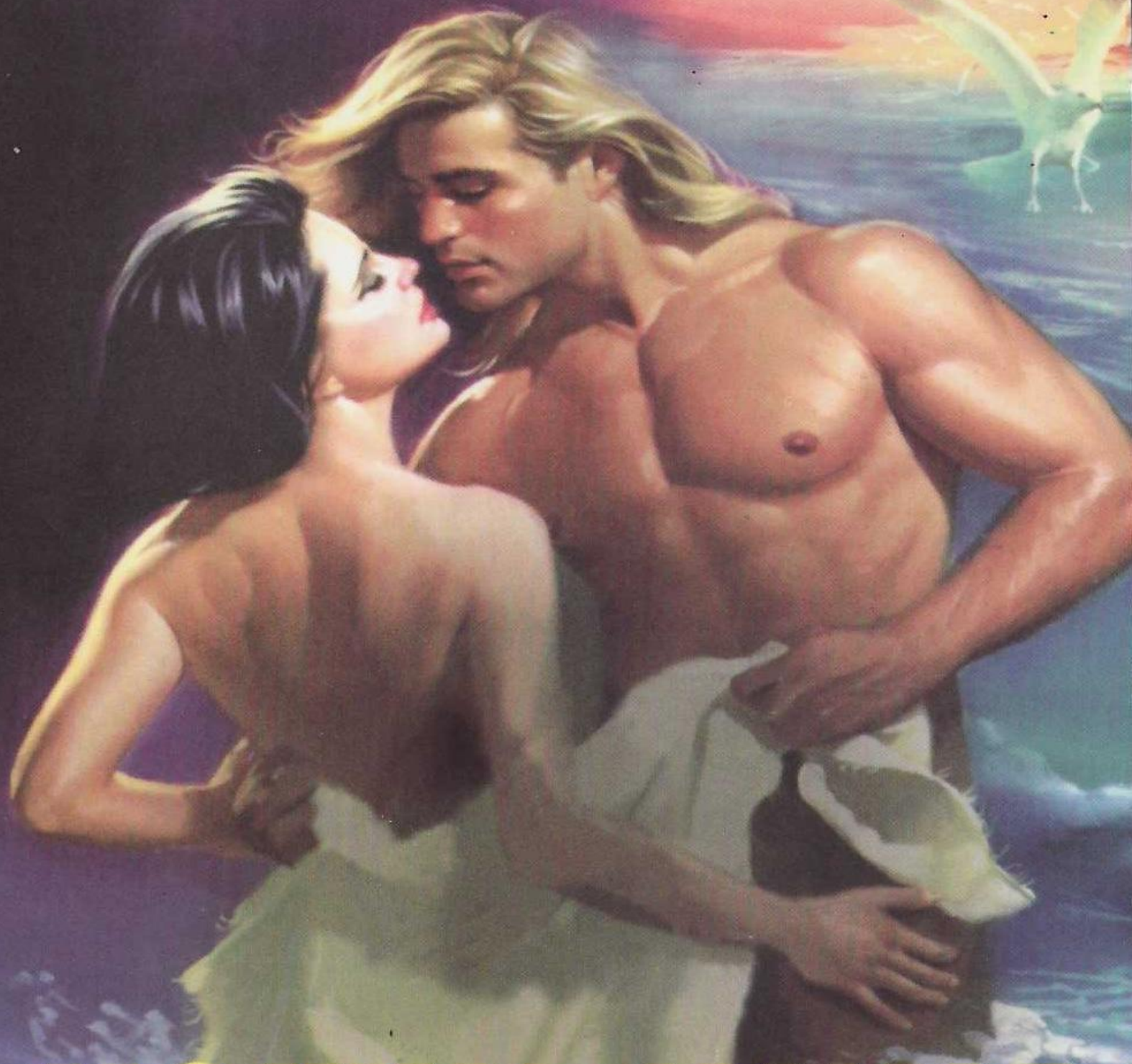

Лора Паркър

НОЩНА МИЛИЯ

ЛОРА ПАРКЪР НОЩНА ЛИЛИЯ

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Светският живот сред превзетото лондонско общество не се нрави особено на младата лейди Джулиана Кингсблъд. Затова тя се оттегля в родовото си имение, под чиито прозорци се плискат морските вълни... Неочаквано в къщата се появява призрак, който всяка вечер посещава спалнята на красивата отшелница и покрива лицето ѝ с горещи целувки... Сън ли е това, или действителност?

ПРОЛОГ

Девън, октомври 1845 г.

Беше часът на влюбените. За няколко секунди звезден воал забули нощта. Сенки, пронизани от лунна светлина, се плъзнаха през вехтите стени в цветната градина, където жасмин и рози пръскаха аромат. В мрака с цвят на индиго проблясваха момини сълзи. Час, изпълнен с магия, полунощният час, в който бродят духове.

Капитанът и неговата възлюбена се прегърнаха с въздишка, потиха от удар на сърце. Силуетите им изглеждаха по-крехки от отраженията на папратта в блатото, чувствата им — по-нежни от дъх. Безплътни същества сред поривите на вятъра, в одежди по модата на времена отпреди двеста години.

След малко настроението им се промени, те въздъхнаха по-дълбоко, силуетите им се очертаха по-ясно, резкият звук на гласовете им наруши тишината.

— Това е предателство, мила! Нищо друго! Знаех, че ще се стигне дотам. Човек не бива да се доверява нито на приятели, нито на роднини.

— Повярвай ми, капитане, принудени бяха да ни напуснат и трябва да прощаваме човешките им слабости.

— Така ли? Въпреки че леден студ и мрачно мълчание изпълват сега къщата? В пустотата владее тленността.

— Значи липсват и на теб, капитане?

— Отиваш твърде далеч, скъпа. Не ги укорявам за отсъствието им, а защото са страхливци. Да заключат къщата, чисто и просто да отпратят слугите — и да не го сторят дори лично! Очаквах повече от това момче, от Максвел, въпреки че в жилите му тече кралска кръв.

— От това момче! Максвел е на повече от шестдесет. А що се отнася до произхода му и кралската кръв — той е роднина и с теб.

— Не ми го напомняй! Той е незаконороден.

— Но създаден от теб... в твоето сладко тяло. О, господи, колко привлекателна си и сега!

Слабите вибрации в нощния въздух отърсиха стопен сняг от клоните и пръснаха цветни листца по сенчестата градинска алея.

— Колко лесно смекчавам гнева ти, капитане...

— За всеки мъж, заслужаващ да бъде наречен така, любовта надвива на всяко друго чувство.

— Ако наричаш плътското си удоволствие любов, ще се съглася с теб.

— Готова ли си да си запретиш полите?

— Боя се, че страстта замъглява разума ти.

— Тогава защо не я отприщиш! На тленността не бива да се разчита. И докато не ме изоставиш, изобщо не ме интересува какво ми готви вечността.

— Да, но ние не сме вече онова, което бяхме... Колко бързо отлитат годините... Сватба, раждане и смърт придават смисъл на отминалите часове. Какво бихме правили без всичко това? Ние двамата — сами?

— Да, ние ще сме сами, скъпа. Съвсем сами.

Изведнъж откъм влажния плет долетя шепот, сладка меланхолия простена във въздуха. В шипката самотен славей запя тъжната си песен. После се възцари дълбока тишина. И сякаш внезапно се бе затворила врата — те вече не съществуваха.

1

Девън, януари 1846 г.

Госпожа Мийд изпълняваше неохотно това задължение. През последните три месеца непрекъснато бе сновала от къщичката на пазача, в която живееше със съпруга си, до изоставената господарска къща. Беше вече повече от двайсет и пет години икономка в Блъд Хол, но все още се притесняваше, когато влизаше сама в празната сграда. С фенер в ръка минаваше от едно мрачно помещение в друго и хвърляше от време на време уплашен поглед през рамо.

Този ден сякаш всичко се беше съюзило срещу нея, за да ѝ създава неприятности. Когато се събуди, вадя гарван, кацнал на перваза на прозореца. Том, мъжът ѝ, си подсвиркваше, докато отиваше да седне за закуска. После, докато разтребваше кухнята, тя разсипа солта. Все лоши предзнаменования. Но сякаш и това не стигаше, и времето тежеше на душата ѝ като олово. Въздухът беше влажен и студен. Над покритите с мъх поляни бяха надвиснали плътни сиви облаци и вече бяха превърнали сутринта във вечерен здрач. Но тя знаеше, че странната атмосфера няма нищо общо с времето. Странни, тайнствени неща ставаха в Блъд Хол. Сред тези стени бродеха духове.

Всичко започнало с обезглавяването на една клета любовна двойка. През 1649-та войници на Кромвел пролели върху каменните плочи на антрето кръвта на двама. Някои хора твърдяха, че през първото столетие след убийството всяка година в деня на смъртта на влюбените през антрето потичала кръв — сякаш за помен.

— Глупости! — измърмори под нос госпожа Мийд. Въпреки това не желаше да мисли за станалото тогава. През дългите години на служба в Блъд Хол беше наблюдавала не едно странно явление. Така усещаше понякога близостта на някакви хора, въпреки че нямаше никой. Или млади слугини разказваха, че похотлив войник на Кромвел без глава ги преследвал през мрачните коридори. Или мебелите се оказваха преместени. Понякога на стената в хола се появяваше картина

— ловна сцена, въпреки че маркизът неведнъж бе заповядвал тя да стои на тавана.

Старата резиденция на семейството Кингсблъд не беше винаги толкова призрачна. Когато маркизът и маркизата живееха тук, в къщата кънтеше смехът на техните деца и внуци. Вечер във високите прозорци се отразяваха златните отблясъци на огъня в камината, на свещите и пламъците. Всеки минувач усещаше обичта, изпълваща сградата, и който потропаше на кухненската врата, получаваше топло ядене. Но тази зима семейството прекарваше другаде.

Заради продължителното и опасно възпаление на белите дробове, от което маркизът се беше разболял миналата зима, лекарите му бяха препоръчали да прекарва за в бъдеще това време на годината на по-топли места и да пази здравето си. Но той беше, разбира се, мъж със силна воля, който не се поддаваше на влиянието нито на загрижената си съпруга, нито на докторите.

Въпреки че се чувстваше зле, госпожа Мийд се усмихна, когато си спомни как завърши спорът. Маркизът беше уведомил лондонския си домоуправител. А той беше информирал на свой ред лондонската икономка, тя пък беше написала писмо на икономката на Блъд Хол. Маркизът се гордееше, че е единственият английски аристократ, чиито слуги знаеха до един да четат и пишат. Дори перачките и конярчетата трябваше да се научат. Ако отказваха, уволняваха ги заради мързела им, при това без да им дадат препоръки.

Нищо чудно, че кралицата се беше видяла принудена да се намеси лично, за да сложи на място един толкова влиятелен и своеволен лорд. Извикала го и му заявила, че ще го възприеме като лична обида, ако той остане през зимата в Лондон и умре от възпаление на белите дробове, защото тя ще има нужда напролет от острия му като бръснач ум, за да се пребори с камарата на лордовете. Тъй че той бе заминал с маркизата за слънчева Италия.

Когато завърши обиколката си на Блъд Хол и тръгна бързо към входната врата, госпожа Мийд облекчено въздъхна. Притеснението ѝ се оказа напразно... Изведнъж усети леден вятър да издува вълнената ѝ пола. С треперещи пръсти отвори вратата и изтича навън, прекръсти се, за да отпъди злите сили и извади ключа. Докато го превърташе в ключалката, чу стон, долетял отдалеч. Обърна се ужасена и погледна

към обраслата с мъх каменна стена, обграждаща градината. Дървената вратичка беше отворена.

Какво да направи? Изглежда, духовете най обичат да се въртят из тази градина. Лордът беше наблягал, че освен стария градинар никой слуга не бива да влиза там. Но по-малко от месец преди миналата Коледа градинарят умря. И понеже никой не желаше да работи на това неблагословено място, в края на краищата съпругът на госпожа Мийд се бе съгласил. Но в момента той претърсваше гората за браконieri и беше на много мили далеч. Никак не й се искаше да стъпи в тази посещавана от призраци градина, но щеше да е същинска катастрофа, ако животни влезеха през отворената вратичка, нали можеха да опасат скъпите, великолепни растения, които, сякаш по чудо, цъфтяха по всяко време на годината.

Приближи се колебливо към вратичката, вдигнала високо фенера, а вятърът отново довя стон. Този път сякаш идеше от градината. Пристъпи предпазливо и се огледа, но не откри нищо необичайно. Само няколко розови храста се бяха откъснали от подпорките, други храсти изглеждаха явно занемарени. Между каменните плочи бяха избуяли бурени. Госпожа Мийд се оглеждаше на всички страни, за да разбере дали някой пор, някоя сърна или дори кравата на някой съсед не е използвал възможността и не се беше вмъкнала. В заобиколената от стена градина беше по-тъмно отколкото навън. Икономката продължи бавно напред. Само след няколко крачки светлината на фенера й бе погълната от черна сянка.

И тогава го чу отново, съвсем ясно и близо — стенанието на мъж.

— Кой е? — попита тя храбро, въпреки че най-много би искала да избяга.

Нещо я дръпна за полата. Погледна смаяна надолу и затаи дъх. Един мъж беше изпъзлял в кръга светлина от фенера, лицето му, покрито с кал и петна кръв, беше призрачно бледо. Ръката му се вкопчи разтреперана в края на полата й.

— Помогнете ми!

Когато усети, че ги наблюдават, косата й се изправи. Вдигна очи към прозорец на първия етаж на къщата. Зад него цареше дълбок мрак. Но на стъклото се появи изведнъж светла розетка, сякаш грапавина

или замръзнал човешки дъх, а след секунди до нея разцъфна още една. Над тях се появиха два чифта очи, но нямаше тела.

— Те са! — простена госпожа Мийд. Докато произнасяше с мъка думите, над стената премина с шумолене порив на вятъра и я обгърна в леден студ, от който ушите и пръстите на краката ѝ изтръпнаха.

— Не ви ли е срам? — надви нечий глас шумолящия вятър. — По дяволите! Колко буйно се разрастват бурените в тази градина! Тези отвратителни растения се ширят сякаш са собствениците тук. Как можа да се стигне дотам!

Тя погледна надолу. Но мъжът беше изчезнал. С вик на ужас си запретна полите и изхвърча от градината. Каква лоша шега ѝ бяха изиграли призраците на Блъд Хол! Ако ги разтревожи човек, способни са на всичко. Смъртно раненият гледаше безпомощно как тя изчезва от полезрението му. Кръвта му напояваше неспирно плодородната пръст в градината. Беше дошъл в Блъд Хол да потърси убежище, сигурност и мир. А сега щеше да умре, сам...

Силуетите-сенки, които бяха застанали край прозореца на втория етаж, влязоха в градината и се наведоха над присвития човек, хванаха пулса му, вслушаха се в прекъслечното, прекалено забързано дишане и видяха червената пяна на бледите устни. Смъртта чакаше търпеливо в синята сянка.

— Мъртъв ли е?

— Скоро ще умре.

— Тогава ела с мен, това не ни засяга.

— Може би все пак ни засяга, капитане. Дали няма да ни донесе известно разнообразие в нашата самота?

— Ти все във всичко се месиш. Смъртта иска да го вземе. Не бива да ѝ пречим.

— Добре. Само че той ще ни тежи на съвестта.

Лондон, февруари 1846

Февруари не е предпочитан месец за сватби. Като нетърпеливи нокти потропваха снежните капки по светлите прозорци на великолепната къща на Бъркли Скуеър. Преди два часа, на път за църквата „Сейнт Джърдж“, сватбената процесия бе настигната от

пристъпи на вятъра, които за малко не преобърнаха каретите. За радост на брачната двойка голям брой представители на висшето лондонско общество бяха приели предизвикателството на стихииите, за да участват в церемонията. Това нямаше нищо общо нито с репутацията на младоженеца дук Монтроуз, нито с популярността на бащата на младоженката, граф Стокпорт. Хората искаха по-скоро да присъстват на съединението на два стари рода. Издигащата се средна класа заплашваше все повече устоите на господстващата аристокрация. Затова всички приветстваха една връзка, която ѝ придаваше нови сили. Сватбата бе отпразнувана с разсипнически размах.

След няколко часа в късните издания на най-големите вестници се появиха и първите отзиви.

Днес епископът на Лондон бракосъчета техни светлости лорд Джордж Дашмор, дук Монтроуз, и Филидия Туининг, най-голямата дъщеря на граф Стокпорт, рицар на ордена на жартиерата. Младоженката носеше красива рокля британско производство...

Беше описан накратко пищният обяд, поканите за който беше разпратила майката на младоженката, графиня Стокпорт. Приемът беше започнал преди повече от час, но на Бъркли Скуеър много от пристигналите с карети все още чакаха, преди да могат да слязат. Щастливците, които бяха влезли, се редяха на опашка, за да честитят на новобрачните.

Една от гостенките не споделяше радостта от празненството. Придружена от роднините си — лорд и лейди Купър, — лейди Джулиана Кингсблъд беше дошла само за да си докаже, че може да понесе всичко, дори брака на любимия мъж с друга жена.

— Наистина ли трябваше, Джили? — прошепна лейди Летиша на братовчедка си, докато изкачваха широкото стълбище в резиденцията на семейство Стокпорт. Това, че нарече пред хора Джулиана с галеното ѝ име, издаваше колко е нервна.

— Лети е много права — каза лорд Алфред Купър. — Ти беше в църквата и това би трябвало да е достатъчно.

— Глупости! — Джулиана се престори, че не разбира загрижеността на роднините. — Като представителка на дядо трябва да изпълня дълга си. — Тя вдигна още по-високо тъмнокосата си глава и погледна към вратата на балната зала, където младоженците приемаха гостите. — Напредваме доста бързо и нищо няма да ми попречи да пожелаая щастие на дука и неговата съпруга.

— Но ти наистина ли...

Джулиана накара с рязък жест братовчедка си да млъкне. С тъмната коса на баба си и арогантно извитите вежди над учудващо светли зелени очи, лицето ѝ имаше характерни черти, издаващи решителност и интелигентност.

— Моля те, Лети! Човек би решил по-скоро, че не гледаш с добро око на щастието на дука.

— И ти ли се оставяш като половината лондонски дами да те излъже привлекателната, очарователна фасада? Ще е жалко, нали, Алфред? — усмихна се тя хладно.

Лейди Летиша и съпругът ѝ размениха бърз поглед. Преди два месеца, по време на коледните празници, двамата бяха уредили в имението си в Хампстед среща на Джулиана с дук Монтроуз. Както беше известно на всичко живо, той бе дошъл на сгледа. Джулиана, на двайсет и пет, бе попрехвърлила възрастта, на която една жена би трябвало да се омъжи, но благодарение на произхода и зестрата си беше достойна за един дук.

Тогава двамата създадоха впечатление, че връзката би им допаднала, защото станаха неразделни. Джулиана, която дотогава не беше проявявала интерес към никой джентълмен и смяташе играта на карти, живите картини и музикалните вечери за „безсмислено пилеене на време“, сега не се отлепяше от дука. Държеше се, разбира се, дискретно и никой не забелязваше онова, което виждаха зорките очи на Лети — кратко докосване на ръцете, скрита усмивка над главите на другите хора, желанието да поизостанат от другите, когато вечерите в обществото са към края си. Когато след седмица гостите на семейството се сбогуваха, Лети предсказа на съпруга си скорошна сватба.

Но после, преди три седмици, по доста странен начин бе обявена сватбата на дук Монтроуз с лейди Филидия Туинингс. Лети побърза да отиде в Кенсингтън, в дома на маркиза, където ѝ съобщиha, че

Джулиана не се чувствувала добре и не бивало да я безпокоят. Лети си направи единственото възможно заключение — нейната братовчедка е била изоставена. Но когато няколко дена по-късно Джулиана я прие, тя не изглеждаше нито потисната, нито изненадана. Все пак Лети не се остави да бъде измамена. Въпреки че лицето на братовчедката рядко издаваше чувствата ѝ, нейното спокойствие приличаше на затишие пред буря. За ужас на Лети тя предложи да отидат заедно на сватбеното тържество.

— Тези празненства са ужасно отегчителни — въздъхна Алфред и се огледа в препълнената зала. — Не бих посетил дори собствената си сватба, ако имаше начин да го избегна.

— Лорд Купър! — смъмри го ужасена Лети.

— Кое то изобщо не значи, че не съм искал да се ожения за теб. — Той потупа успокояващо ръката на жена си. — Все пак мразя цялата тази суматоха. Спират уличното движение с шум и фанфари и на човек му премръзва известна долна част на тялото. — Алфред засука с показалец краищата на грижливо подстриганите червеникаворуси мустаци. — Човек може да се ожени и мирно и тихо, без фукня и шумотевизица.

— Ами чудесно — възрази Лети. — А твоята точно четиригодишна дъщеря? Какво да ѝ кажа някой ден? Замини за Гретна Грийн, моето момиче, или ще си останеш стара мома?

— А не, почакай, Лети... — подхвана той, но го прекъсна нов поток от думи.

Джулиана се извърна от съпрузите, които се караха с приглушени гласове, но не защото беше шокирана или смутена. Те винаги се държаха така, и сред хора, и насаме. Далечна роднина на Лети и Алфред, тя ги познаваше откакто се помнеше. От деца се виждаха много често. Бракът на Лети и Алфред беше решен отрано и Джулиана неведнъж беше заявявала шеговито, че тъй като не може да има Алфред, ще си остане неомъжена. Колко съдбоносно звучаха сега тези думи...

Брак! Брак! Думата кълтеше непрекъснато в съзнанието ѝ, докато късогледите ѝ очи се взираха над тълпата от гости. От суетност сред хора не носеше никога омразните очила, а ги оставяше в чекмеджето на нощното шкафче. Разпозна няколко лица, но никой не ѝ направи особено впечатление. Само едно осъзнаваше болезнено —

сякаш целият свят се състоеше от двойки. Без някой джентълмен до себе си тя се чувстваше като невиджан куриоз. Отпъди решително тази мисъл. През седемте години след своя дебют изобщо не изпитваше нужда да се вкопчи в ръката на обожател. Тъй че щеше да преживее и този ден, или?

Най-сетне погледът ѝ се втренчи във високата фигура на дук Монтроуз. Въпреки лошото зрение, беше свикнала да го разпознава бързо и отдалеч. Необичайната му височина беше подчертана и от гъстите черни къдрици и широките рамене, затова появата му привличаше навсякъде повишено внимание. В официалния си черен костюм той стърчеше над всички джентълмени наоколо. Онова, което Джулиана не виждаше, се допълваше от спомена и така във въображението ѝ възникна безкрайно привлекателен образ.

Потисната, тя извърна глава. Само за няколко незабравими дни той спечели любовта ѝ... Никой не знаеше, че след Коледа се бяха срещали тайно няколко пъти. Със своя чар и хубост той събуждаше в сърцето ѝ емоции, които не познаваше. Изведнъж се бе усетила хубава и желана. Но преди три седмици той ѝ заяви, че ще се жени за друга, а тя трябва да забрави краткотрайния им роман.

Поне беше говорил открито и честно с нея. Призна, че миналата есен е ухажвал известно време Филидия Туинингс, но безрезултатно. Но сега, по неизвестни причини и с огромно закъснение, нейният баща, когото той смяташе за луд, беше решил, че Дашмор е изоставил дъщеря му и го бе заплашил със съд за нарушено обещание за брак. Това е, разбира се, абсурд, увери я дукът. Но се съгласил на този брак, за да спаси името си от скандал.

Джулиана се изправи като свещ с чувството, че гръбнакът ѝ се е превърнал в железен прът. Знаеше колко много държи дукът на семейството си. Чувството му за дълг и гордостта му щяха всякога да надделяват над егоистичните желания. А собствената ѝ гордост я накара да изживее храбро деня на неговата сватба, вместо да се скрие в болката си. Беше възпитана да се справя с всяка ситуация. Но бяха забравили да я научат как се лекува разбито сърце.

Тя стисна с усмивка ръка на членовете на семействата на брачната двойка и размени с тях нищо незначещи любезности. С всяка крачка опасният миг приближаваше все повече, след малко ще трябва

да погледне в лицето мъжа, когото ще обича винаги — в това не се съмняваше нито секунда.

Силна мъжка ръка с тежък пръстен, украсен с герба на дука, обгърна пръстите ѝ. Той я гледаше втренчено, свел поглед към нея, пребледня, изчерви се и отново пребледня. Привлекателната му външност, на която винаги се бе възхищавала, ѝ се стори изведнъж толкова куха, сякаш беше восъчна фигура. Запита се за миг дали лицето ѝ издава онова, което чувства. Устните му се раздвижиха, изрекоха беззвучно името ѝ и тя се надяваше, че мъжът ще каже нещо, което ще придаде смисъл на гротескната сцена и ще ѝ позволи да диша по-леко.

Той се съвзе най-сетне от смайването си. Лицето му придоби нормален цвят и си възвърна обичайното съвършенство. Въпреки че устните му се смееха, в сивите очи проблясваше лед.

— А, лейди Джулиана, за мен е, както винаги, удоволствие да ви видя — изрече той с отегчения тон на британски аристократ.

— Ваша светлост — чу се тя да отговаря по правилата, — ще позволите ли да ви честитя? Желая ви да отпразнувате много и щастливи годишнини от сватбата...

Тя не искаше да каже точно това. Стотици пъти си бе повтаряла остроумни, горчиво-сладки, загадъчни и най-вече запомнящи се думи. Но се сети твърде късно за тях. Дукът говореше отново. Какво казваше?

— Предайте най-сърдечните ми поздрави на маркиза и маркизата. — И той се наведе учтиво над ръката ѝ в ръкавица.

Докосването на устните му я накара така силно да се разтрепери, че се уплаши да не би пламъците на свещите да се олюлеят. Той не можеше да не знае какво означава за нея тази целувка. Сигурно бе усетил как треперят пръстите ѝ. Но когато се изправи, той вече не я гледаше. Гледаше усмихнат жената до себе си.

— А сега искам да ви представя съпругата си, лейди Филидия Дашмор, новата дукеса Монтроуз.

Джулиана за малко не извика, дълбоко потресена от хладното отблъскване. Наложил ѝ се все пак, искаше или не, да се обърне към дамата, чието лице придоби сега ясни очертания пред късогледите ѝ очи. В църквата Джулиана седеше твърде далеч от средната пътека, за да види хубостта на младоженката. Сега виждаше кукленско лице с

меки букли с цвета на нарцис над високо, изпъкнало чело и очи с цвета на кехлибар. Бели кадифени рози украсяваха небесносинята копринена рокля. В косата ѝ сред свежи бели рози проблясваха диаманти. Прочутата огърлица от сапфири и диаманти, семейно бижу на рода Монтроуз, обгръщаше тънката шия. Дукесата беше несъмнено идеална младоженка — млада и хубава, съвсем здрава и богата.

— Лейди Джулиана — измърмори тя хладно и подаде вдървена ръка. — Колко мило от ваша страна да дойдете на сватбата ни...

— Всичко хубаво, дукесо — Джулиана побърза да пусне тънките, облечени в тясна ръкавица пръсти.

С това мъчението беше вече изтърпяно. Преди да тръгне, тя продължи да се вира още няколко секунди. След като стисна ръка и на последния член на семействата на младоженците, си спомни изненадата на Дашмор. Очевидно не е допускал, че тя ще дойде, нито е желал присъствието ѝ. Бузите ѝ пламнаха от силен гняв.

— Слава богу, всичко свърши — простена Алфред зад гърба ѝ. — В съседния салон сервират закуска. Искаш ли да се подкрепим? Както чувам, коктейлът от раци не бил за пренебрегване.

— Идете двамата с Лети — каза Джулиана. Пред очите ѝ се размиваха ярките, весели цветове на копринени, сатенени и дантелени рокли. — Аз трябва да поговоря със съдружниците на дядо и да им кажа ясно, че той просто си е позволил да вземе отпуска и изобщо не е с единия крак в гроба. — Преди братовчед ѝ да успее да я спре, тя вече бързо се отдалечаваше.

— Е, най-сетне свърши — въздъхна Алфред.

— Вярваш ли? — Лети наблюдаваше Джулиана как си пробива, вирнала глава, път през тълпата. За разлика от други високи жени, тя не присвиваше глава, за да се направи по-ниска. — Струва ми се някак странна и се надявам да не направи нещо, за което после ще съжалява.

— Кой, Джили? Просто не си представям Джулиана да се забрави. В цял Лондон няма по-разумно момиче. Ти не се ли възхити на достойното ѝ държане? Сякаш познаваше само бегло Дашмор. Сигурен съм, че напразно се тревожиш.

— Щом мислиш така... — измърмори Лети, все още неспокойна. После видя братовчедка си да разговаря с по-възрастен джентълмен и се поуспокои.

— Ела, скъпа, да хапнем от коктейлите с раци.

— Добре — каза тя, но последва съпруга си неохотно.

Щом видя как роднините ѝ изчезнаха в съседното помещение, Джулиана прекъсна незначителния си разговор с джентълмен, който принадлежеше в парламента към политическите противници на маркиза, нейния дядо. Искаше да остане сама, за да подреди мислите си, толкова объркани след срещата с дука.

Въпреки че предпочиташе плодови сокове, сега взе от подноса на един лакей чаша шампанско. Ръцете ѝ трепереха, сърцето ѝ биеше учестено. Може би алкохолът ще поуспокои нервите ѝ.

Без много да се замисля, пресуши чашата на един дъх. Усети в гърлото си студените мехурчета като късчета лед. В същото време и как в нея да се надига яростен гняв и заплашва да даде пълен простор на чувствата ѝ.

Дашмор само дето не я отпъди! Как се бе осмелил дори за секунди да се опасява, че внучката на лорд Кингсблъд няма да знае как да се държи?

Тя остави празната чаша, взе пълна и се оттегли в един ъгъл да наблюдава гостите и да се вслушва в техните разговори. Беше, изглежда, единствената дама, появила се без кавалер.

През двата ѝ сезона в Лондон нито един младеж не се беше заинтересувал от нея. Този разочароващ опит я накара да презира безсърдечните принципи на пазара за невести и лекомислените мъже от каймака на обществото. Не криеше мнението си. Затова матроните си шушукаха, че имала остро езиче, била прекалено сериозна и деспотична, по-лошо дори — прекалено образована, за да си хване съпруг. Изглежда, че и ергените от аристокрацията бяха на същото мнение. Но в обществото поне не бяха обявили публично Джулиана за „непривлекателна“.

Нейните приятелки, които тя все поставяше натясно, само утежняваха положението, като ѝ натрапваха свои далеч не очаровани братя и братовчеди. Когато свърши и вторият ѝ сезон, тя реши да не се подлага никога вече на подобни мъчения.

Но ето че преди два месеца, вече примирена с бъдещето на стара мома, срещна голямата любов. Като наивно момиченце потъна в същите красиви мечти, които преди презираше, и закопня за брак, за деца, и за съпруг, който ще я ощастливява до край на дните ѝ.

Наистина беше станала за смях. Единствената ѝ утеха бе, че никой не го знаеше. Не се довери даже на добрата Лети.

Зазвуча валс и дукът поведе съпругата си към балната зала.

Преливаща от горчив гняв, Джулиана наблюдаваше двойката. Полите на небесносинята рокля се развяваха над лъснатия като огледало под и Джулиана чу коментара на неколцина гости наблизо, които твърдяха, че не са виждали по-красива младоженка.

Чудесно е, че никога няма да се омъжа, помисли си тя сърдито. Светлосиньото не ѝ отиваше. В роклята, която облече тази вечер, също не беше особено хубава. Светлосивият цвят правеше тена ѝ много блед. Под дантелената шапчица гъстата тъмна коса беше вързана на тежък възел, а това не смекчаваше резките черти на лицето ѝ. Но какво значение можеше да има всичко това, след като нито един мъж не ѝ обръщаше внимание?

И все пак... Разумната лейди Джулиана, от години твърдо решена да не се омъжва, си помисли изведнъж за бебетата, които никога нямаше да има и за унизителното съществуване на стара мома. От него няма да я спаси даже положението ѝ на внучка на маркиз. Докато си представяше един безрадостен живот без целувките и нежността на обичан мъж, очите ѝ се изпълниха с наистина неразумни сълзи.

Потисната от музиката и ръкоплясканията на гостите, които възнаграждаваха съвършената хармония на танцуващата брачна двойка, тя отмести поглед и пристъпи в сянката на една колона.

Отначало не забеляза двамата джентълмени, до които се бе приближила. Но после ги чу да споменават дук Монтроуз и се заслуша в разговора.

— ... ако щете вярвайте, ако щете недейте — миналата есен Дашмор поиска от лорд Туининг ръката на лейди Филидия, но получи отказ.

— Какво говорите!

— И това далеч не е всичко.

Джулиана се приближи тихо още повече до колоната, която я разделяше от двата гласа. Въпреки че не виждаше мъжете, разбираше всяка дума.

— И какво мислите, защо сватбата става още сега, а не в края на сезона?

Тих смях.

— Защото графът е заплашил дука да го съди за несдържано обещание за брак.

— Сериозно?

— Абсолютно!

Когато Джулиана се наведе, за да не пропусне нито дума, чашата ѝ с шампанско се удари в колоната, падна на пода и се пръсна със звън на матки късчета. Но джентълмените явно не забелязаха нищо, а разговорът им ставаше все по-гротескен.

— Трябва да призная, че дукът го е скроил много хитро. Макар аз лично да не одобрявам подобни похвати. Та Монтроузското абатство е в пълна разруха. Дашмор може да е пропилял наследството си, но си знае задълженията. След като графът не приел предложението му, той се завъртял около една стара мома.

Другият мъж избухна в гръмогласен смях.

— Сега може да забрави грижите си. Туининг ще отпусна на щастливата двойка по четиридесет хиляди годишно.

— Въпреки че не въздишам по стари моми, срещу богати стари моми възражения нямам. Дали не трябва да поогледам дамата, която дукът е изоставил?

— По-добре ще е да поизчакате. Само си помислете за положението на младоженката. След девет месеца истината ще излезе на бял свят. Тогаво старата мома ще страда от уязвена гордост и ще приеме, приятелю, с повече готовност ухажването ви.

Отново прозвуча смях. Сега Джулиана не можа повече да се сдържа и пристъпи напред.

— Какво искахте да кажете?

Джентълмените се обърнаха слисани към гневната дама.

— Лейди Джулиана? — подхвана единият и ѝ се стори, че познава този млад парламентарист, който посещаваше понякога нейния дядо. Той се втренчи в колоната, зад която тя се бе скрила и сигурно бе слушала разговора. — Представа нямам какво сте чула...

— Стига — прекъсна го тя нетърпеливо. От една страна, искаше да го накара да се откаже от всяка своя дума, от друга — да разбере

цялата истина. — Току-що намекнахте, че лорд Дашмор е постигнал тази сватба с принуда. Как е възможно?

Двамата мъже размениха съчувствени погледи. Колкото и свободно да разговаряха досега, бяха твърде добре възпитани, за да разказват на една лейди скандални истории.

— Не обръщайте внимание на думите ни — настоя джентълменът, за когото тя реши, че е парламентарист, и погледна предупреждаващо спътника си. — Освен това смятахме, че никой няма да ни чуе. Елате, Лесли, чашите ни са празни. Бихте ли ни извинили, лейди Джулиана? Впрочем бих ви препоръчал да не вземате на сериозно казаното от поразвеселени мъже. — Той се поклони припряно и изчезна.

Когато другият мъж го настигна, той му прошепна нещо.

Джулиана разбра само две думи: „лошо държане“.

Няколко секунди тя наблюдава бягството на двамата. После се обърна към брачната двойка, която продължаваше да се носи сама по паркета. Хубавата лейди Филидия сигурно е могла да направи избора си сред голям брой добри партии. Защо тогава баща ѝ е допуснал един обеднял дук да я завлече пред олтара? Освен ако тя наистина очаква дете от Дашмор...

Въпреки че виждаше новобрачните доста неясно, сега отново се увери колко хармонично се движеха двамата. И още нещо ѝ направи впечатление — навеждането на главите и погледите издаваха интимност, която преди ѝ беше убегнала. Сега осъзна цялата ужасна истина. Те не бяха в никакъв случай жертви на гневен баща. Бяха го надхитрили и принудили да се съгласи на нежеланата от него сватба. Джулиана сякаш още чуваше думите на джентълмена. След два-три месеца истината ще излезе на бял свят... Младоженката наистина е бременна.

Джулиана стисна юмруци. Някъде в подсъзнанието ѝ винаги беше дебнало подозрението, че интересът на дука към нейната личност щеше да е нещо прекалено хубаво, за да идва от истински чувства. Защо трябваше да избере тъкмо нея, след като толкова по-красиви и по-млади дами го боготворяха? Сега вече знаеше защо. Защото му трябваше богатство, за да възстанови Монтроузското абатство и да запази земите си. Преди две години тлъстата зестра, която щеше да получи, беше в устата на всички. Дядо ѝ се надяваше по този начин да

успее да омъжи внучката си. А тя, колкото и да го обичаше, беше отвратена от тактиката му.

Тази вечер тя осъзна какво унижение дължи на дядо си. Лорд Дашмор се беше сблизил с нея само защото беше решил, че тя е последното му спасение. Спомни си потиснатата вечерта, когато той дойде да сподели с нея новините си.

О, господи, как само се бе изложила... Беше се вкопчила отчаяно в ръката му, беше го умолявала да промени решението си и го беше уверявала, че дядо ѝ ще му помогне, ако наистина го обвинят, че е нарушил обещание за брак. Тогава бе решила, че дукът е твърде горд, за да приеме предложението ѝ. Сега получи много добър урок. Той изобщо не е искал някой да го пази от женитба с лейди Филидия. Беше играл с висок залог и бе спечелил. Ако Джулиана не се беше толкова предпазлива, сега тя щеше да е в положението на булката — впрочем без младоженец. Ставаше ѝ ту горещо, ту студено. В тялото ѝ сякаш трептеше всеки нерв, а по ръцете и краката ѝ сякаш пълзяха безброй мравки. Добавяше се и въздействието на изпитото шампанско. Изведнъж ѝ се стори, че вече няма спирачки. Сякаш щеше да припадне от мъка и срам, и гняв. Излезе решително иззад колоните и взе от поднос още една чаша.

Винаги е била послушната, разумната Джулиана, на която може да се разчита и която върши винаги най-правилното. Никога през живота си не бе проявявала лекомислие или необузданост. Но сега, след като си даде кураж с голяма глътка, изпита завладяващото чувство, че тази вечер е способна на всичко.

Проследи с поглед щастливата двойка, която се носеше по паркета. Как само се наслаждаваха на празненството си, съвсем сигурни, че нищо не може да помрачи щастието им. Каквото и да са сторили, за да постигнат целта си, сега бяха достойна за уважение брачна двойка. Джулиана не можеше да понася повече това лицемерие.

Унижена и измамена, насърчена от шампанското в желанието си за мъст, тя избърза към паркета и застана на пътя на младоженците.

Когато двамата се сблъскаха с нея, тя се усмихна и чу как смутените присъстващи си поемат дълбоко дъх. Не виждаше любопитните погледи, но ги усещаше. Нека зяпат, каза си тя. Сега имаше очи само за лъжеца-дук и неговата изнежена съпруга.

Обзет от лошо предчувствие, лорд Дашмор докосна ръката ѝ.

— Джулиана! — изрече предупреждаващо.

Младоженката чу, че той нарича лейди Кингсблъд на малко име и мекият ѝ поглед стана остър. Тя стисна ядосано устни.

Както Джулиана можа да установи със задоволство, даже красиви жени погрозняват от лоши мисли. Тя вдигна триумфиращо почти празната си кристална чаша.

— Искам да вдигна тост! — извика тя с ясен глас. — За дук и дукеса Монтроуз! За най-сигурния път към брачния олтар. За съпружески радости, които могат да се купят, като се стъпче с крака истинската любов. За четиридесет хиляди фунта стерлинга годишно.

Без да обръща внимание на кресливия хор от гласове, който вече я заобикаляше, тя изгледа шокирания дук и прошепна:

— Ти беше последната ми надежда за щастие. — Произнесе тези думи, само защото вече нямаше гордост и нямаше бъдеще.

Излезе с високо вдигната глава от балната зала, без да обръща внимание на шушукането, която я следваше, Лети изтича след нея.

— Скъпа, моля те, ти не биваше...

— Би ли ми донесъл палтото? — обърна се Джулиана към Алфред. — За днес вече се напразнувах.

Зад себе си чуваше останалите без дъх гласове на сватбарите, които приказваха един през друг, безкрайно ужасени. Никой никога нямаше да я покани вече на светско събитие. Но това не я притесняваше. Докато шампанското течеше в жилите ѝ, тя се чувстваше стоплена, силна и непобедима. Когато се събуди на другата сутрин изтрезняла, сигурно ще да съжалява за държането си. Но не и сега. Но кой знае, може би и утре нямаше да съжалява.

2

Джулиана подаде с усмивка на братовчедка си чаша чай. Бяха седнали в салона на господарския дом в Кенсингтън, собственост на нейния дядо.

— Е, какви новини искаш да ми разкажеш? — попита без притеснение.

Лети пое чая и я изгледа замислено. От сватбата на дука беше минала седмица, но възмущението от поведението на Джулиана изобщо не бе заглъхнало. В най-изисканите салони, джентълменски клубове и казина продължаваха оживено да клюкарстват и щеше да мине още доста време, преди скандалът да бъде забравен. В края на краищата семейство Купър реши, че тяхната братовчедка трябва да бъде изправена пред последниците от онази сцена и запозната с неизбежни факти. Но сега, седнала срещу нея, Лети не знаеше как да почне.

Лицето на Джулиана рядко издаваше мислите и чувствата ѝ. Подчиняваше емоциите си не по-малко грижливо от тъмната си коса, вързана на забоден високо строг възел. Но този ден по бузите ѝ пламтяха червени петна, а пламъчетата в светлозелените очи издаваха необичайно силни чувства. Затова Лети трябваше да е възможно по-тактична.

— Няма нищо за разказване, Джили.

Джулиана вдигна предизвикателно вежди.

— Ако ти премълчиш истината, ще попитам някой друг.

— Е, добре — измърмори Лети и се изчерви притеснено. — Някои хора смятат, че лорд Дашмор е бил ужасно несправедлив към теб и неудържимо те е провокирал.

При името на дука Джулиана премигна. Но гласът ѝ прозвуча спокойно.

— Кои, моля те, са тези необикновени хора, които не приемат сензационните истории на клюкарите?

— Ами например Алфред и аз. Дори да не го признаваш, ние смятаме, че лорд Дашмор събуди у теб известни очаквания. Но тъй като изведнъж се отдръпна и се ожени за друга...

— Достатъчно — прекъсна Джулиана братовчедка си. — Намеренията ти сигурно са добри, но твоето отношение не ми е от полза. Какво казват хората?

Неспособна повече да се сдържа, Лети изведнъж го изтърси:

— Толкова зловни клюки не бях чувала, Джили. Твърдят, че си луда и истерична, понеже...

— Понеже?

Устицата на Лети затрепериха заканащо.

— Защото си разбрала погрешно приятелското държане на Дашмор по Коледа. Сега мънкат, че той бил станал жертва на добротата и безкористността си.

— Безкористност? — Джулиана потисна с мъка необходимостта да ѝ разкаже колко „безкористно“ е бил готов дукът да се ожени дори за съсухрена старае мома, за да спаси имотите си. — По дяволите, само защото не съм вече първа младост, трябва ли да съм благодарна, задето един мъж ме дарява с вниманието си?

— Джили! Изразите ти!

Възмущението на Лети развесели Джулиана.

— Съжалявам. Лош навик, заимстван от дядо. Да знаеше, той сигурно щеше да е ужасен, тъй че, моля те, не му казвай.

За да отклони братовчедка си от несъмнено замислената морална проповед, тя се залюбува с присвити очи на огненочервените герании до чайника. После извади нетърпеливо очилата си от джоба и ги сложи на носа си. Веднага се очертах ясни контури на всички подробности в стаята, мебелирана в стила на ранния деветнайсети век. С тънките си пръсти откъсна увехнал лист герания и го хвърли в подставката на празен рисуван свещник.

— Е, да. Човек трябва неизменно да спазва външното приличие. За мама това е много важно. Какво ли ще каже, като разбере какво съм направила? За щастие тя живее с татко в Бомбай. Докато новините стигнат дотам, ще мине поне месец, а тогава ще са вече лански сняг.

Това равнодушие щеше да шокира Лети, ако не знаеше от години колко малко се интересува братовчедка ѝ от мнението на родителите си — резултат от необичайни детство и ранна младост. Била е едва на две

годинки, когато маркизът и маркизата са взели внучката си при себе си в Блъд Хол, за да спестят на снаха си след тежка бременност и раждане на близнаци грижите за малко дете.

Джулиана бе останала четири години при баба и дядо. Оттогава те ѝ бяха по-близки от родителите и петте по-малки братя и сестри. Преди осем години баща ѝ пое дипломатически пост в Бомбай. Джулиана го помоли да ѝ разреши да заживее отново при баба и дядо. Не беше ги последвала в Италия, защото ѝ бяха заявили категорично, че трябва да участва в лондонските сезони. Очевидно бяха се надявали, че тяхната внучка все пак ще се омъжи.

Лети въздъхна тихичко. Тя и Алфред бяха обещали на маркизата да потърсят съпруг за братовчедката, но бяха претърпели катастрофално фиаско.

Със сбръчкано чело, потънала в мисли, Джулиана се обърна отново към Лети.

— За какво говорехме преди малко? А, да, за непростимото ми държане. Причина трябва да беше шампанското. Ако си спомням добре, изпих три или четири чаши. А не съм свикнала. Алкохолът ми се е качил в главата. Разбира се, че трябваше да го предвидя. Нали ме мислят за интелигентна. Въпреки това бях достатъчно глупава да се влюбя не в когото трябваше.

На Лети ѝ секна дъхът. Нейната братовчедка издаваше за пръв път какво е чувствала. Ако не я прекъсне, могат да последват и други откровени признания.

— Достатъчно беше Дашмор да ме погледне, и вече бях загубена — продължи Джулиана с изпълнен със самоирония глас. — Как мислиш, защо си въобразих, че той ще отговори на чувствата ми? Дори според собствения ми вкус имам прекалено остри черти на лицето. Мама твърди, че съм наследила външността и темперамента си от мъжката линия в семейството — несъмнен недостатък за едно момиче.

— Не се съди прекалено строго — възпря я Лети. — Някои мъже...

— Някои мъже! — повтори пренебрежително Джулиана. — Каква глупост! Никой мъж не би избрал доброволно жена като мен. — Гласът ѝ секна. — О, Лети, толкова боли! Зад очилата зелените ѝ очи заблестяха подозрително влажни. — Ужасно ме наранява това, че всички джентълмени ме пренебрегват. Още пред никого не съм си го

признавала. И ти не бива никога да ми го напомняш. Защото ужасно боли.

— Божичко, Джили! — Лети хвана, изпълнена със съчувствие, ръката ѝ. Да види братовчедка си, момиче с толкова силен характер и толкова гордо, да плаче — това я разтърси дълбоко.

Тя наистина не е хубавица в общоприетия смисъл, помисли си Лети. Но съжаляваше, че в този миг някой мил млад джентълмен не можеше да види Джулиана. От силните чувства лицето ѝ пламтеше. Очите ѝ, които Алфред винаги наричаше „зелена джунгла“, сияеха толкова светли. За съжаление тя издаваше рядко чувствителната си природа. Да беше се държала по-свободно с дука, той може би нямаше да я изостави.

— Не бъди толкова отчаяна, Джили. Почти всяка жена трябва да се откаже от мъж, когото обожава.

— Но не и ти — натърти Джулиана и избърза издайническа сълза от бузата си. — Ти от самото начало си беше с Алфред.

Лети побърза да пропъди мечтания образ на един хубав италианец, учител по музика. Споменът за случайни срамежливи целувки беше единствената тайна, която някога бе имала.

— Какво да правя сега? — Джулиана се овладя пак така бързо, както беше загубила самообладание. — Трябва ли да се оттегля от обществото и да се омъжа за викария на някоя селска енория? Или да отида в манастир? Бих могла може би да стана гувернантка и да уча твоите деца. — Братовчедка ѝ мълчеше и тя обузда сарказма си. — Прости ми, Лети. Ти искаше да ми разкажеш нещо. Не се съмнявам, че няма да е кратко.

Лети прехапа нервно устни.

— Изглежда, че лейди Филидия ужасно се е разстроила от клюките — започна тя и направи пауза, за да изчака да премине нов изблик на чувства, но той не последва. — Затова лорд Дашмор ще замине с нея на континента. Тръгват в края на седмицата.

— Което значи, че тя ми дължи едно чудесно сватбено пътуване. — В очите на Джулиана пареха нови сълзи.

Лети се наведе напред.

— Много ли си го обичала?

— Обичала? — прошепна Джулиана. След всичко, което се бе случило, въпросът ѝ се струваше маловажен и тя потърси убежище в

чувството си за хумор, което често използваше, за да скрие истинските си чувства. — Да кажем, че падащите звезди на моето въображение ме бяха заблудили... — Тя си припомни изведнъж думите на шотландския поет Робърт Бърнс. Наистина, излъчена от страст, и все пак светлината, въвела ни в заблуда, беше... небесна светлина...

Вярваше ли в това? И ако да — защото сърцето ѝ се бунтуваше? Защото то сякаш ѝ шепнеше: Не, не от страстта, защото за истинска любов тя не е достатъчна.

— Предполагам, че чувствата ми към лорд Дашмор са били последните илюзии на стара мома — добави тя. — Заслепена и ласкана, не чух гласа на разума. Сигурна съм, че ако се бяхме оженили, само след години щяхме да сме безкрайно нещастни. Помниш ли, в твоя дом, само пет минути след като се запознахме, ние вече се карахме. — Премълча колко се бе насладила на онзи миг. — За разлика от теб, не мога да си държа езика зад зъбите, ако някой застъпва погрешно становище.

Лети се усмихна мъдро.

— Трябва да се научиш.

— Мислиш, че би трябвало сто пъти на ден да си прехапвам езика? Щях да проливам твърде много кръв. Не, напоследък често мислех за това и се убедих, че за мен единственият поносим съпруг би бил мъж, когото бих могла да карам да изчезва и да се появява, когато си пожелае. — Чудесното хрумване я накара да се засмее. — По обяд го призовавам, сякаш е дух, да се появи, за да водим на масата интересен разговор. Но щом ме отегчи, изцраквам с пръсти и той се разтваря в нищото. Ако беше възможно, щях да си спестя всички неприятни страни на брака.

— Някой ден ще мразиш острия си език — предупреди я Лети, която винаги беше вярвала, че никоя жена не може да си пожелае друго, освен да се омъжи и да гледа деца.

Джулиана се усмихна със симпатия на братовчедка си.

— О, Лети, жени като теб трябва да смятат себе си за щастливи. Ти си красива, привлекателна и покорна. Не познавам друг мъж, готов да ме приеме такава, каквата съм. Той изобщо не желае да ме променя. Веднъж каза, че джентълменът, който би се захванал с мен, трябвало тепърва да се роди.

— Може би е прав — отговори весело Лети.

— Но в такъв случай сигурно никога няма да се омъжа. Ако истинският се появи едва днес на белия свят, аз ще съм минала петдесетте, преди той да е на възраст за женене.

— Аз правя усилия да се държа приятелски с теб, а ти ми си подиграваш.

— Ами иди при хора, способни да оценят твоето приятелство...

— Джулиана веднага съжали за думите си. Темпераментът ѝ още веднъж беше надделял. — Не ми се сърди, Лети. В отвратително настроение съм. Трябва да ми отрежат езика.

— Ти би се съпротивлявала с ръце и крака — въздъхна Лети. Зарадва се все пак на извинението на Джулиана — нещо наистина много рядко. Но имаше още нещо, което, в това беше убеден и Алфред, нейната братовчедка трябваше да научи. — Само за да си предупредена, Джили — в бъдеще някои хора ще те избягват, такива, които държат особено много на добрите маниери. Например приятелите на дука и на лорд Стокпорт, както и всички, които държат на тяхното благоволение. — Тя замълча в очакване. Но нейното предупреждение, изглежда, не направи на Джулиана особено впечатление. — Би ли желала да напуснеш Лондон? Можеш да дойдеш с мен в Хампстед. Повярвай, би ти се отразило добре. А твоята компания ще е за мене добре дошла.

— Не, благодаря, Лети, не мога да ти натрапвам ден след ден непредсказуемия си темперамент. Твърде много те обичам, за да го сторя. Но аз наистина ще замина. Вече го реших.

— И къде искаш да идеш?

— В Блъд Хол.

Лети вдигна притеснено вежди.

— Това е на мили далеч от тъй наречената цивилизация. Освен това маркизът е заключил старата си къща в провинцията. Там няма прислуга, всичко ще мирише на мухъл и прах.

— Обичам самотата. А що се отнася до паяжини и прах, не се страхувам от нещо, което може да се махне с метла. Освен това ще ми трябват само няколко слуги.

— Господин Оуен сигурно няма да го одобри.

— Господин Оуен да върви по дяволите! — Когато Лети си пое шокирана дълбоко въздух, Джулиана се усмихна. — Той може да е управител на дядо, но аз не му дължа никакви обяснения. Преди дядо

да замине, му обещах да водя личната му кореспонденция и да го осведомявам за всички новини. Затова ще посетя провинциалния му имот и ще разбере как са нещата там.

— Да се надяваме, че няма да замръзнеш. Сред мъховете зимата е зловеща. — А също и призраците — добави едва чуто Лети...

— Какви приятни изживявания ми предричаш, мила братовчедке! Студ, самота, призраци... Досега не ми се е явил нито един. Но онова, което са видели в Блъд Хол други хора, събужда любопитството ми, тъй че го очаквам с нетърпение.

— Бъди разумна! — помоли я Лети, отново ядосана от иронията на братовчедката.

— Но аз съм — увери я Джулиана. Досега не беше и помисляла за Блъд Хол, имаше намерение да гостува на баба си и дядо си в Италия. — Трябвало да видя и мината Малък Хангмън. Преди няколко седмици там е имало прояви на насилие, за които дядо е получил изчерпателни сведения.

— Гледай само да не се забъркаш с някакви радикални елементи! — предупреди я, ужасена, Лети.

— Защо не? — попита Джулиана с успокояващо спокоен тон. — Като лична секретарка на дядо съм добре запозната с подобни проблеми. Той всякога е подчертавал, че неговите работници трябва да уважават конституцията. Ако чартистите искат да постигнат успехи, те трябва да спазват законите. От 1838-ма чертисткото движение се застъпва за правото на глас и социални реформи. Тъкмо хората, които биха се възползвали най-много от закона, го застрашават със склонността си към насилие.

— Не бих искала да създавам впечатлението, че съм те разбрала — призна с въздишка Лети. — С упорития си интерес към политиката, объркваш даже Алфред.

— Това ни е в кръвта, Лети. Нали сме от семейство Кингсблъд.

— Не, грешиш. Ти си от семейство Кингсблъд, аз съм само далечна роднина. О, толкова искам да дойдеш с мен в Хампстед и да забравиш и чартистите, и всички тези стачки. Ако миньорите се избиват помежду си, защо смяташ, че ще се поколебаят да сторят нещо и на теб?

— От Блъд Хол те не могат да се оплачат, скъпа братовчедке. Знаят, че маркизът подкрепя тяхната кауза. А присъствието на неговата

внучка би могло да посмекчи разгорещилите се емоции. — Само мисълта, че може да е полезна, накара кръвта в жилите ѝ да потече побързо. Тя рязко стана. — Не искам да те насилвам, Лети, но или ще изядеш тортата, или ще се откажеш от нея. Преди да замина, трябва да свърша още куп работи, а времето ми е малко.

Лети остави притеснена чинията с тортата на масата, толкова бързо, че сребърната вилица падна на пода.

— Мисля си дали ще съм способна да дойда още веднъж да те поразведря! — изсъска тя, взе си чантата и скочи.

— Разбира се, че ме разведри — Джулиана не обърна внимание на гневния израз на лицето на братовчедка си и я прегърна. — Само на тебе дължа решението нещо да предприема. А това наистина ми беше необходимо. Когато времето се оправи, трябва непременно да дойдете с децата на гости в Девън. През пролетта морето е съвсем спокойно, а в реките може чудесно да се лови пъстърва. Но сега те моля да си вървиш, много съм заета.

Напъдена набързо, Лети забрави любимите си ръкавици от нежна дантела. Лежаха на едно кресло. Джулиана ги взе в ръка, за да им се възхити. Колко мънички бяха — сякаш на дете. Джулиана ги премери на своите ръце. На ширина щяха да ѝ станат, но пръстите ѝ бяха много по-дълги. Джулиана се загледа в ръцете си. Силни ръце, предназначени за тежък труд, а не за дантелени ръкавици. Само гладката кожа и свършените бели полумесеци на ноктите издаваха, че са на една лейди.

Защо беше проявила глупостта да боготвори един мъж? Закъсняла дива ревност към жени, заобиколени от обожатели, бяха я довели дотам, да се остави да я измами усмивката на мъж. Беше се гордяла с проявения към нея интерес на един дук. Тази неоправдана гордост ѝ причини болезнено унижение. Тази грешка нямаше никога да повтори.

Позвъни на домоуправителя Чапман. Когато той влезе в стаята, вече беше написала съобщението до господин Оуен. След като го предаде на един лакей, който трябваше да го занесе на управителя, тя се приближи към прозореца и се загледа в снежната виелица. Постепенно и последната дневна светлина угасна. В Блъд Хол я очакваше друг живот, далеч от балове, партита и влюбвания. Не се боеше нито от самотата, нито от трудностите, които я очакваха. Но

потреперваше при мисълта за безрадостното си бъдеще. Сърцето на един мъж никога нямаше да ѝ принадлежи.

Как може човек да продължи да живее, ако е престанал да вярва в любовта? В душата ѝ сякаш се затвори тежка порта, а зад нея останаха всички радости.

Джулиана следваше тъмния коридор, който ѝ заприлича на безкраен тунел. От двете ѝ страни, отначало съвсем тихи, после все по-силни, шепнеха гласове. Тя не разбираше думите. Но цялата настръхна.

Изведнъж пред нея взе да се мерзелее слаба светлинка. Панически ужас ускори пулса ѝ, мислите ѝ се объркаха. Къде беше? Защо е тук? Когато стисна ръце, забеляза, че носи букет цветя.

Светлината стана по-широка и пропъди сенките. Останала без дъх, тя се опита да се обърне и да избяга. Но връщане назад нямаше. Зад нея се издигаше невидима черна стена. Затова се обърна отново към белия кръг светлина.

Сега гласовете зазвучаха по-ясно и тя усети, че от мрака, някъде отвъд полезрението ѝ, някой я наблюдава.

— Горката лейди Джулиана — с такава готовност му повярвахте.

— Кой може да обвини един мъж, задето иска да се спаси?

— Но тя вярваше, че той сериозно я ухажва.

— Тази невзрачна стара мома? Нейната прегръдка сигурно му се е сторила по-студена от обятията на вещица.

Тя помръдна отчаяно устни, за да протестира. Но от гърлото ѝ не се изтръгна нито звук. Кому принадлежаха безтелесните гласове, които ѝ се подиграваха? На челото ѝ изби студена пот.

Светлината я заслепи болезнено. После пред нея се появи олтар. Вляво и вдясно имаше църковни пейки, по които бяха насядали много хора, които усърдно се навеждаха, за да видят Джулиана по-добре. Сърцето ѝ се блъскаше бясно в ребрата. Кръвта шумеше в ушите ѝ. Гледаше объркана мъжа, който стоеше пред олтара с гръб към нея.

Окрилена от гореща радост, тя продължи напред. Лорд Дашмор чакаше до парапета на олтара, за да се ожени за нея! Без да обръща внимание на шумните гласове наоколо, тя извика името му. Ако стигне навреме до любимия мъж, никоя друга няма да го спечели за себе си.

На стъпалата на олтара тя се спъна. Посегна непохватно към ръката му и той се обърна към нея.

В погледа му тя прочете презрение, съжаление, отвращение. Отстъпи ужасена. И тогава разбра, че той не е сам. До него стоеше лейди Филидия, толкова красива, облечена в небесносиньо. На пръста си носеше златна брачна халка, която блестеше толкова силно, че Джулиана я заболяха очите.

Изпълнена от безнадеждна тъга, тя се извърна. Подигравателни лица, гротескно разкривени, се тълпяха наоколо ѝ. Разбира се, че всички знаеха — дук Монтроуз я е изоставил, защото обича друга и никога не е пожелавал нея, а само зестрата ѝ.

Почти обзета от паника, тя понечи да избяга, но краката не я слушаха. От високия свод на църковния кораб отново прозвуча саркастичен смях и пъстрите оловни стъкла потрепериха. Безкрайно унижена, тя припадна.

— Не! — извика тя. Не! Не бива да се смеете! Не!...

Джулиана се стресна и се събуди, пое задъхана въздух, сякаш дълго бе тичала. Всъщност седеше в наетата карета. Отпусна се безсилна на възглавниците и изчака учестените удари на сърцето ѝ да се поуспокоят. Пътуването на запад се оказа наистина толкова трудно, колкото си го бе представяла. Заради лошото време ѝ се налагаше отново и отново да прекъсва пътуването. Валеше безспир. И сега вятърът шибаше тежки капки срещу прозорците, студена влага проникваше в колата, която се клатушкаше бавно по разкаляния път. При всеки подскок силна болка пронизваше гърба на Джулиана, пръстите ѝ бяха вдървени от студ. Но мъченията нощем надминаваха неприятностите, които изживяваше денем.

Кошмарите започнаха през нощта след посещението на Лети. Всеки път все същият ужас — дългия, тъмен коридор, любопитните погледи, които я следваха, шушукането, после презрението на лорд Дашмор. В странноприемницата, където бе отседнала последната нощ, викът ѝ даже бе събудил другите пътници. Тъй като не искаше да ношува отново в странноприемница, реши да измине остатъка от пътя без почивка. Но кошмарът я мъчеше и посред бял ден. Студена пот се стичаше от челото ѝ, имаше нужда от чист въздух.

С треперещи ръце дръпна перденцата и отвори прозореца на каретата. Видя неясно дълъг сиво-зелен плет да минава покрай нея, когато колата сви от шосето по разнебитения път, който водеше към Блъд Хол. Баба ѝ и дядо ѝ често ѝ бяха показвали това място. Тук се

бяха срещнали за пръв път преди четиридесет и пет години, в един дъждовен, ветровит ден. Една преобърната каляска, една мокра до костите годеница — и двама души, които съдбата бе отредила един за друг — с тези думи описваше маркизата началото на тяхната любов. Като същински разбойник беше изскочил дядо й на пътя, за да спре каретата на баба й. Малко по-късно се разделил с годеницата си и спечелил щастието на своя живот. Такива неща се случваха само в романтични приказки. Но за тях двамата приказната мечта се бе превърнала в действителност.

Джулиана затвори прозореца и пак се облегна назад. Само още един кратък час и ще види в далечината комините на Блъд Хол. А след още един час ще се усети сред дебелиите му стени сигурна и защитена в топлите сухи помещения. За съжаление съдбата не й бе приготвила щастливо бъдеще. Или можеше да се надява, че някой галантен рицар ще пресече случайно и нейния път и ще спечели сърцето й?

— Глупости! — прошепна си тя и се призова да сложи край на тези трогателни мисли. Кошмарите също трябваше да изчезнат.

Отпъди енергично сантименталните спомени за дядо и баба и си зави краката с кожената завивка. За да се разсее още по-добре, извади от маншона две донесени от Лондон писма. Бяха пристигнали преди няколко седмици, адресирани до маркиза. Джулиана ги прочете и информира писмено дядо си за тях.

В първото писмо госпожа Мийд, икономката на Блъд Хол, съобщаваше с детински почерк на своите работодатели, че съпругът й търсел нов градинар и с нетърпение очакват завръщането на маркиза напролет. Надявам се градината да бъде в добро състояние...

На това изречение Джулиана се поспря и свъси чело. А защо не? Да не би слугите да са занемарили цветната градина? Вече двеста години тази градина беше прочута в цял Девъншир, защото скъпоценните растения цъфтяха дори през зимата. Е, скоро ще разбере какво значи всичко това.

Второто писмо прочете малко по-бавно. В него ставаше дума за по-сериозни трудности от тези около една зле гледана градина. Джед Колман, ръководителят на мина Малък Хангмън, съобщаваше за предотвратен саботаж с експлозив срещу сградата на машинното отделение близо до хълма Малък Хангмън. Според ръководителя отговорни били миньорите, но те прехвърлили вината върху някакви

агитатори. Анонимно писмо с точни указания за времето на замисленото нападение и мястото, на което е скрит взривът, предотвратило катастрофата. Но на този информатор в бъдеще не могли да разчитат, пишеше Джед. Той щял да вземе необходимите мерки, за да предотврати по-нататъшни трудности и щял да изчака съответните съвети на маркиза.

Джулиана сгъна грижливо писмото. Какво ли е отговорил дядо ѝ на началника на миньорите? Тя вярваше на миньорите, отrekli да имат вина за атентата, въпреки че началникът им беше на друго мнение. Нали ако бяха разрушили машините, щяха да останат без работа, а зимните месеци по северното крайбрежие на Девън са достатъчно трудни и без глад и немотия. Кой ли са били тези агитатори, подготвили нападението? И защо тъкмо срещу мината Малък Хангмън? Най-сетне Джулиана се замисли и за информатора.

Който и да е бил, за да напише писмо, трябва да е имал по-добро образование от това на средния миньор, защото тези хора започваха често още шестгодишни да се трепят в мините. Може да е роднина на някой от слугите в Блъд Хол. Маркизът беше дал на целия си персонал възможност за добро образование. Освен това информаторът трябва да е спечелил доверието на водачите. Как иначе би разбрал за плановете им. Дали е действал тайно срещу тях, или е някой страхливец от техните редици? Макар Джед Колман да заявяваше, че за в бъдеще не може да се разчита на него, тя се съмняваше да е прав.

Когато каретата мина през портата от ковано желязо на Блъд Хол и затрополи по калдъръма, шумът на бурята долиташе вече само приглушено откъм Северния Атлантически океан. Междувременно и дъждът беше спрял. На хоризонта през струпаните облаци проблясваха багрите на залеза и предвещаваха чисто небе. Гранитните стени, верандата, еркерните прозорци и комините на старата сграда бяха сякаш боядисани с лъскава охра.

Още преди кочияшът да успее да свали стълбичката на каретата, Джулиана скочи долу. Зад прозорците на къщата не се виждаше нито една светлинка. Значи няма да може да се стопли на пращящ огън в камината. Обърна се разочарована към пътеката, зърна две яко увити фигури, които тичаха към нея и веднага ги позна — бяха икономката и портиерът.

— Не получихте ли писмото ми? — побърза тя да предвари извиненията на двамата.

— Не, милейди — отговориха в един глас, явно слисани, Ели Мийд и нейният съпруг и се втренчиха покрай нея в каретата.

— Маркизът придружи ли ви, милейди? — попита Том Мийд, свали каскета и откри гъстата си побеляла коса.

— Не, сама съм — отговори Джулиана и се обърна към господин Мийд, чието лице беше пламнало от напрежение. — Съжалявам, че писмото ми не е пристигнало навреме. Но сега това вече няма значение. Напалете, моля ви, огън в салона... Не, по-добре ще е да хапна в кухнята. — Докато просторният салон се затопли, щеше да мине доста време, а Джулиана беше прекалено уморена, за да чака. — Ще можете ли да ми сервирате студена вечеря и черешов ликьор? Почти съм замръзнала...

— Разбира се, милейди — госпожа Мийд се поклони почтително. — Само че...

— Добре — прекъсна я Джулиана и сложи край на по-нататъшни извинения. В момента се чувстваше прекадено изтощена, за да взема предвид, освен собствените си, и нечии други изисквания. — Том да занесе багажа ми горе. В това време кочияшът ще се погрижи за конете. Има ли достатъчно фураж в конюшнията? Можете ли да настаните някъде човека?

Съпрузите Мийд размениха бърз поглед.

— За съжаление не бяхме подготвени за вашето пристигане, милейди — каза икономката. — Което в никакъв случай не значи, че няма да се погрижим най-старателно за вас. Том ще намери къде да подслони кочияша. А вие ще пренощувате в китайската стая, ако нямате нищо против.

— Надявам се, че стаята е в по-добро състояние от градината — забеляза Джулиана с тон, издаващ обичайната ѝ ирония.

— О, градината вече се оправя, милейди — побърза да я увери Том. — Вече назначих нов човек, същински нехранимайко, но много енергичен.

В този миг порив на вятъра така профуча покрай каретата, че Джулиана залитна. Семейство Мийд веднага пристъпиха към нея, за да я подкрепят. Но сега зъбите им почнаха да тракат от ужаса, който досега бяха потискали.

— Елате, милейди — помоли я портиерът и я поведе към пътната врата. — На такова време човек не бива да остава вънка.

Половин час по-късно Джулиана седеше до огромната кухненска маса от дъбово дърво, увита в две вълнени одеяла, донесени от госпожа Мийд.

Пръстите ѝ се плъзгаха бавно по блестящата повърхност на масата, тя наблюдаваше икономката, която наливаше от котлето в чайника гореща вода.

— Изглежда, къщата не е била проветрявана от есента — отбеляза Джулиана. В антрето бе доловила миризма на мухъл.

— Не, милейди — госпожа Мийд сложи на масата подноса с чайника, чаша и гарафа ликьор. — Понеже само Том и аз бяхме тук, решихме, че е по-добре да оставим прозорците затворени. Щом пристигне вашата камериерка, всичко ще си стане както преди.

— Моята камериерка няма да ме последва — отговори Джулиана, без да обяснява, че в Лондон един лакей на маркизата беше „обезчестил“ момичето. След като уредиха набързо сватбата, уволниха и двамата, но им дадоха препоръки.

Тя погледна недоверчиво дебелия резен шунка, който госпожа Мийд ѝ бе сервирала. Розовото месо не беше особено апетитно. Сигурно трудно се дъвчеше и още по-трудно се преглъщаше.

Само защото икономката стоеше в очакване до масата, Джулиана взе филия с масло, отхапа и направи гримаса. Маслото беше гранясало, хлябът сух. Сложи без коментар филията на масата и протегна ръка към чайника.

Но госпожа Мийд беше по-бърза.

— Позволете, милейди. — Тя наля с пъргави пръсти една чаша, а после добави в нея мляко и захар.

Джулиана установи с благодарност, че млякото в чая не беше вкиснато.

Госпожа Мийд наблюдаваше с нарастваща тревога младата дама, която с мъка преглътна няколко хапки. Тъмните сенки под очите на лейди Кингсблъд и бледите бузи веднага ѝ бяха направили впечатление. Господарката явно беше болна.

— Прощавайте, милейди, но тук не мога да ви предложа нищо по-добро. Дали да не донеса от къщи прилично ядене? Том и аз тъкмо сядяхме да прием чай, когато чухме каретата да приближава.

— Благодаря, не си правете труда. Само ще си изпия чая и ще ида да си легна.

В този миг Том влезе в кухнята.

— Нима искате да останете тук съвсем сама, милейди?

— Защо не? — попита учудено Джулиана.

— Ами то понеже, милейди... — подхвана госпожа Мийд. Предупреждаващ поглед на съпруга ѝ я накара да млъкне.

— Блъд Хол е затворен от месеци — обясни той. — Само Ели и аз внимавахме всичко да е наред. За една дама тук няма достатъчно удобства.

— Малко прах и паяжини не ме притесняват.

— Най-добре ще е да ѝ кажем истината, Том — реши госпожа Мийд. — Преди около месец бях влязла тук в къщата, милейди. Портичката към градината беше отворена. И тогава го видях...

Джулиана свъси слисана чело.

— Кого?

— Един умиращ мъж. Преди да успея да избягам, той се вкопчи в полата на дрехата ми. — Госпожа Мийд потрепери. — После изведнъж изчезна. А когато малко по-късно се върнах заедно с Том, не можахме да открием мъжа.

Джулиана се обърна скептично към Том, който ѝ се усмихваше и клатеше глава.

— Сигурно си го е въобразила. Аз тогава ѝ казах само: „Мисля, че някой ти е скроил лоша шега, Ели“.

— Кой би се осмелил? — извика възмутена Джулиана. — Кой може да си позволи толкова зла шега с възрастна жена?

— Навярно някое младо момче от селото. Там става май нещо. Тези чартисти ни докарват куп ядове. — Произнесе думата, сякаш в гърлото му беше заседнала буца.

— Защо ще им трябва на миньорите да плашат една икономка?

— Може изобщо да не са били те — изпъшка госпожа Мийд. — По-скоро духовете...

— Я недей да плашиш нейна милост, Ели — спря я Том.

— Понеже детството ми е минало отчасти в Блъд Хол, не се боя от духове — въздъхна Джулиана. Беше засегната тема, която ѝ беше позната. — Ако наистина сте видели призрак, госпожо Мийд, аз даже ще изпитам облекчение. Тези призраци са отдавнашни обитатели на

къщата и вие знаете, че са добре дошли. Само това трябва да е достатъчно, за да възпре чужди хора да се вмъкват тук. — След един последен поглед към твърде неапетитната вечеря тя посегна към гарафата с ликьора. — Ако това е всичко, бих искала сега да се оттегля, преди да припадна.

— Но, милейди...

— Вървете си, моля ви. — Джулиана се надигна с мъка. — И елате утре сутринта и двамата, вие, госпожо Мийд, запалете огън в камината и ми пригответе закуската. Лека нощ.

Когато излезе от кухнята, чу как семейството нещо си шепне и спря до вратата да ги чуе.

— Скандал! Пътува като селянка сам-сама през тези места. И ако ме питаш, изглежда болна. А къде ѝ е камериерката?

— Това не е наша работа. Господарката прави каквото си иска.

Доволна от мнението на Том Мийд, Джулиана се усмихна и изкачи стълбата, притиснала гарафата към гърдите.

В еркереен прозорец на салона припламна светлина. Зелени отблясъци се спуснаха тайнствено над два призрачни силуета, чиито мисли, изглежда, се носеха във въздуха.

— Колко е пораснала малката Джили!

— Бързо, капитане, събуди го!

— Кого?

— Него!

— А трябва ли?

— По дяволите, толкова си глупав, капитане! Нали е ясно като огромната брадавица на лицето ти защо е дошъл в Блъд Хол. Заради нея.

— Изобщо не е сигурно. Освен това нямам никаква брадавица.

— В такъв случай трябва да се оплачеш на създателя си, ако се случи някога да се изправиш пред него.

— Давам всичко на този свят, за да ми кажеш какво имаш предвид.

— Ами тази безформена гърбица, която само много добродушни присъстващи биха нарекли нос.

— И какво не му е наред? Имам благороден мъжествен нос.

— За съжаление наистина е малко голям...

— Глупости! Освен това по носа на един мъж може да се съди за други части на тялото му.

— Как не, празни приказки.

— Не си никак мила, лейди. Налага ли се отново да те уча на по-добро държане?

— Може и да ти позволя, но само след като го събудиш.

— Това няма да му се хареса. В тази къща той се разхожда като призрак много по-дискретно от нас.

— Капитане, той е млад и унил. Покажи му лейди Джулиана и аз ти предсказвам много интересни събития.

— Аз пък предвиждам романтични безобразия! За да го спасим, ние излъгахме смъртта. Това ме притеснява. От онази нощ не се чувствам добре.

— А защо успяхме да му запазим живота? Защото служим на съвсем определена цел, нали?

— Представа нямам и това ми създава грижи.

— Иди и го събуди, а аз после ще те ободря.

— Ех, лейди. Аз пък искам, също като Пинокио, да ти докажа, че една част от тялото ми може да добие внушителни размери.

3

Той дълго я гледа. Защо бе дошъл тук — не знаеше. Беше спал и сънувал. После го събуди нещо, което го примамва в стаята, въпреки предупреждаващия глас на разума. И сега още не можеше да си обясни как е останал тук. Може би защото усещаше непреодолим подтик — чувството, че в тази стая ще го очаква нещо, нещо невероятно, сърцераздирателно, непознато, което ще го накара да вникне в магически тайни.

Стоеше в сянката на завесите около леглото, готов веднага да изчезне в мрака. Тя лежеше толкова тихо, сякаш мъртва. Мисълта го забавляваше. Седмици наред не бе имал повече сила от полъх на вятъра, от смътна мисъл, от кратко потрепване на ръба на съзнанието. Но това щеше, може би, да се промени. Защото тя все пак бе жива и беше нахлула осезаемо в новото му съществуване.

През прозореца падаше слаба лунна светлина и повтаряше контурите на нейното лице, на потрепващите ѝ, раздвижени от дъха устни. Не беше присъствал на нейното пристигане. Според всичко, което бе чул и видял по-късно, тя не беше някоя превзета красавица, не беше дори хубавичка. Според него притежаваше млада женска сила, пленена временно от нежната грижа на съня. Чертите ѝ излъчваха покоряваща енергия, която даже дрямката не бе могла да обуздае.

Сега тя легна на една страна. Обърната към него, свила, сякаш за да се предпази, крака към гърдите. Сигурно ѝ е студено, помисли си той, обзет от силен импулс да се пъхне под завивката и да стопли тялото ѝ.

Пристъпи внимателно по-близо и протегна ръка, едва не докосна дългата тъмна плитка, легнала до лявата ѝ ръка. Като матова коприна блестеше косата ѝ на млечната светлина. Той бързо отдръпна пръсти. След дълга пауза, през време на която само дъхът ѝ нарушаваше тишината, той отново се сля със сянката.

Безразсъдни желания. От цяла вечност не бе пожелавал жена. Странно, че тази чужда жена толкова го привлича, него, чието

съществуване не можеха дори да открият. Беше ли и тя от онези самодоволни аристократи, които си въобразяват, че имат права върху тази земя и труда на хората, които им осигуряват приятен живот? Изглежда, семейство Кингсблъд е на друго мнение. Маркизът се застъпваше за малките хора. Но това съвсем не означаваше, че всички членове на семейството споделят възгледите му. От опит знаеше, че благовъзпитаните млади дами не са много наясно за света и научават само как да водят приятен разговор и очарователно да танцуват, и как да завлекат мъж до олтара. Сериозни политически проблеми не ги интересуват. Тъй или иначе, тя трябва да изчезне. Неочакваното ѝ пристигане застрашаваше мъчително извоюваната му самота, душевното му спокойствие. В Блъд Хол тя не бе на сигурно място и той не биваше да ѝ позволи да остане тук. Затова ще се погрижи тя скоро да си тръгне. Тази къща е преди всичко негова.

Тя потрепери изведнъж под завивката. Цялото ѝ тяло изтръпна, сякаш измъчено от силни болки. Пое си мъчително въздух.

— Не! Не се смейте!

В тихия ѝ глас звучеше дълбоко отчаяние. Той се наведе учуден над нея. Очите ѝ още бяха затворени. Навярно сънуваше.

— Не, моля ви, не се смейте! Аз го обичам!

После тя отвори очи. Един безкраен миг тя го гледаше и странната светлина на очите ѝ проникна дълбоко в неговата душа.

— О, ти дойде! — Произнесе тези думи с толкова мек, сладък глас, че стана невъзможно да я остави. Тя протегна умолително ръце към него. — Целуни ме!

Той си каза с усмивка, че го взима за някой друг. Дали сънува любовник, с когото се разделила, за да отпътува за Блъд Хол? Сигурно би се възмутила, ако забележи, че някакъв непознат стои до леглото и чува искрената ѝ молба. Въпреки това нещо му пречеше да се отдалечи — сякаш невидима ръка му подпираше гърба.

С грация, която го изненада, тя седна и докосна ризата му. Пръстите ѝ се вкопчиха в плата.

— Целуни ме. Или не ме обичаш?

Обзе го странен ужас. Сега трябва да се махне, да изчезне, преди тя да се събуди. Но той не можеше, нейната близост събуждаше чувства, покоряващи разума.

Тя се вдигна решително на колене и обгърна шията му с ръце.

— Целуни ме! — Тя се притисна към него и мекото ѝ тяло придаде на молбата ѝ нещо зашеметяващо. Той усещаше топлата ѝ кожа, нейният аромат замаиваше сетивата му. Кръвта му пламна. Въпреки че не знаеше дори името ѝ и никога не я беше виждал на дневна светлина, той я пожела, обзет от надигаща се страст.

Само една целувка, помисли той. След тази целувка ще си иде.

Когато устните му вкусиха крайчеца на нейната уста, тя тихо изстена. После обърна глава встрани и устните ѝ се притиснаха към неговите.

Тя имаше вкус на череша! Върху езика му се разпростря примамлив аромат. На тази магия не можеше да се противостои. Затова устните му се сляха с нейните, за да се насладят на черешовите целувки.

Изглежда, беше неопитна. Но се поддаваше с възбуждащ инстинкт на желанията му. Жена никога не бе пробуждала в него толкова силни чувства. Дали защото беше непозната, а еротичната фантазия на много мъже е окрилена от подобни сцени? Или защото му се предложи, безрезервно, без да знае кого прегръща?

— Толкова е хубаво! — прошепна тя до устните му. — О, аз си знаех!

Треперещата ѝ уста разпалваше желанието му. Докато тя се притискаше невинно към него, в тялото му пулсираше страст, която отдавна не бе изпитвал. Той я прегърна през кръста и я привлече още по-плътно към себе си. Тя потърка без свян корема си в туптящото, набъбващо доказателство за неговото желание.

Изглежда, познава любовта, помисли си смаяно той. Но какво значение можеше да има това? Тя беше толкова топла, толкова мека, толкова сладка, та му се струваше, че държи лятото в прегръдките си. Тя не преставаше да го прегръща.

Устните му се плъзнаха по бузата ѝ, надолу по шията, до пулса, който трепкаше под устата му като крилце на птиче.

Когато тя погали гърдите му, той затвори очи. После ръката ѝ се плъзна под ризата му, опипа мускулите, ребрата. От нежното докосване сърцето му затуптя по-силно.

Отдавна беше забравил какво предизвикват нежностите на жена. А сега, когато си спомни, го заболя цялото тяло от усилията, които му струваше да се въздържи. Заричаше се да не използва ситуацията. Тя

можеше всеки миг да се събуди и да види едно чуждо лице, а това щеше да е катастрофа.

Но тя не го пускаше. Втората ѝ ръка последва първата и загали голата кожа, пръстите ѝ се впиха в къдравите косми. С всяка милувка тя увеличаваше настойчивото желание между неговите бедра.

Сякаш по своя воля ръцете му се задвижиха, плъзнаха се към гърдите ѝ и връхчетата на пръстите му загалиха една пъпка, която веднага се вкорави. Тя обгърна, разтреперана, толкова здраво шията му с ръце, че той едва можеше да диша.

— Внимавай, лейди — спря я той меко и се освободи от прегръдката ѝ. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му. Тя разкопча нетърпеливо ризата му и горещината на устните и сякаш изгориха гърдите му. Тя отпечатваше целувка след целувка на кожата му. Движеше се все по-бързо. Изведнъж устните ѝ отново потърсиха неговите.

Щом го чу да стене от удоволствие, тя го прегърна с все сила и се помъчи да стане част от него. В отдаването ѝ нямаше преструвка. Никакво колебание, никакво кокетство. Само напирало желание, втвърдяващо неговата мъжественост. Еротичната мечта, която толкова дълго бе потискал, забули разума му. А тази млада жена се чувстваше толкова добре в неговите обятия, сякаш беше създадена за него, сякаш неговото въображение беше извикало от нищото това изкусително създание, за да изпълни тайните му желания. Можеше ли да приеме забранения дар? Покорен, той притисна бедра към нейните.

— Люби ме — прошепна тя в ухото му. — Моля те, люби ме!

— О, лейди... — въздъхна той тихо.

Онова, което стори, беше погрешно, съвсем погрешно. Но тя се бе вкопчила в него, притегляше го към леглото и тялото му следваше нейното, защото не желаше да се отдели от нея дори за миг. Той я галеше, от раменете до бедрата, наслаждаваше се на толкова сладкото усещане на кожата ѝ под тънката нощница. После той вдигна края ѝ и докосна гола, топла, вибрираща плът. Тя се изви, толкова доволна, под него и срещна лекия натиск на неговата ръка.

Вече не можеше да се сдържа. Съблече припряно дрехите си, легна до нея и я целуна. Този път вкара език в устата ѝ, отново и отново, в страстен ритъм, стар като живота. Между целувките тя си поемаше разтреперана дъх. Но не го отблъсна. Когато той вкуси

солените ѝ сълзи, разбра, че тя е желала сливането им с жажда не по-малка неговата и сега тръпне алчно в ритъм с него.

Докато той я обръщаше по гръб и я покриваше с тялото си, бедрата ѝ потръпваха. Пръстите му ги подчиниха внимателно и тя разтвори крака. Тогава той я докосна там, където тя сякаш се топеше. Екстатичният ѝ вик го поласка както никое признание в любов, което бе чувал някога. Тя се състоеше сякаш само от пламък и влажна горещина. И тя му принадлежеше. С ръце на бедрата ѝ, той я вдигна високо и намери целта си. С единствено мълниеносно движение проникна в нея и преодоля преградата на нейната девственост още преди да забележи пречката. Тя простена измъчено и потвърди онова, което зашеметените му сетива трудно можеха да възприемат.

Той се опита да спре. Но интимната близост беше така неопишуемо сладка, а тялото му познаваше по-малко скрупули от неговото съзнание. Без да прекъсва нежния кръговрат на бедрата, той погали слепоочията на младата жена и усети нежния пулс.

— Прости ми — призна си той. — Не знаех.

Но тя вече не го гледаше. Очите ѝ бяха затворени, лицето напрегнато от страст. Долната част на тялото ѝ потръпваше леко и вълните на нейното удоволствие го пришпорваха.

Тя вдигна възискателно бедрата си към него и потърси щастието, което той с истинско удоволствие щеше да ѝ дари. Той беше ненаситен, искаше му се да я погълне и в същото време да изчезне в нея. Проникваше все по-дълбоко, търсеше границите на нейната женственост, докато най-сетне изпита чувството, че се е удавил в нея. Когато тя се вкопчи в раменете му, той с благодарност си пое дъх.

Неговият ритъм се превърна в поглъщащ стремеж към желаниа върховен миг. После чу тихия вик на задоволената жена, примесен със собствените му стонове. Онова, което целувките ѝ бяха обещали, се бе превърнало в прекрасна действителност.

После той лежа още дълго върху нея и мразеше мига, в който се откъсна от нея, върна си способността да разсъждава трезво и трябваше да съжали за станалото тази нощ. Усети ръката ѝ да гали нежно бузата му, брадичката му.

— Сега знаеш колко много те обичам — прошепна тя.

Кого имаше предвид? Кой ли беше мъжът, за когото бе пазила непорочността си и когото неволно бе измамила?

Мислите му се объркаха. Неволно я сравни с други жени. Бяха ли и те така замаяни от любовното му изкуство? Не, нито една. Но страстта на тази лейди не беше предназначена за него. Онова, което бе откраднал, принадлежеше на друг. Той се усмихна. Нямахше по-сладка плячка от тази.

Той стана бавно, изпълнен от страх пред раздялата. Чувстваше се като крадец, като осквернител. Но беше наистина невъзможно да устои на изкушението.

Какво да стори сега? Какво щеше да си промисли тя, когато се събуди? Щеше ли да си спомня с ужас? Кого щеше да заподозре? Той изруга беззвучно, докато търсеше в тъмното дрехите си. Ако беше друг, щеше да направи всичко необходимо, което изискваше чувството му за чест. Но така, както стояха нещата, можеше само да се надява, че паметта ще ѝ изневери.

Обърна се за последен път към нея и откри полупразната гарафа на нощната масичка. Посегна към нея и помириша съдържанието. Черешов ликьор. Ако гарафата е била пълна, надеждата му щеше може би да се осъществи и алкохолът да замъгли съзнанието ѝ. Тогава на сутринта нямахше да знае какво се е случило.

По същия път, по който беше дошъл, той напусна с тихи стъпки къщата под прикритието на нощта.

В мига, в който вратата се затвори зад него, в един ъгъл на китайската стая, точно под тавана се чу слабото ехо на смях, сух като шумоленето на раздвижена от вятъра тръстика.

— Какво ще кажеш, лейди?

— Не мога да го изрека, капитане. Двамата чужди ли си бяха?

— По всяка вероятност.

— О, божичко! Как ли щяха да се държат, ако бяха представени един на друг?

— Ех, поне ние вече няма да скучаем. По всяка вероятност лондонските методи да се спечели една жена, явно са се променили из основи. И това ми харесва.

Виещ вятър събуди Джулиана. Само бледите лъчи на месеца смекчаваха мрака, изпълващ стаята. Тя стана и отиде боса, увита в одеялото, до прозореца. Известно време гледа нощното небе. Все още сънена, не усещаше студа, а тъмнината сякаш не беше пуста.

Този път бе сънувала нещо друго и вярваше, че то ще прогони завинаги кошмара от миналото. В новия си сън някой нежно я прегръщаше, тих, дълбок глас ѝ бе шепнал утешителни думи. Кръвта нахлу палеща в бузите ѝ, когато картините от съня започнаха да се връщат. Не знаеше откъде са дошли странните усещания. Но се чувствуваше променена. Иглички сякаш леко бодяха цялото ѝ тяло. Един мъж беше дошъл в стаята ѝ, непознат, с посребрени коси и странно светли очи. Беше споделил леглото ѝ, беше притежавал тялото ѝ.

След известно време докосна стъклото на прозореца и се учуди на студенината под пръстите си. Примига и съзнанието ѝ се възвърна напълно.

— Само сънища — прошепна тъжно, — винаги само сънища. Тя не видя сенките, които се носеха зад нея. Не чу и слабото изпращяване на дъските. Докато се връщаше в леглото, усещаше само дъха на вятъра по бузите си. После някъде далеч в къщата се чу часовник, който удари три пъти. Джулиана мислеше, че е сама.

— Колко дълго? — попита недоверчиво.

— Две нощи и един ден, милейди — повтори госпожа Мийд. — Спахте непробудно. Дори малко по-дълго. Исках да извикам доктора. Но Том каза, че щом нямате треска, по-добре да почакаме. — Тя гледаше изпитателно младата жена. — Как се чувствате, милейди?

— Отпочинала и освежена — отговори откровено Джулиана. Струваше ѝ се, че е спала цял живот и се е събудила в нов свят.

Икономката гледаше усмихната порозовялото лице на господарката си и реши да не споменава колко черешов ликьор е изпила дамата вечерта на своето пристигане. Том бе решил, че това може само да ѝ се отрази добре. А продължителният сън я беше предпазил може би от настинка.

Джулиана отметна одеялото и се протегна като котка.

— Сега бих искала да се изкъпя. А после ще закуся в големия салон, ако може.

— Разбира се, милейди, веднага ще стопля няколко кофи вода.

Един час по-късно утринната светлина разкри цялото великолепие на големия салон. Джулиана седна на масата и отново се възхити на средновековните мебели, чиято красота не можеха да

намалят нито прахта, нито липсата на грижи. През висок прозорец виждаше мочурищата, а в далечината сребърно зеленото море.

За разлика от архитектите от по-късните векове, строителите на Блъд Хол не бяха сметнали морето за прекалено живописно и бяха творили без страх, че грандиозният пейзаж отвън може да засенчи тяхното изкуство. Бяха изградили внушителна крепост, сигурна защита от нападенията на вражеска войска, пирати и атлантически бури. Блъд Хол предоставяше вече три века на семейство Кингсблъд закрила и уют. Нищо не можеше да поклати къщата, най-много някое земетресение.

Но това съзнание не попречи на Джулиана да заповяда нещо на икономката, която ѝ поднесе купа овесена каша.

— След закуска трябва да вземете метла и да махнете паяжините между гредите на тавана.

— Няколко момичета от селото само за няколко часа ще оправят всичко — отговори госпожа Мийд и си помисли за болките в гърба, които тежката работа щеше да ѝ причини. — Освен това и вашата си стая трябва да бъде приготвена, милейди.

— О, не! — възрази Джулиана и извърна поглед от прозореца. — Цяла тълпа слугини, които тичат из къщата, биха нарушили вътрешното ми спокойствие. Каквото успеете да свършите с мъжа си, ще ми е достатъчно. Освен това в китайската стая се чувствам много добре.

Госпожа Мийд я погледна загрижено.

— Значи не мислите, че там се разхождат призраци?

— Бъдете спокойна, бях съвсем сама — възрази развеселена Джулиана. Още докато го казваше, в паметта ѝ се върна бегъл спомен за движещи се сенки, но тя го отпъди като временна последица от един сън. — Ако тук наистина има призраци, те ценят самотата не по-малко от мен.

— Както кажете... — въздъхна икономката, която не обичаше да говори за призраци, още повече, че те може би подслушваха.

— Сега искам най-напред да донеса тук някои свои неща.

— Защо? — Лъжицата на Джулиана, пълна с овесена каша, застина във въздуха.

— За да мога да ви правя компания, милейди — обясни госпожа Мийд и отново ѝ наля чай. — Последната нощ спях тук, защото

помислихме, че сте болна. Пък и не е редно да живеете сама в тази огромна къща.

— Но аз тъкмо това искам — натърти малко ядосано Джулиана. После пое дълбоко дъх, за да овладее темперамента си, в което напоследък често не успяваше. — Наистина е излишно да се местите тук — продължи тя малко по-меко. — Както виждате, чувствам се отлично. По-добре ще е да останете в портиерната, при Том.

Госпожа Мийд скръсти решително ръце пред разкошния си бюст.

— Тук вече не е толкова спокойно колкото някога, милейди. Навсякъде се мотаят скитници и крадци. Ужасни типове! Миналата седмица Том залови трима браконieri.

— И какво стана с тях?

— Ами той ги предаде, то се знае, на шерифа в — заразказва гордо икономката. — Като ги осъдят, ще ги махнат от нашия край.

Джулиана се намръщи, защото си спомни за колибите на наемните работници, които беше зърнала миналия ден от каляската.

— Глави на семейства ли са?

— Навярно. — Госпожа Мийд долови неодобрението на нейна светлост и побърза да добави: — Законите трябва да се спазват. Преди крадците са ги разстрелвали. Пропъждането е за предпочитане, нали?

— Да, навярно имате право. Въпреки това наказанието ми се вижда твърде строго за човек, който е искал само да нахрани семейството си.

Икономката присви устни. Да де, аристократите искат да видят всичко подредено както на тях им харесва, само че рядко искат да чуят как е бил опазен техния приятен свят.

— Том само си изпълнява дълга, както маркизът му е наредил.

— В това не се съмнявам. Ще пиша на дядо още днес и ще спомена колко добра работа върши Том. Благодаря ви, това беше всичко засега. Тоест... — Вече тръгнала към вратата, госпожа Мийд се спря, обърна се и Джулиана добави: — Днес очаквам господин Колман, въпреки че той навярно също не е получил съобщението за моето пристигане. Когато дойде в Блъд Хол, ще го приема тук, в салона.

— Да, милейди.

Писмото се беше озовало навреме в ръцете на Джед Колман. Половин час по-късно той се покланяше пред Джулиана. Високият, широкоплещест мъж с олюляващата се походка на моряк ръководеше мината Малък Хангмън от двайсет и пет години, тоест половината от своя живот. Знаеше как да се отнася към миньорите. Мъдър и справедлив, последователен и реалист, той беше много ценен и достоен за доверие служител. Джулиана го познаваше само бегло. Но се доверяваше на дядо си, който разбираше от хора и много държеше на Колман.

— Добро утро, милейди — започна Джед, без да дочака дамата от господарската къща да го заговори, което беше по-уместно. — Надявам се вашето присъствие да означава, че негова светлост скоро ще си дойде — добави той с широка усмивка.

— Добро утро, господин Колман. — Тя си сложи очилата и го покани с жест да дойде по-близо, за да може да вижда лицето му. — Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но маркизът ще прекара още няколко седмици в Италия. А когато се върне, ще трябва първо да поостане в Лондон. По това време парламентът вече ще е започнал да заседава, а кралицата държи той да участва.

Усмивката на Джед тутакси угасна.

— О, толкова съжалявам.

— Защо, господин Колман? Възникнали са някакви затруднения?

Той поклати енергично глава, сякаш искаше да отпъди неприятни мисли. Въпреки че виждаше рядко внучката на маркиза, направи му впечатление колко се е състарила през изминалата година. С дантеленото боне и очилата, с късо палто над широката морскосиня рокля, скриваща фигурата, приличаше на стара мома. А този нещастен израз на лицето — дали не страдеше от нервна болест? Не биваше в никакъв случай да я кара да се вълнува.

— Ще се справя, милейди. Не се тревожете. Когато маркизът си дойде, той всичко ще оправи.

Неговите предположения, че тя не се интересува от проблемите в мината или няма нищо да разбере, не я притесняваха. Не се решаваше все пак да смени темата. Обърна се към прозореца и погледна на североизток.

— Лорд Кингсблъд ме натовари със задачата да уреждам личните му въпроси. — Погледнато по-точно, беше упълномощена само да

осведомява дядо си за личните му дела, но не и натоварена да предприема каквото и да било. — Известно ми е в общи линии какво ви създава в момента грижи, господин Колман. Ако ми разкажете по-подробно, ще мога, предполагам, да ви помогна.

Той запристъпва притеснено от крак на крак.

— Ами, работата е там, милейди... — подхвана той неохотно. — Тези неприятности назряват вече от месеци. Когато онези агитатори-чартисти се появиха и заприказваха за юнионистки клетви, тогава започна. — Изведнъж лицето му стана кръв червено. — Но ние основахме наш съюз, в който си приказваме за нас си, милейди, и това ни е достатъчно!

От продължителните си разговори със своя дядо Джулиана беше научила много за социалните проблеми. Чартизмът беше първото в света независимо движение на работническата класа. Неговата програма от шест точки включваше и обединяването на всички работници, и правото им да гласуват. Но в северен Девън бяха, изглежда, на мили далеч от подобни политически стратегии.

— Защо са дошли тук, господин Колман?

— Кой ли може да каже? Миналата година клетвата на юнионистите можеше да предотврати срутването в мината Торс. Но такива опасности трябва да са обичайни за всеки миньор.

— Колко души бяха убити или ранени?

— Четирима работливи мъже лежат под земята, милейди. А ранените бяха деца. Тях лесно ги заменихме.

— Лесно... — Джулиана млъкна потисната. Знаеше, че много деца работят в мините, защото карат много по-лесно от възрастните вагонетките през тесните галерии. От доста време маркизът се застъпваше в парламента за приемането на закон за десетчасов работен ден, който би ограничил работното време за жени и деца. — Тежко ли бяха ранени децата?

— Някой и друг строшен кокал, едно момче загуби два пръста, а на едно момиче докторът трябваше да ампутира крака.

— О, разбирам — каза бавно Джулиана и потисна желанието да повърне. — Смятате ли, че чартистите са подстрекавали работниците в мина Малък Хангмън заради срутването в мина Торс?

— Не съм казвал това. Това го твърдят други хора.

— Кой са тези хора?

— Не им знам имената — отговори той и избегна погледа на Джулиана. — Дойдоха при нас като най-обикновени работници — хитри са като лисици. Току размътват главите на нашите добри хора с тия приказки за обединение и ги подтикват към насилия.

Тя усещаше, че той премълчава нещо. Зад очилата, очите ѝ се присвиха в тънки цепки.

— Господин Колман, мисля, че ми спестявате важна информация.

Той сви притеснено рамене.

— В мината Малък Хангмън за малко да се реализира саботаж с взривно вещество.

— Да, зная.

— О... — измърмори той и вдигна учудено вежди. — Тогава сигурно знаете и че той беше предотвратен.

Джулиана кимна.

— В писмото си до маркиза вие споменавате, че някой ви е предупредил своевременно за атентата.

— Ми да.

— Какво се случи?

— Ами нищо, милейди. — Той пак се усмихна. — Намерихме взрива и го отнесохме на сигурно място. Няколко дена по-късно в мината стана сбиване. Няколко глави бяха разкъравени, един-двама мъже трябваше да пазят известно време леглото. А един изчезна.

— Кой? — прошепна поразена Джулиана.

— Трудно е да се каже. Един от онези чартисти, предполагам. Всеки случай беше от новаците.

— Да не би да ми казвате, че е възможно при сбиване в мината на семейство Кингсблъд някой да е бил убит и никой да не се е опитал да открие истината?

В гласа ѝ звучеше обвинение и Джед Колман поклати енергично глава.

— О, не, милейди, никога не съм казвал, че мъжът е умрял. Не намерихме труп. И няма жив човек, който да пита за него. Мисля, че той просто е избягал. Беше от онези, дето ги вършат такива.

— Кои онези?

— В тоя имаше нещо смешно. За миньор изглеждаше прекалено префинен. Пък и приказваше като чужденец.

Джулиана се усмихна развеселена. В този край всеки мъж, който не беше роден в Уест Кънтри, беше смятан за чужденец. Джед се наведе бързо напред, за да изрече заключенията си.

— Ако не греша, беше точно от онези типове, дето създават проблеми и главоболия на другите хора. Моля да ме извините, че ви говоря толкова откровенно, милейди, но силните хора винаги си имат врагове. В това отношение и маркизът не прави изключение.

На това мнение тя не можеше да възрази.

— Ако познавате агитаторите, би трябвало да уволните тези мъже и техните привърженици.

— Последниците нямаше да са никак добри, милейди. Повечето са почтени хора, въввлечени във всичко това. Безработни мъже, които не могат да хранят семействата си, са опасни. Ако ги изхвърля, ще приближа клечка кибрит към снопчето съчки.

— Разбирам. Та какво трябва да се направи? Сигурно вече сте мислили по въпроса.

Той кимна бавно. Авторитетът, който тя излъчваше, му напомняше за лорд Кингсблъд. Сега вече не му се струваше толкова неприятно да разговаря с жена за работа.

— Едно повишаване на възнагражденията би отслабило вятъра в платната им. Няма нужда да е с много, но точно колкото да престанат да се оплакват. Мъж с пълен стомах не се оставя толкова лесно да бъде насъскан. Това бих предложил на маркиза.

Джулиана подари приятелска усмивка на сериозния мъж, зад грубоватата, яко скована външност се криеше ясен, остър ум. Нищо чудно, че дядо ѝ му се доверява безрезервно.

— Ще пиша на дядо за препоръката ви. Но вие ще трябва междувременно да откриете изчезналия работник.

— По-добре не. Няма да е разумно пак да разравяме всичко.

— Но ако той е вашият информатор? Ако мъжете са искали при онова сбиване да го убият, защото е издал замисления от тях саботаж с взрива?

Джед Колман стана бледен като платно.

— Това не биваше да го казвате, милейди.

— Но кой друг би желал смъртта му?

Той отново избегна погледа ѝ.

— Неговата съдба не бива да ви занимава, милейди.

— Момент, господин Колман — започна тя разпалено. — Виенали не...

Той вдигна рязко глава.

— В никакъв случай! Аз служа на маркиза. Ако постъпя несправедливо, ще създам впечатлението, че той го е заповядал.

Джулиана му вярваше.

— Толкова по-важно е мъжът да бъде намерен. Та той може да е спасил мината Малък Хангмън от взривяване. В такъв случай би трябвало да го закриляме. Дължим му го. Ако пък бъде открит труп, ще имаме доказателството, което ни трябва, за да вземем мерки срещу агитаторите.

За пръв път откакто разбра, че маркизът няма да дойде в Блъд Хол, Джед широко се усмихна.

— Туй, дете си го измислихте, милейди, ми харесва. На раменете си носите глава на мъж, ако мога да си позволя тази забележка.

— Благодаря, господин Колман. — Повечето дами нямаше да се почувстват поласкани от подобен комплимент, но тя се зарадва. — Ще ме информирате ли за напредъка? Да речем след седмица?

— С удоволствие, милейди. Да изпратя ли отчета си в Лондон?

— Не, елате тук.

Той присви смаяно вежди.

— Ще останете в Блъд хол?

Защо я питаха всеки път за необичайните ѝ решения?

— О, да — изсъска тя. — Но това наистина не е ваша работа.

— Прощавайте, милейди — помоли той и отстъпи към вратата. — Та значи до края на седмицата.

Когато той излезе от салона, Джулиана се замисли върху наученото от него. Беше посетила само веднъж мината и тогава влажната и студена тъмнина ѝ се бе сторила като дъното на ада. Мисълта, че някой може да лежи там ранен и да умре сам, тежеше на душата ѝ като олово. Ако изчезналият мъж е жив, той трябва да бъде намерен. Но ако бе мъртъв, Джед Колман трябваше да намери доказателства.

После тя стана, отиде до прозореца на задната страна на къщата. Сивият зимен пейзаж беше пуст и безрадостен. Но само след няколко дена от кафявата трева щяха да се подадат първите диви нарциси и кукурякът, ще растат и смело няма да увяхват под последните дихания

на студеното годишно време. Малко по-късно потоците ще забълбукат по-бързо, дивите понита в този край на мъховете ще запрепускат радостно по новата трева. Но сега все още цареше сън. Земята сякаш бе затаила дъх, за да поизчака, все още тиха и безжизнена, но изпълнена с надежда.

Също като моя живот, помисли тя с меланхолия и отново си спомни съня, който много я тревожеше, защото беше толкова реален. Една целувка. Ръка на голото ѝ бедро. Една страстна прегръдка. Нейната гола кожа до окосмената мъжка. Могъщо пулсиращо нашествие. Как се бяха зародили тези скандални мисли?

Изведнъж долови движение в края на полезрението си и се дръпна от прозореца. В другия край на стаята в златен слънчев лъч танцуваха пращинки. И докато Джулиана ги гледаше объркана, темпото на проблясващите точки сякаш се ускори в такт с весела мелодия.

Сега чу съвсем ясно музика и позна детска песен, но не знаеше дали звучи арфа или флейта. Звучите просто бяха тук. Като тихо звънтящо стъкло те се носеха под гредите на тавана, будеха забравени спомени за тази къща, за любовта, която винаги бе усещала между тези стени.

Помисли си с усмивка за единственото място, където дори посред зима цареше пролетна радост — за заградената със стена градина.

4

Без да си вземе наметало или шал, тя слезе бързо по стълбата. Копнежът по преливащата от живот природа беше непреодолим. Когато отвори пътната врата, посрещна я зимен порив на вятъра, а увехналите листа, които се бяха насъбрали пред вратата, влетяха в антрето.

Под дългите ръкави на роклята кожата на ръцете ѝ настръхна. Но тя не обърна внимание нито на студа, нито на вятъра, който измъкваше кичури изпод бонето ѝ. С дълги крачки прекоси калдъръма, бутна вратичката към градината и влезе вътре — сред дълбока тишина и учудваща топлина.

Известно време стоя облегната на грапавите дъски на вратичката, без дъх от напирания в нея смях, чувстваше се като дете, избягало от родителите си. Докато си поемаше дъх, вече се взираше в чудото на тази градина.

Слабо зимно слънце позлатяваше отсрещната стена. Наскоро подпрени и здраво вързани, розовите храсти се олюляваха на своите подпорки. Близо до Джулиана лавандулови храсти протягаха към небето лилавите си дъхави езичета. Жълти цветя превръщаха зелени сенки в тайнствени пещери със съкровища, а техните сестри, разцъфтиш на ярка слънчева светлина, блестяха като току-що изсечени златни монети. Тя поемаше възхитена в дробовете си силния мирис на прекопана пръст, изгнили растения и тор.

После установи смутено, че не е сама. Смъкна бързо очилата от носа и пъхна омразното свидетелство за нейното късогледство в джоба на роклята, отметна разчорлените кичури от лицето си и пристъпи напред, за да поздрави мъжа.

— Вие сигурно сте градинарят. Аз съм лейди Джулиана Кингсблъд, внучката на маркиза. — За нейно учудване той мълчеше и само я гледаше втренчено, опрян на дръжката на лопатата. Може да беше притеснителен, както много от местните хора в присъствието на аристократи. — Госпожа Мийд ми каза, че работите едва отскоро в

Блъд Хол — продължи тя и се озърна одобрително. — Както виждам, знаете какво трябва да се върши тук.

Той продължаваше да мълчи. Тя се обърна отново към него. Без очилата не виждаше много. Не би могла да определи даже възрастта му. Срамежлив по характер, каза си тя. Изглежда, всички хора, които знаят как да се държат с растения и животни, са малко диви. Този простичък човек, изглежда, се боеше от нея.

Тя му се усмихна окуражаващо.

— Не се бойте, не съм тук, за да ви уволня.

— За което съм ви много благодарен.

Селският му изговор беше почти неразбираем. Но толкова ясно в гласа му прозвуча нещо арогантно. Този мъж беше твърде нагъл.

Тя пламна и кръвта нахлу в лицето ѝ. Чувстваше се все по-зле.

— Съжалявам, ако съм ви стреснала. — Ако притежаваше поне искрица интелигентност, той трябваше да разбере, че тя търси извинение за неговата неучтивост. — Живяла съм преди в Блъд Хол и тази градина винаги е било любимото ми местенце.

— Да ви откъсна ли малко цветя? — попита той и сякаш се вцепени, когато тя се приближи към него.

— Не, дойдох тук само защото... — Замълча тъкмо навреме, преди да признае: защото бях закопняла за живата природа. Щеше да е прекалено лично да споделя с непознат чувствата си.

— Защото се радвате на компанията на розите? — Сега гласът му звучеше весело.

— Да, разбира се. — Нямах да се остави този градинар да я обърка. — Всички жени обичат розите. — Тя се приближи към един храст и докосна тъмночервена роза. — Същинско чудо е, че цъфтят през февруари, нали?

Той се приближи с мълниеносна бързина към нея и блъсна ръката ѝ от розата.

— Ако пипате розите, те скоро няма вече да цъфтят — обясни рязко. — Човешката ръка ги убива.

Убива? Думата я накара да трепне и тя се поотдръпна от градинаря. Но той стоеше все още достатъчно близо и тя можа да забележи някои неща. Беше много по-висок от нея и носеше старомодна широкопола шапка. Нахлупена ниско над челото, тя

засенчваше очите. Но в здраво стиснатите устни тя прочете предизвикателна гордост. Напрегнатите черти на лицето издаваха, че е имал трудна съдба. Бричовите му бяха с много кръпки, а палтото правеше впечатление на никога непрано. На променящия посоката си вятър до нея долиташе неговата миризма. Тя отстъпи неволно още крачка. Той смърдеше на тор и на пот.

Когато ъгълчетата на устните му се дръпнаха нагоре, тя разбра що за човек е. Явно искаше да я смути. Постигна го и сега се наслаждаваше на успеха.

— Как се казвате? — попита тя, за да не си въобрази той, че може да я накара да побегне.

— Джош. — Изчака три удара на сърцето и добави: „Тревълн“.

— Тогава продължете си работата, Джош Тревълн. В онзи ъгъл там е избуял бурен, а до портичката видях три нециментиранни плочи. Похвалих работата ви, защото човек трябва винаги да насърчава подчинените. Но не понасям мързел, нито безсрамно държане на слуга, който не си знае мястото.

Видя, изпълнена със задоволство, как той се сви. Сега гордостта му беше наранена. Никога не беше разговаряла с този тон със слуга. Но нахалният градинар я беше ядосал и трябваше да бъде сложен на място.

Той вдигна бавно глава, достатъчно високо, за да види тя очите под периферията на шапката. Светли очи. Студени и яркосини като зимното небе. Погледът му се плъзна предизвикателно по тялото ѝ. После той изгледа лицето ѝ, без да скрива, че то го е развеселило и тя усети пренебрежението, предизвикано от това, че ѝ липсва женска привлекателност.

— Разбира се, че е ваше право да ме изхвърлите, милейди, ако, разбира се, вашите привидения нямат нищо против. Защото те ме взеха на работа.

Нахалството му сякаш я удари през лицето. Наистина ли искаше тя да го уволни? Нямахше да го направи, защото той щеше да реши, че не е могла да понесе ясно изразената му отрицателна оценка на нейната външност.

— Не съм несправедлива господарка — заяви тя високомерно. — А тъй като искам да остана в Блъд Хол, ще имате още достатъчно поводи да докажете способностите си.

— Ако ще идвате отново в градината, пратете стария господин Мийд да ме предупреди!

— Тя неволно се обърна.

— Какво искате да кажете? — попита гневно.

Смехът му звучеше много симпатично, въпреки че не стигаше до очите.

— Искам, преди да дойдете, овреме да изчезна.

— Какво чудесно предложение! — изсъска тя. — Довиждане!

— Другия път си облечете палто! — извика той след нея. — Не ми се ще да паля огън, за да ви стопля.

В по-нататъшен словесен двубой тя не би спечелила победата. Затова побърза да излезе от градината. Изпълнена от силен гняв, докато тичаше към къщата, не усещаше ледения вятър. Но чу смеха на градинаря, по-силен от силните удари на сърцето ѝ.

— Кой е този човек там вън? — попита веднага щом влезе в хола и откри госпожа Мийд пред стълбата.

Един поглед към зачервеното лице на господарката беше достатъчен за икономката, за да изтърве купчината пране.

— Господи, какво се е случило? Надявам се, че момчето не е...

— Разбира се, че не е! — възкликна нетърпеливо Джулиана, успяла да проследи мисълта на старата жена. — Но той ме обиди. Кой е той?

— Не зная, милейди. — Госпожа Мийд въздъхна облекчено. — Всеки случай не е от нашия край.

— Така си и мислех. Доколкото разбрах от акцента му, не е роден нито в Корнуол, нито в Девън. Разбирате ли неговия диалект?

— Не. — Икономката наблюдаваше предпазливо господарката си. — Изразява се малко недодялано. Но много се стареа.

Джулиана махаше сухи листа от роклята си.

— Откога е тук?

— От около две седмици.

Все още бясна, Джулиана си спомни враждебните му светли очи и неговата арогантност, твърде рядка при хора от града. Заради грозната шапка не можа да види цвета на косата му. В безформения брич и вехтото яке се криеше, изглежда, слабо тяло. Но не можеше да е сигурна, защото си беше свалила очилата. Въпреки невзрачното си

облекло той излъчваше странен авторитет, нямащ нищо общо с телесни предимства.

— Този тип е прекалено нагъл! — Във възмущението си за малко да изтича отново в градината, за да размени с него нови обиди. — Знаете ли какво ми каза? Че ако го уволня, призраците на Блъд Хол щели да бъдат недоволни. Представяте ли си подобно нещо!

— Той не бива да говори толкова неучтиво с вас, милейди! — възмути се шокираната икономка. — Ако желаете, Том ще го уволни.

— Не, не искам. — Джулиана си оправи ядосано полата. — Но бих желала да науча повече за него. Казахте, че в наши дни трябва да се пазим от зли типове, нали така? Та какво казахте, колко годишен е този мъж?

— Градинарят? Когато Том го видял за пръв път да се влечи нагоре по пътя, помислил, че е стар човек. Но после Джош му разказал, че е бил войник и в една от онези войни в чужбина е бил ранен. Тъкмо го били пуснали от лазарета. Та сега търсел работа. И понеже имахме голяма нужда от градинар... Никой не ще да работи в Блъд Хол, дори ако се предложи добро заплащане, защото хората знаят, че тук бродят призраци. Затова назначихме Джош. Правилно беше, нали?

— Да, разбира се, на Том му се е струпала толкова работа. Не може да се грижи и за градината.

Значи Тревълин е бил войник. Това сведение щеше да накара Джулиана още по-упорито да избягва компанията му. Преживяното на бойното поле може да му е замътило разсъдъка. Или са го отровили раняванията.

— Докато нямам работа с него, ще гледам през пръсти на лошото му държане. Оправил е все пак градината и растенията цъфтят.

— Както кажете, милейди — отговори госпожа Мийд и въздъхна с облекчение, когато господарката ѝ заизкачва стълбата.

Тих звън накара Джулиана да погледне към кристалните капки на полилея.

— Свирите ли на флейта, госпожо Мийд, вие или вашият съпруг?

— Не, милейди, защо питате?

— Преди време чух музика в големия салон. Детска песен, изсвирена на флейта.

— Или на лютня?

Джулиана се обърна учудена към госпожа Мийд.

— Да, може и така да беше. Но кой може да е свирил тук на лютня?

Икономката отговори дори без да направи гримаса.

— Изглежда, капитанът е свирил чудесно на лютня. — Тя посочи с брадичка към портрета, окачен над стълбата. — В добро настроение винаги посягал към лютнята.

Джулиана се вгледа в портрета, на който беше изобразен Кромвелов войник — капитан Джон Монли, облечен в кожен жакет със скромна яка и с меч на бедрото, усмивката на хубавото лице беше усмивка на пират. Редом висеше портретът на хубавичка млада жена от семейство Кингсблъд, живяла в Блъд Хол, когато капитанът дошъл в северен Девън, за да го завладее в името на Комънуелт. Вместо това двамата пламнаха от забранена любов и загубили главите си под този покрив. Оттогава бродят из къщата или поне се твърди, че го правят.

Джулиана не желаше да се ядоса този ден втори път от глупави приказки за твърде дейни призраци.

— В такъв случаи би трябвало по-усърдно да се упражнява — заяви тя на госпожа Мийд. — Свирише ужасно фалшиво. — И без дума повече заизкачва стълбата.

— Тъкмо уплътнихме всичко. — Том стоеше до вратата на кухнята и наблюдаваше неодобрително как внучката на маркиза вечеря в помещение за слугите. — Милейди, не бива да оставате нощем сама в тази къща.

Джулиана се усмихна снизходително. През този ден семейство Мийд няколко пъти ѝ предложи да се премести в къщичката на портиера.

— Благодаря, Том, но много обичам да оставам сама.

— Ако искате, ще пренощуваме с жената в помещението за слугите.

— Не бих желала да го изисквам от вас. Предпочитам самотата си. А вие сте заслужили да спите в собственото си легло.

Той въздъхна и се покори.

— Заклучете вратата на спалнята си, милейди. Това би ме поуспокоило.

Тя остави учудена вилицата си на чинията.

— Има ли основание да се чувствам застрашена?

— Не, милейди. — Той не каза каквото мислеше: само след една нощ, съвсем сама в тази къща, тя щеше да разбере причината. — Освен ако не се боите от тъмното и тишината.

— Не се боя от тях. Но ви обещавам да си заключа вратата.

— Хубаво, милейди. — Портиерът мачкаше каскета си. — Ами тогава до утре.

— Да, до утре, Том, и много благодаря. — Тя стана, за да залости зад него кухненската врата. — Имате ли ключ за входната врата? — попита тя, когато Том излезе навън, в студената нощ.

С рамене срещу вятъра, той нахлупи каскета по-дълбоко над челото.

— Да, милейди.

— Лека нощ. — Докато той изчезваше в тъмното, тя заключи тежката врата и сложи резето. Междувременно вече нямаше желание да изяде агнешкото рагу. Твърде много мисли ѝ минаваха през главата и не можа да оцени пикантната домашна гозба.

Със свещ в ръка изкачи стълбата и въздъхна потиснато. Следобеда беше написала писмо на дядо си. Не искаше да го лъже, но се боеше, че цялата неразкрасена истина ще го накара още преди края на зимата да потегли за Девън. По време на разговора с Джед Колман остана с впечатлението, че мината е буре с барут с дълъг фитил, чийто край вече бяха запалили. Преди експлозията можеха да минат още няколко месеца. Гласът на разума я съветваше да осведоми без недомлъвки дядо си за положението. Това бе имал предвид и Джед Колман, но Джулиана го спря с обещанието, че тя ще пише на маркиза. От друга страна, не ѝ се искаше да попречи на отпуската му в слънчева Италия. Ако се върне преди зимата в студения север, можеше да се разболее и да умре.

Кой знае откъде към стълбището долиташе хладен ветрец, сякаш за да наблегне на опасностите на зимното време. Джулиана стисна разтреперана по-силно свещта, чийто пламък силно се олюляваше. Къщата миришеше на дъжд, горящи дърва и на онази зловеца, призрачна атмосфера, присъща на всички стари сгради.

Въпреки че се чувстваше глупава, не можеше да отпъди неприятното чувство и се озърташе на всички страни. Познаваше Блъд Хол като лицето си в огледалото. Но в тъмното ѝ се струваше странно

чужд. Пък и нощта съвсем не беше тиха. Засилени от самотата, какви ли не шумове се блъскаха в Джулианината глава. Тихо виеше вятърът, срещу стъклата плющеше дъжд. Над нея вехтите стени сякаш протестираха, стенички, срещу влажното и студено време. Стъпалата скърцаха под краката ѝ.

На площадката тя посегна към перилото и усети под пръстите си контурите на фигура. Вдигна високо свещта и видя един скулптиран рицар. Спомни си усмихната за него, погали шлема и ризницата и се възхити отново на изкуството на скулптора, вдъхнал преди три века на дъбовото дърво толкова живот. Също тъй реалистично въздействаха и останалите фигури — на пирата, придворния, благородната дама, ловеца. Като дете си бе измисляла истории за тях. Рицарят ставаше понякога неин герой, или придворният спечелваше благоволенieto на дамата. От време на време и ловецът. Само пиратът с извадена сабя ѝ се струваше прекалено страшен, за да бъде герой.

Някъде далеч в къщата се чу приглушеният шум от врата, която се затръшва.

Джулиана погледна объркана към хола. Но на слабата светлина на свещта не видя нищо необичайно.

— Разбира се, че не — измърмори тя. Нищо нямаше да се появи — нали бе сама.

Нов порив на вятъра разклати пътната врата, дървото скърцаше, скобите скимтяха. И тогава тя видя нещо — светло трептене до вратата на салона.

Дръпна се инстинктивно зад перилото, сякаш изпочупената балюстрада можеше да ѝ даде защита, и бръкна в джоба си. Празен... Твърде късно се сети, че е оставила очилата на писалището в спалнята, до писмото за дядо ѝ.

Сега бледата светлина взе да трепка, сякаш я изпълваше пулсиращ живот. Някой или нещо стоеше там долу, пред вратата.

— Кой е? — извика тя гневно. Дали някой неканен не се беше вмъкнал, за да я наплаши? — Не обичам да ме правят на глупачка! Ако разбере кой се мотае там долу, ще има да съжاليا!

В мълчащата нощ гласът ѝ звучеше прекалено високо и театрално и тя се усещаше като глупава гъска.

Изведнъж точно до вратата се счупи стъкло, безброй парченца паднаха със звънтене на пода заедно с камък.

Джулиана изтича бързо по стълбата надолу, отключи вратата и я отвори.

— Кой е? — попита тя вече не толкова уплашено както преди малко. В Лондон се беше натъквала неведнъж на вандали. — Страхливец! — извика, когато видя някой да се скрива тичешком зад ъгъла на къщата. Известно време изчака. Дали беше мъж или момче, не можа да разбере.

Затръшна с ругатня вратата и съжали, че хубавият прозорец е счупен. Превъртя ключа в ключалката, сложи свещта отстрани и вдигна камъка. Руда от мината, голяма колкото гъше яйце. За разлика от това, което разказваха романите, към нея не беше прикрепено послание. Или тя все пак беше получила едно — предупреждението на миньорите?

Докато стоеше в хола, имаше неприятното чувство, че я наблюдават. Без очилата беше в тъмното почти сляпа. Но усещането, че извън полезрението ѝ някой я дебне, се засилваше. Не беше обикновено усещане — нещо объркваше сетивата ѝ. Струваше ѝ се, сякаш вижда мислите на невидимия и чува жестовете му.

Косата ѝ настръхна. Тук имаше някой и той беше затаил дъх, боеше се сякаш да не бъде открит, но и се надяваше да бъде — стоеше и преценяваше Джулиана. Спомни си какво ѝ каза Колман за враговете на нейния дядо. Дали някой от тези врагове знае, че внучката на маркиза е сама в къщата? Дали се беше вмъкнал, за да осъществи гротескно отмъщение?

Със съзнанието колко е уязвима, обзета от страх пред непозната сила, която можеше да се промъкне до нея, тя извика:

— Махайте се! Вървете си!

После хвана свещта, изтича по стълбата нагоре и усети в гърба си нечий поглед, от който изтръпна.

Стигнала в стаята си, тя така силно затръшна вратата зад себе си, че звукът изкънтя през цялата къща. С това издаде страха си. Но това не я интересуваше. Заклучи бързо вратата и сложи ключа в джоба на роклята, запали всички лампи и свещи, които намери.

Когато часовникът в антрето удари три пъти, Джулиана се събуди. Стаята не беше тъмна, горяха многобройни лампи и свещи. Огънят в камината пламтеше достатъчно ярко, за да стопли нощта. Червеният му отблясък привлече сънениия ѝ поглед. Сърцето и биеше

учестено. Ужасът, предизвикан от невидим нападател, ѝ беше въздействал като приспивателно. Щом си легна, веднага заспа. Но сега нарастваща тревога пропъди последната мъгла на съня.

Заопипва механично нощната масичка, докосна очилата и въздъхна с облекчение. Този път проклетото късогледство нямаше да окрилява въображението ѝ и да извиква ужасяващи картини. Сложи очилата и се опита да намести колкото може по-бързо телените дръжки зад ушите.

Сега виждаше предметите в спалнята си толкова ясно очертани, сякаш имаха черни контури. Красивата стая беше мебелирана с ориенталски скринове, порцеланови фигурки, фенери и скъпи килими. От дузина десетилетия копринени завеси красяха широкото легло. Върху рисуваните китайски тапети се виждаха нежни бамбукови клонки и птици с цветовете на скъпоценни камъни. Леките екзотични аромати на сандалово дърво и канела изпълваха въздуха. До леглото имаше лакирана масичка с часовник от емайл, който отбеляза със закъснения третия час от новия ден.

По причини, които по-късно не можа да проумее, тя стана и погледна към пода. По тъмното дърво личаха пресни, кални следи от стъпки. Следи от мъж!

По-скоро смаяна, отколкото уплашена, тя отметна завивката, нахлузи пантофите и коленичи до леглото, за да разгледа по-добре доказателството за присъствието на натрапник. Отпечатъците бяха явно от тежките ботуши на работник. Тя прокара предпазливо пръст по калта. Кой е влизал в стаята ѝ? Том да се е качвал, за да я нагледа? Не, той сигурно не би посмял да остави в Блъд Хол след себе си тези мръсни петна. Госпожа Мийд непрекъснато му напомняше да си бърше обувките, преди да претъпи прага на къщата. Освен това тя щеше да забележи следите още когато влезе в стаята. Но те изглеждаха съвсем пресни.

Джулиана стана, а когато проследи с поглед посоката на стъпките, присви учудено вежди. Те образуваха свършена елипса — от камината до леглото и после обратно към огъня.

Въпросното същество се е смъкнало през комина и после се е качило обратно? Едва ли. Джулиана се приближи към пращящите пламъци и се озърна. Срещу вратата към стълбището беше вратата към гардеробната. Но натам не водеха стъпки. От мястото, на което се

намираше, не би могла да стигне дори със силен скок до прозорците. По решетката на камината нямаше кал. Да не би собственикът на мръсните ботуши да се е разтворил във въздуха?

За свое учудване, почна да трепери. Беше вярвала, че е спокойна и уверена. Но изведнъж в гърлото ѝ се надигна вик и тя с мъка го потисна.

— Не, не се страхувам — простена тя, — не се страхувам... — Но после изтича до леглото и се пъхна под завивката като уплашено дете.

Няколко минути се кри така, свита на кълбо, обзета от панически страх. После разумът ѝ надделя, ярост измести ужаса и укрепи смелостта ѝ. Отметна енергично завивката, седна и обгърна стаята с поглед. Нищо не се беше променило. Лампи, свещи и пламъци прогонваха нощните сенки. Трябваше непрекъснато да си мисли тъкмо за това. Тук нямаше никого.

За калните следи има просто обяснение, каза си тя и си оправи възглавницата. Някой ѝ е изиграл шега. Но кой? Том Мийд я предупреди да не прекарва нощта сама в къщата. Но той не би я уплашил, за да изпълни тя желанието му и се премести в къщичката на портиера. А другият мъж, който работеше тук... Джош Тревълн! Преди да го осъзнае, вече беше произнесла името му.

Много вероятно беше онзи нахалник да е решил да я сплаши и така да си отмъсти, задето ясно му даде да разбере, че може да си загуби работата. Ако е бил войник, сигурно са го уволнили за непослушание. Тъй или иначе, но на този недодялан, смърдящ тип тя няма да достави удоволствието да води господарката си за носа. Ако Том каже, че няма нищо общо с тези отпечатъци от стъпки, тя вече ще знае кого трябва да обвини.

Би трябвало да го изхвърля, измърмори тя и се пъхна отново под завивката. Но дали така няма да го поощри да направи нови бели? Въпреки нахалните му забележки беше останала с впечатлението, че за него е важно да има работата. Защо му е трябвало тогава да се помъква посред нощ в стаята ѝ и да цапа пода? И как е влязъл?

Но имаше още една възможност, за която беше забравила. Сети се за нея чак когато вече ѝ се затваряха очите. Дали старите призраци не се забавляват за нейна сметка? Преди никога не ѝ бяха създавали

главоболия. Въпреки това ги смяташе способни на всички възможни лоши шеги.

Той изчака повече от час, докато тя отново заспа. Едва когато вкопчените ѝ пръсти пуснаха завивката, издавайки, че е заспала дълбоко, той пристъпи напред. Беше наблюдавал с любопитство реакцията ѝ на неговата шега. Явно беше ужасена, както и от хвърления камък. Но нито едното, нито другото не я накараха да закрепси уплашено.

Той се усмихна. Може би не биваше да го очаква. Но се надяваше, че тя ще напусне Блъд Хол завинаги. Онова, което направи, щеше да струва на градинаря в най-лошия случай работата му. За да постигне целта си, трябваше да действа много енергично.

Коленичи внимателно и избърса следите. С всяко свое движение можеше да събуди дамата. Рискът му доставяше удоволствие. Как ли щеше да се държи, ако се събуди и открие в стаята си мъж?

След като избърса и последната кал, той стана и отиде до леглото. Някои неща в тази жена му бяха направили впечатление: притежаваше буен темперамент, разбираше от политика, което не бе допускал. Очите ѝ сияеха — нежнозелени. Досега беше предпочитал сини очи и блондинки. Преди да беше целувал сладките ѝ устни и да беше любил отдаващото ѝ се тяло... Ако се бяха срещнали по едно и също време и при други обстоятелства — кой знае...

Погледът му се плъзгаше по оголената ѝ шия и нещо го подтикваше да отметне завивката и да легне до нея, както преди две нощи. Какво ли си е помислила, когато се е събудила? Беше ли забелязала промяната в тялото си? Или продължилият повече от двадесет и четири часа сън беше заличил спомена за любовния акт?

Той поклати меланхолично глава. Сега забеляза някакъв метален блясък върху нощната масичка — нейните очила. Посегна към тях и ги приближи към светлината на свещта. Ако се съди по дебелите стъкла, тази лейди беше доста късогледа. Без очилата ще е безпомощна. И ще трябва да отиде в Лондон да си поръча нови.

С огромно задоволство стисна очилата с пръсти и отстъпи ухилен. Нищо чудно, че не го видя в хола, преди да се качи в стаята си. Не беше си сложила очилата. Това откритие той щеше да използва следващия път в своя полза. Лейди Джулиана Кингсблъд беше само

предвкусила силата на неговото присъствие в Блъд Хол. А той трябваше да я принуди по някакъв начин да си тръгне.

Върна се безшумно към комина. Само след няколко секунди беше изчезнал.

Джулиана отвори очи. И днес нов сън беше изместил кошмара, който я обсебваше толкова болезнено, преди да дойде в Блъд Хол. До леглото ѝ бе стоял мъж — мъж, който я обичаше по-силно от всичко друго на света. Той изрече думите, за които тя беше копняла, държа я в прегръдката си и събуди чувства, които денем никога не бе изпитвала.

Да можеше това щастие да е истина. По бузите ѝ потекоха сълзи. Какво празно съществуване, в което сънищата ѝ изглеждаха толкова по-хубави от действителността. Плачеше отчаяна в самотата на стаята си, изпълнена от таен срам, за който никой никога не биваше да разбере.

5

— Влез! — измърмори тя сънено, когато на вратата се почука за четвърти път.

— Милейди? — чу тя приглушения въпрос през дебелото дърво. — Вратата е заключена.

Джулиана вдигна неохотно глава и се опита да стане. Но беше спала толкова неспокойно, че един чаршаф ѝ се беше увил около кръста, а друг около глезените.

— Момент! — извика тя и скочи. Не можа да си открие пантофите. Изпъшка, изтича боса до вратата и я отключи.

— Добро утро, милейди. — Госпожа Мийд внесе със сияеща усмивка голям поднос. — Надявам се, че сте спала добре. Зная, че е още раничко, но доколкото си спомням, винаги сте била ранобудна. Вижте, донесла съм ви нещо много специално. Преди малко открих в килера пакетче какао.

Чудесният аромат изпълни примамливо носа на Джулиана и тя усети как устата ѝ се напълни със слюнка.

— О, звучи чудесно, госпожо Мийд, благодаря ви.

— Я веднага в леглото — извика икономката, като зърна босите крака на господарката си. — Или искате да настинете? — Докато Джулиана се връщаше покорно в леглото, възрастната жена сложи подноса на нощното шкафче и ѝ наля димящо какао. — Какво ще свършим тази заран, милейди?

— В библиотеката и в салона за музика ще свалим всички калъфи от мебелите. — Джулиана сипа две лъжички захар в чашата, която ѝ подаде госпожа Мийд. — Но първо трябва да се изметат парчетата стъкло до пътната врата.

— Парчета стъкло?

— Миналата нощ някой хвърли камък в прозореца.

— О, господи, кой върши такива неща?

— Представа нямам. — Джулиана изгледа замислено икономката. — Мисля, че видях снощи някого в хола.

— В къщата? — Госпожа Мийд пребледня. — Защо не дойдохте при нас?

— Защото реших, че ми се е привидяло. За всеки случай заключих вратата и запалих всички лампи и свещи.

— О, разбирам... — Госпожа Мийд забеляза чак сега изгорелите свещи.

— И още нещо — продължи Джулиана. — Том не бива да влиза в стаята ми, а като влиза в къщата, трябва да си избърсва обувките. Кажете му да избърше калта.

— Каква кал?

— Тук, на пода... — Джулиана се наведе над ръба на леглото. Следите от стъпки бяха изчезнали. Погледна учудено към камината. Нито капчица кал. — През нощта се събудих и ясно видях следи от стъпки, от ботушите на работник. От огъня до леглото и обратно.

Госпожа Мийд избягна притеснено погледа на господарката си.

— Тази нощ ли, милейди?

— Точно така! — Джулиана разбираше, че нейната история звучи като описание на кошмар. Вече не разполагаше и с доказателства. Но беше станала от леглото и беше докоснала калта. Помнеше съвсем ясно. Вдигна дясната си ръка и погледна мръсните връхчета на пръстите. — Ето, нали виждате? — И тя показва победоносно на икономката петънцата кал.

Присвила вежди, госпожа Мийд оглеждаше пода.

— А кой е избърсал следите, милейди?

— Не зная. — Джулиана се отпусна примирено върху възглавниците. — Добре де, може да съм се заблудила — добави неохотно.

— Ако няма друго... — подхвана госпожа Мийд, с явното желание да избяга.

— Да, засега няма друго — отговори Джулиана и се почувства като последна глупачка.

Икономката побърза да излезе облекчена от стаята и остави Джулиана насаме с мислите ѝ. Наистина ли беше видяла следи от стъпки, или е било насън? Може да си е изцапала пръстите, преди да си легне. Нали малко преди това беше вдигнала камъка в хола. Вратата беше заключена и следователно никой не е могъл да се вмъкне, за да избърше калта. Значи трябва да е сънувала. Не можа да измисли друго

обяснение за странната преживелица. Нощи наред бе сънувала гадната сватба, а после някакъв любовник, дошъл при нея под прикритието на нощта. Обикновено нямаше склонност към подобни абсурдни сънища. Изопнатите нерви, мъчителното пътуване, последиците от шока, изживян в Лондон, навярно всичко това е възбудило въображението ѝ. Помисли най-сетне, макар и неохотно, и за възможността, за която ѝ мина през последната нощ през ума — призраците от Блъд Хол са ѝ изиграли лоша шега. Глупости, прошепна тя, ядосана на себе си. Ако припише на призраци вината за въобразени случки, скоро ще се озове в лудницата. И тя насочи решително мислите си в друга, по-приятна насока.

Беше седем и четвърт. Слънцето щеше да прекоси хоризонта едва след час. Но миньорите бяха вече на път за мината. В Илфракомб и Бадфорд рибарите сега кърпят мрежите си, ако студената, ветровита сутрин им пречи да вдигнат платната. Слугите в съседните благороднически къщи сега палят огън и пекат хляб.

Но в Блъд Хол цареше дълбоко мълчание. Тук беше толкова тихо, че Джулиана чуваше ритмичното пулсиране на кръвта в ръката си, сложена под главата. Мисълта, че и тя ще умре, засили ужаса, който ѝ бе внушил сънят. Докато спеше, един мъж беше влязъл в стаята ѝ, един чужд човек. И това ли беше толкова нереално, колкото и въобразените следи от стъпки?

Малко късно се сети за какаото и отпи глътка, която веднага изплю обратно в чашата. Имаше отвратителен вкус. Пъхна недоверчиво пръст в сребърната захарница и го облиза.

— Сол! — възкликна тя смаяна.

В същия миг се появи разстроена госпожа Мийд.

— Не пийте това, милейди! Трябваше да се сетя, още щом споменахте за калните следи. Капитанът и неговата лейди пак правят гадните си бели. Тази нощ са разменили захарта и солта в бурканчетата. В брашното са сипали нишесте за колосване, а маята са смесили с овесен булгур. Сега трябва да изхвърля хляба, който опекох тази заран!

— Може и това да е било глупава шега на призраците. — Портиерът стоеше пред господарката с каскет в ръка.

След като откриха бъркотията в кухнята, съпругата му прегледа заедно с господарката целия килер и винарската изба. Беше възникнал

много по-сериозен проблем.

— Духове не оставят трохи от сирене и празни винени бутилки!
— срязва го Джулиана.

Бузите му пламнаха.

— Във всеки случай аз нямам нищо общо с всичко това.

— И през ум не ми е минало да ви обвинявам, Том — натърти малко по-примирително Джулиана. — Искам само да направя списък на необичайните случки. Очевадно някой е влязъл с взлом в избата и е опитал от най-благородните вина на маркиза. Този нехранимайко не е благоволил дори да прикрие следите си. Защото е могъл да премахне доказателствата. — Тя побутна ядосано с пръстите на крака си една от празните бутилки на пода на избата. — А що се отнася до взетото от кухненския килер, госпожа Мийд ми обясни, че там липсвали няколко пити кашкавал, между които и любимият ементал на дядо. Следователно трябва да приемем, че в къщата са влезли няколко крадци. Или че е само един, но върлува тука от седмици.

— Не е възможно, милейди! Съпругата ми и аз пазихме добросъвестно Блъд Хол. Денем и нощем. Ако някой се беше промъкнал няколко пъти, щяхме да забележим.

— Да, сигурно — измърмори тя, не твърде убедена. — Но тогава как си обяснявате странните случки?

Въпросът потисна Том, защото не знаеше отговора. Да, но ако не се сети за нещо, нейно превъзходителство ще държи него отговорен за неприятностите.

— На тези миньори човек не може да им има вяра. Може да са влезли, за да съсипят всичко, но после да са се задоволили с едно похапване.

— Защо трябва напоследък непрекъснато да слушам как очернят миньорите? Да не са се захванали изведнъж с магии? Да оставят случайно следи от стъпки, които изчезват от само себе си? Освен това, ако са искали да се разполагат в Блъд Хол като вандали, защо после са се отказали? Няма нито едно счупено огледало, нито една разкъсана завеса. Госпожа Мийд е установила само, че от леглата на втория етаж са изчезнали няколко чаршафа и един пухен дюшек. Не, струва ми се, че злосторникът иска само да се забавлява за наша сметка. И мисля, че го познавам — добави тя патетично. — Къде мога да намеря Джош Тревълн?

— Моля?

— Не ме гледайте толкова учудено. Том! Според мен злосторникът е нашият градинар. Къде живее той? Искам да го накарам да говори.

— Момент, милейди... — Портиерът пристъпваше притеснено от крак на крак и мислеше по-бързо от обикновено. Той беше назначил градинаря, значи на негов гръб щяха да стоварят вината за кражбите. За него сигурно щеше да е по-добре, ако след завръщането на маркиза ще може да му съобщи, че е открил злосторника. — За него ще се погрижа аз, милейди. Ако е бил той, веднага ще го изхвърля, като му тегля и един як пердах за из път.

Тя изгледа с присвити очи мъжа, който стоеше пред нея.

Беше по-нисък от нея, но як, закален от дългогодишен труд на открито. Нямаше съмнение, че може да се справи със слабия градинар. Но насилието я отвращаваше.

— Това ще е излишно, Том. Но вие трябва да ме придружите, за в случай че ми потрябва помощ.

Той кимна поомекнал.

— Както обичате, милейди.

— Сега сигурно работи в градината. Ще си взема пелерината. Ще се срещнем на стълбището пред входа.

В стаята тя пак си потърси очилата. Помнеше, че ги е оставила на нощното шкафче. Сутринта напразно се опита да ги напипа, а после претърсиха с госпожа Мийд стаята най-основно. Надникнаха даже под дюшека. Безуспешно. Още една шега на онези нагли привидения?

— Проклети ядове! — измърмори тя, за да използва от малко помеките ругатни на дядо си. Но си каза, че понеже непрекъснато мести очилата, те сигурно ще се намерят някой ден. Разбира се, искаше й се да наблюдава израза на лицето на градинаря, когато го обвини в кражба. Ех, очевидно не й беше писано. В края на краищата се отказа да търси, наметна на рамене любимата си пелерина от възгуба червена вълна, от онези, широко разпространените в Уест Кънтри, и побърза да излезе от къщата.

Оказа се, че не стана нужда да ходи в градината, Джош Тревълн тъкмо свиваше иззад ъгъла на къщата, подкарал пред себе си количка тор и облечен както предишния ден. Само дето беше свалил палтото и засукал над лактите ръкавите на ризата.

Не би желала да го среща сама. Но установи, разочарована, че въпреки уговорката Том не я чака на стълбището. Впрочем беше се оправяла достатъчно често с вироглави слуги.

Тя стъпи решително на калдъръма пред входа. Когато Джош Тревълн се приближи, забеляза, че той куца. Може би единият му крак е по-къс от другия, или страда от болки в ставите вследствие на раната от войната. Испита съчувствие, както всеки път, когато срещнеше инвалид. Но овладя чувствата си. Този нагъл крадец не заслужаваше снизхождение. Изчака търпеливо той да спре и да свали шапка, за да ѝ окаже полагащото ѝ се уважение. Но той изобщо не погледна към нея и закуцука нататък.

— Момент, моля! — беше принудена да извика и тя му препречи пътя.

Испита облекчение, защото той спря, пусна количката и скръсти ръце на гърдите.

— Искам да поговоря с вас — заяви тя. Погледът му се плъзгаше бавно по тялото ѝ и тя се зарадва, че носи широката и дълга до коленете пелерина.

— За какво, милейди? Ще ви пречи ли, ако пуша? — И без да дочака разрешение, извади от джоба пръстена лула, запали я и почна да пафка.

В същия миг Том се показа иззад къщата. Видя възмутен градинаря да пуши в присъствието на лейди Кингсблъд, втурна се към него, дръпна лулата от устата му и я захвърли на калдъръма, където тя се натроши на парченца.

— Как се държите в присъствието на господарката си? — избоботи той и сви в юмруци мазолестите си ръце, за да посрещне евентуална отмъстителна реакция. — Извинете се!

Джулиана затаи ужасена дъх. Както гледаше застаналите пред нея двама мъже, тя установи, че не беше преценила вярно телосложението на градинаря. Съвсем не беше слаб, а само много тънък и излъчваше младежка сила, която не вещаеше за стареца нищо добро. Докато още размисляше как да предотврати сбиване, Джош обясни:

— Тя не каза, че лулата ще я дразни. А вие винаги ли говорите от името на нейна светлост?

Том се обърна колебливо към господарката си. Вече беше осъзнал грешката си.

Тя му се усмихна успокояващо.

— Том е прав — бих предпочела да не пушите в мое присъствие, Джош. Но съжалявам, че лулата ви е счупена.

— Какво искате от мен? — Под периферията на шапката устните на Джош се разтеглиха в широка усмивка. — Изхвърляте ли ме? — Както Джулиана учудено установи, тази перспектива сякаш го размиваше. — Нямахте нужда да заповядвате на господин Мийд да идва. Ако желаете да говорите с мен, не ви трябва закрилник. Няма да ви нападна. Можете да ме предизвиквате колкото си щете, няма и да ви докосна.

Този път тя не допусна да стигне дотам, че да разменя обиди с него. Но и не си затвори устата.

— Имам намерение не само да ви уволня, Джош, но и да ви обвиня в кражба. По всяка вероятност още преди моето пристигане сте се промъкнал в килера и в избата, за да крадете храна и да изпразните няколко бутилки.

— Наистина ли съм го направил? — Той сви пренебрежително рамене и тя забеляза, пряко волята си, играта на мускулите му под грубата работническа риза. Ако измие мръсотията от лицето си, може да изглежда доста добре. — Аз нещо не си спомням, виното добро ли беше?

— Не ставайте нагъл — изсъска тя, ядосана от интереса си към мъжа, която я беше окрал. — Сигурна съм, тъй че признайте си!

— Както обичате. Но ме принуждавате да лъжа.

— Значи не си признавате кражбата? — Вместо да отговори, той само я гледаше. Тя вече познаваше този израз. Появяваше се всеки път, когато тя го ядоса или когато реши, че е под достойнството му да разговаря с нея. — Е? Окрали ли сте ме или не сте?

— Оставете ли ми избор? А тъй като нямам, ще трябва първо да поразмисля.

— Най-добре ще поразмислите в затвора. Отведете този мъж в Илфракомб — обърна се тя към Том — и кажете на съдията, че искам да го обвиня в кражба.

— По-добре ще е да ме отведете лично, милейди — предложи градинарят. — На вашия господин Мийд ще му е доста трудно да се

справи с Джош Тревълн.

— Заканвате ли ми се? — попита, вече вбесена, Джулиана.

— Не — отговори той, явно развеселен. — Но компанията на една хубава жена ще ми е по-приятна от тази на един стар слуга.

Джулиана усети как бузите ѝ пламват. Той наистина ли я бе нарекъл хубава?

— Ако не сте вие крадецът... то кой тогава?

Очакваше той да обвини семейство Мийд. Наистина ли я намираще хубава?

— Сигурно са били призраците — отговори ѝ преспокойно той. Тя просто не намери думи и погледна Том. — Вашата жена ми разказа тези дни, че в килера всичко било надолу с главата. Тя обвини призраците.

— Призраците на Блъд Хол? — попита Джулиана. — Наистина ли трябва да вярвам, че те са пили вино и са яли сирене?

— Аз от тия работи нищо не разбирам — отговори Джош, този път без подигравателна усмивка. — Само че...

— Какво?

Той посочи колебливо към пътната врата.

— Аз уважавам призраците, които живеят тук. А те вече са го забелязали. Когато се разхождат вечер в градината, аз си мълча.

Значи се опитва по този начин да се оневини, помисли си възмутена. Той сигурно знае колко трудно е било да се намери заместник на покойния градинар, защото хората се боят от духовете в Блъд Хол. А сега се надява, че спомене ли призраците, тя няма да го изпъди.

— Вие къде спите? — попита ядосано. Той вдигна вежди в заразителна усмивка, сякаш тя му беше направила непристойно предложение. — Вие сте непоносим безсрамник...

— Вече го казахте веднъж.

— ... и отвратителен нахалник! — изрече, останала без дъх. — Изчезвайте от моето имение! Веднага!

— Ей, ей... — Той пристъпи крачка напред и Том побърза да се изправи между градинаря и господарката. Но Джош спря, преди двамата да се сблъскат. Сега гледаше Джулиана над раменете на стария човек. Въпреки че периферията на шапката засенчваше лицето му, тя виждаше неговите очи и синият им цвят ѝ се стори мек като гласа му.

— Не ме изхвърляйте без причина. Не можете да докажете, че съм крадец, но сте убедена, че виновният съм аз. Тъй че вместо да ме разпитвате, кажете ми го право в лицето. Един мъж не може да понася всичко. Има известни граници.

Тя сви объркана вежди и вече не знаеше кой има повече основание да се чувства обиден — тя или той. Тъй или иначе, но той искаше да задържи работата си. Това можа да забележи въпреки късогледството си. Видя и как гордостта го накара да изправи гръб, когато мълчанието се проточи. Никога нямаше да се моли за работа, колкото голямо значение и да има тя за него. Изведнъж хлътналите му бузи отново й се хвърлиха в очи.

— Както разбрах, бил сте болен. Още ли не сте се оправил?

Той поклати енергично глава, сякаш искаше да отпъди неприятни мисли.

— В лазарета и Херкулес би се разболял. Нищо ми няма.

Нищо? Видя го да куца. Гледаше изпитателно бледото му лице. През какъв ли ад беше минал? Дали беше очаквал в болницата смъртта си, дали не беше я призовавал? Имаше ли право да изхвърли клетия момък? Щеше ли той да оживее?

— Ако ми се закълнете, че няма да ме окрадете повторно, ще обмисля още веднъж решението си.

Изведнъж лицето му се вкамени.

— Няма да го направя.

— Не правете глупости, Джош! — намеси се портиерът.

— Защо отказвате да се закълнете? — попита учудена Джулиана.

— Какво мислите за мен, стана ясно още при първата ни среща, милейди. И нищо няма да се промени. Щом възникнат нови неприятности, сигурно ще ме изхвърлите. Един мъж не може да живее така, ако иска да запази самоуважението си.

Тя най-сетне си каза, че го разбира. Беше горд и хладнокръвен, но моралните му принципи го различаваха от другите слуги, готови да се молят и да пълзят в прахта, за да спасят прехраната си. Може да е бил войник с по-висок ранг, може би ординарец. Това би обяснило къде се е научил на тази арогантност.

— Е, добре, след като ме уверихте, че ще държите на самоуважението си, ще се задоволя с това. — Тя го изгледа многозначително и добави: — Нали няма да паднете толкова ниско, че

да крадете! Затова можете да останете. Но за в бъдеще пътищата ни едва ли ще се пресичат.

— Връщате се в Лондон?

— Не. Защо ви интересува това?

— Не бих искал, разбира се, да ви внушавам страх, милейди. Но живеем в трудни времена. Ако някой ден изчезне малко брашно или някой изпие бутилка вино, това ще е нищо в сравнение с лошите неща, които могат да се случат. По-добре ще е да се върнете в Лондон. Питайте и Том.

— Какво знаете за проблемите в този край, Джош?

Вместо да отговори, той само сви рамене и погледна към количката си.

— Да се надяваме, че няма да съжалявате за решението си, милейди — измърмори Том, докато двамата гледаха подир Джош Тревълн, който откарваше торта в градината.

— Аз също се надявам, Том.

6

Тя лежеше будна в леглото, втречена в мрака, прекалено горда, за да запали лампи и свещи или да засили огъня в камината и така да се пребори със страха. Този ден свалиха с госпожа Мийд покривалата от мебелите в библиотеката и тя установи, че любимият диван на маркиза е бил гризан от мишки. Джулиана писа веднага на един тапицер в Илфракомб и му възложи да отстрани повредата преди завръщането на дядо й.

Малко по-късно откри петната мухъл по стените на спалнята на втория етаж, после и буболечки по килима в големия салон. Едва сега Джулиана разбра колко е трудно да се поддържа в ред толкова голяма къща. Допреди тази зима, която маркизът и маркизата прекарваха в чужбина, за това се бяха грижили винаги достатъчно много слуги. Сега Джулиана трябваше да назначи нов персонал, ако искаше до пристигането на баба й и дядо й Блъд Хол да засияе с, предишния си блясък. Все още не можеше да се накани да го стори. Отначало беше решила, че нейното спокойствие и самота са по-важни.

Но имаше и други, много лични причини, които отпъждаха съня й. Вече съжаляваше, че обвини Джош Тревълн в кражба. Не й приличаше да обвини човек, срещу когото нямаше никакви доказателства. Но нещо в този човек я дразнеше. Сега вярваше, че е невинен. Или поне искаше да го вярва. Не проумяваше защо.

Поклати с въздишка глава. Колко самоуверено се държеше. Разговаряше с господарката си, сякаш й беше равен.

Сякаш имаше дори чувството, че я превъзхожда. Досега тя просто не се беше замисляла за аристократическия си произход и смяташе положението си за нещо, което се разбира от само себе си. Наистина ли я ядосваше, само защото се държеше непочтително? Или я смуги толкова, защото я нарече хубава жена?

Е, да, не пряко. И тя знаеше, естествено, защо я бе поласкал, — само за да спечели нейното благоволение — и успя.

— Проклятие! — прошепна тя, обърна се на хълбок и забарабани с юмрук по възглавницата. — Няма да допусна никакъв мъж да ме мисли за глупачка! — Още по-малко пък най-обикновен работник. Твърде горда е, за да го позволи.

Дълбоко засрамена от факта, че мисли непрекъснато за онзи комплимент, тя зарови лице във възглавницата и затвори очи. След малко заспа.

Сънят започна както предишния път — неизразимо напрежение, неясни чувства, нечий профил в мрака, едновременно близък и чужд. Когато той се приближи, можа да различи по-ясно размитите черти на лицето му, които издаваха сила и решителност. Но устните бяха меки и чувствени. Очите оставаха в сянка, но лунната светлина посребряваше косата. Той се наведе бавно над нея и тя протегна ръце, за да му каже добре дошъл. Вече знаеше какво ще се случи сега. Топлият му дъх се смесваше с нейния.

Той целуваше все по-страстно устните ѝ и тя сякаш се топеше, сякаш потъваше в чудесните дълбини на своята женственост, където я очакваше пламенен възторг. Той ухапа лекичко долната ѝ устна и я накара сладострастно да изстене. Изпълнена с копнеж, тя се вкопчи в раменете му. Топли ръце се плъзнаха по нощницата ѝ. Повтори контурите на гърдите ѝ и тя се надигна, за да посрещне милувката.

— Сладка, толкова сладка... — прошепна той.

Тя не се съмняваше в думите му. Желанието на Джулиана ставаше все по-силно, пулсът ѝ се учести, кожата ѝ сякаш гореше. Изпепеляващите му целувки извикаха сълзи в очите ѝ. О, ако беше действителност, ако наистина можеше да срещне най-сетне истинската любов...

После часовникът удари три. Джулиана се събуди. Този път сънят не беше оставил неприятно чувство, както след миналите нощи, а предупреждаващото треперене на тялото ѝ веднага спря. Тя не беше сама.

Вдигна смутена глава, със страх от онова, което щеше да види. Въпреки това не искаше да отлага неминуемото.

До леглото ѝ възникна неясното лице на мъж. Само на една ръка разстояние.

Черният му силует се открояваше в здрача. Само бялата му риза светеше, огряна от лъчите на месеца. Джулиана не помръдна и се

вслуша в единствения звук, нарушаващ тишината в стаята — сякаш дъждовна вода, която капе от улук. Но много по-тихо и нежно. Ударите на собственото ѝ сърце. Иглички бодяха кожата ѝ. Затвори неволно очи и сега нещо ѝ подсказваше, че трябва да се сгуши на противоположната страна на леглото, а после да се свие на пода, за да изчезне от полезрението на мъжа. Само че тялото ѝ отказваше да се подчини. Скованите ѝ мускули не помръдваха, страхът от странното явление заплашваше да я задуши.

Отвори колебливо очи.

Той още стоеше там. Фигурата му се размиваше пред късогледите ѝ очи. Въпреки това сетивата ѝ го разпознаха малко по-ясно, докато се разсейваха последните остатъци от съня. Сега той отстъпи назад, безшумен и гъвкав като пантера и се сля със сянката в долния край на леглото. Да не го беше видяла, едва ли щеше да подозре присъствието му.

— Кой сте вие? — произнесе с мъка.

Никакъв отговор.

Странно, но неговото мълчание я насърчи. Въпреки че близостта му ѝ се струваше опасна, защото той явно изчакваше да види какво ще направи. Тя седна бавно, трудно, сякаш беше стара жена с кокали, втвърдени от годините.

— Призрак ли сте?

Сега той протегна ръка.

Джулиана се дръпна, ужасена от този жест. Вдигна са на колене и привлече завивката до брадичката си.

— Какво искате? — В тъмното виждаше само ръката, която той ѝ подаваше. — Какво искате? — повтори тя. В страха си не се сецаше за по-умни думи.

Ръката му посочи встрани и тя погледна в тази посока към вратата на спалнята. Вече очакваше едва ли не със сигурност свръхестествена сила да отвори вратата или някой да влезе. Смешно. Беше сама в къщата, сама с това явление в края на леглото.

Изведнъж пожела да го пипне, за да се увери, че съществува, че не е призрак от кошмар. Би предпочела земен натрапник пред един призрак. Отметна завивката. Изпълзя предпазливо към него.

Но той веднага отстъпи назад. Явно не желаше да бъде докосван, ако изобщо имаше какво да се докосне.

Силна ярост пропъди страха на Джулиана и ѝ помогна да си върне ясната мисъл. Той несъмнено съществуваше. Някой си правеше с нея зла шега.

— Е, добре — отсече спокойно, което нямаше нищо общо с истинските ѝ чувства. — Щом не желаете да говорите, ще трябва сама да установя кой сте. — Тя посегна решително към кутията с кибрит на нощното шкафче.

В тишината дъхът му изсъска като локомотивна пара.

— Недей...

Смаяна, тя се обърна отново с лице към него.

— Какво казахте?

Той отстъпи още, докато тя можеше да вижда само смътни контури пред тъмната камина и ръката, която сочеше вратата.

— Напуснете Блъд Хол. — Дълбокият му глас беше толкова тих, че тя се запита, дали наистина е проговорил, или ѝ е внушил по някакъв начин заповедта си.

— И защо? Тук съм си у дома. А вие сте неканен натрапник. — Без да каже повече нито дума, тя му обърна гръб и бързо запали клечка кибрит.

За секунди остана заслепена от яркото пламъче. В следващия миг то придоби нежен кехлибарен цвят и Джулиана хвърли поглед през рамо. Но не го видя. Приблужи веднага горящата клечка към фитила на свещта на нощната масичка. Когато трептящият пламък освети стаята, разбра, че е сама.

— Кой и какво сте? — Викът ѝ изкънтя, срещнал каменните стени, скрити зад тапетите от оризова хартия. Извън кръга светлина сребристият мрак отговаряше с упорита тишина.

Там нямаше никого и нищо. Нито сянка. Нито следи от стъпки. Нито звук. Само слаб аромат на рози объркваше сетивата ѝ. Вълна студен въздух я накара да потрепери. Той беше просто изчезнал! Безмълвно. Нито една панта на вратата не беше изскърцала, нито една дъска на пода не беше изпращяла.

В гърлото ѝ се надигна вопъл.

— Не е възможно — прошепна тя и се опита да се вземе в ръце. Той трябва да беше човек, защото беше проговорил. На лунната светлина беше видяла бялата му риза. Това, че умееше да се движи

нечуто като дух, не биваше да я накара да повярва, че е видяла призрак.

— Не, духове няма! — извика тя.

Към замиращото ехо на гласа ѝ се присъедини тих смях. Тя се отпусна на възглавницата и закри тялото си със завивката.

Беше загубила душевното си равновесие и сега се взираше отчаяна пред себе си.

Той стоеше зад камъните, през които беше избягал и трепереше — но не от студ. Сгреши ли като ѝ се яви? Сладката възбуда за малко да го подтикне да направи груба грешка. Но изкушението да я докосне беше непреодолимо.

Докато гледаше заспалото ѝ тяло и леко отворените устни, в него се надигаше споменът за пламенни целувки. Завивката се беше свлякла до кръста ѝ. На лунната светлина под тънката нощница се очертаваха женствените извивки на тялото ѝ. Сдържаната господарка, която денем се фукаше толкова високомерно, беше много поженствена, отколкото би си го признала.

Може да се беше вмъкнал в стаята ѝ, за да я уплаши и да я прогони от Блъд Хол, но сега вече не можеше да овладее копнежа си по една целувка. Устните ѝ трепереха, докато си възвръщаше постепенно съзнанието. Тяхната сладост го омагьоса за толкова дълго, че когато се събуди, тя за малко не го залови в мига на ласката му. Може би щеше да остане въпреки всичко по-дълго при нея и да се поддаде на желанието си, ако тя не беше запалила кибритената клечка. С това беше развалила чудесното му настроение.

Лицето ѝ, бледно като платно от страх, му се стори издаващо невероятно силен характер, но тя беше и толкова ранима. Макар да не беше красавица, излъчваше толкова силно привличане, което лесно би спечелило съперничеството с някоя повърхностна хубост. Беше толкова жизнена. Да, тази дума определяше много точно нейната същност.

Беше я харесал още повече след кавгата ѝ с градинаря — с порозовели бузи и зелен пламък в очите.

И все пак, въпреки всичко в погледа ѝ се четеше необяснима тъга, която виждаше само той. Никой друг не знаеше, че тя всяка нощ плаче насън и укорява някого през сълзи за неспазено обещание и

загубена любов. Кой я беше пренебрегнал? Кой мъж е бил способен на това?

Беше я наблюдавал как урежда проблемите си и как води домакинството. Нямахте съмнение, че би била приятелка и съпруга, на която един мъж може да се довери. А любовта? Само той знаеше за тайните желания, които бе скрила в душата си — толкова дълбоко, че навярно дори сама не можеше да определи силата на чувствата си.

Изведнъж го разтърси нова мисъл, която можеше да му е от полза. Съществуването му на този свят беше приключило. Но друг можеше да заеме неговото място и да осъществи онова, което му беше отказано — да види онова, което той не можеше да види, да изрече онова, което вече не можеха да изрекат неговите устни. За съжаление тя е само една жена, каза си той.

Мъжете, които го бяха победили, бяха опасни и безскрупулни. Не можеше, разбира се, да поиска от тази жена да рискува живота си. Но тя би могла да научи вместо него какво става на този свят. Ако има късмет, тя може да го заведе при хората, които му трябва. А те ще унищожат онези мъже, които застрашават Блъд хол и мината Малък Хангмън. Само че първо трябва да спечели доверието на господарката. Но как трябва дух да ухажва млада жена?

Занимава се толкова дълго с този въпрос, че студът на гранитната стена изпълзя в гърдите му и копнежът по топлина пропъди трепета на страстта.

Джулиана знаеше, че сандъчето е някъде в библиотеката. За последен път го беше видяла преди година. По-малкият ѝ брат Едуард се бе върнат от Индия в Англия, за да постъпи в частно училище и маркизът му беше обяснил как се действа с оръжието.

Намери най-сетне сандъчето от фина козя кожа в дясното чекмедже на огромното писалище, сложи го върху дъбовия плот и натисна с пръст малко копче. Капакът се вдигна и откри два пистолета с инкрустирани сребърни дръжки, сложени върху леко избледнялото виненочервено кадифе.

— Чудесно — прошепна тя, погали със задоволство оръжието и изводи пистолетите от сандъчето. Знаеше как се действа с тях. Едно лято, когато беше на единайсет, въпреки възраженията на баба ѝ

нейният дядо заяви, че млада дама, която живее в провинциално имение, трябва да се научи да стреля — едно, за да упражнява професионално този спорт и второ, за да се брани. Иронията беше в това, че тъкмо при първото упражнение на Джулиана по стрелба преди четиринайсет години откриха късогледството ѝ.

Спомни си с усмивка колко смаян беше дядо ѝ, когато тя улучи целта от разстояние десет ярда, въпреки че не я беше видяла.

Няколко дена по-късно той замина посред лято с нея за Лондон, за да я прегледа очен лекар и ѝ предпише очила. Колкото и да мразеше очилата, с тяхна помощ тя се превърна в майстор-стрелец. Проблясващото екзотично дърво на дръжките и лъснатото им сребро подсказваха, че за оръжието са се грижили добре. При свое посещение в Лондон един испански дипломат беше подарил на маркиза тези пистолети за дуел. Доколкото знаеше, те никога не са били използвани, за да ранят смъртоносно човек. Странно, но тя беше първата представителка на семейство Кингсблъд, която се питаше дали може да ги използва за тази цел. Всеки случай искаше да бъде въоръжена, ако натрапникът, който смути миналата нощ съня и душевното ѝ спокойствие, се изправи отново пред нея.

Часове наред бе разсъждавала как трябва да се държи. Мрачни, горчиви мисли ѝ бяха минали през ума. Какво ще си кажат хората, ако почне да твърди, че в спалнята ѝ е влязъл мъж и е говорил с нея, а после мистериозно е изчезнал? Сякаш вече чуваше подигравателни гласове да я преследват в кошмарите ѝ.

Горката Джулиана си въобразява, че в стаята ѝ бил влязъл мъж.

Мъж в нейната спалня? Ами въображение — просто ѝ се ще!

Нищо чудно, любовникът ѝ я е зарязал и се е оженил за друга. За голяма хубавица!

Нали знаете какво се приказва за старите моми. Много тъжно! Сигурно е луда!

Не, няма да го допусне. Унижението би било непоносимо. Затова ще реши проблема по свой начин.

— А, ето ви, милейди, аз... — Госпожа Мийд млъкна стресната, когато видя пистолета в ръцете на господарката си. — Милейди, какво ще правите с него?

— Ще опресня умението си да стрелям — отговори преспокойно Джулиана и върна пистолета в сандъчето. — След закуска отивам в ливадите. Да разбере какво все още мога.

Икономката не попита защо лейди Джулиана е слязла по нощница и оглежда пистолетите. Но се разтревожи. От няколко дена нейно превъзходителство се беше променила. Погледът ѝ беше придобил странен трескав блясък, който не говореше за овладени чувства. А това някак не ѝ прилягаше.

— Добре ли спяхте?

— О, да — излъга Джулиана. След три часа не беше мигнала. — В Лондон бях винаги много заета. А тук, след като почти лентяйстват цели три дена, съм обзета от желание да действам. — Усмивката ѝ беше весела. — Днес, слава богу, е слънчево. За съжаление всички коне на дядо са в лондонската му конюшня. Значи не мога да поаяздя. Но продължителна разходка сигурно ще ме ободри.

— Разбира се, милейди. — Мислите на госпожа Мийд вече бяха при работата, която ѝ предстоеше да свърши този ден. Трябваше например да проветри и изглади дрехите на нейно превъзходителство. След дълга пауза добави: — Ще ми позволите ли да наема една помощничка, милейди? Някоя млада селянка би могла да се грижи за бельото ви. Ще е за съжаление доста непохватна и няма да може да ви прави фризури по лондонската мода, но ако проявите необходимото търпение и я научите...

Предложението звучеше толкова разумно, че Джулиана не знаеше как да го отклони.

— Ще видим — отговори уклончиво. Докато не разбере какво става тук, не биваше нова прислуга да влиза в къщата. Освен това, ако наистина си губи разсъдък, никой не бива да става свидетел. Ако наистина ѝ се е явило привидение, по-късно винаги ще има достатъчно време, за да потърси готови да помогнат свидетели. Съществуваше, разбира се, и възможност някой да си прави лоши шеги. Ако е така, иска сама да залови нехранимайкото. Сега, посред бял ден, страхът, който изживя изминалата нощ, я ядосваше много повече от призрачния мъж, който ѝ го внуши. Но следващия път тя ще докаже смелостта си.

— Желаете ли да закусите? — попита госпожа Мийд.

— Всъщност не съм никак гладна — отговори Джулиана. — Увийте ми, моля ви, закуската, докато се кача горе да се облека. Ще я

взема и ще я изям в ливадите.

Икономката премълча какво мисли за пикник сред зимните мъхове. Господарката ѝ щеше, така или иначе, да направи каквото е намислила.

Час по-късно Джулиана прекоси полянката пред къщата с кошница в едната ръка и сандъчето с пистолетите под мишницата на другата. Утринното слънце скоро щеше да прогони мъглата. По обяд сигурно ще може да свали пелерината. В мекия въздух вече се долавяха първите предвестници на пролетта.

При конюшната тя спря, за да поздрави шестте котенца, току-що дошли на белия свят — две оранжево-червени животинки на сиви и бели ивици, три жълти с козина като пухените перца на малки пиленца и един черно-бял котарак със сив пръстен около едното око, с три бели лапички и една черна. С малките си нокти те се опитваха да се качат по ботушите на Джулиана, но не успяваха. Плъзгаха се отново и отново обратно по гладката кожа. Неспособна да устои на хубавите котенца, тя седна в тревата, погали всички, нахрани ги с шунка и сирене от кошницата за пикник.

От еркерния прозорец в големия салон я наблюдаваха двама.

— Как мислиш, какво ще направи?

— Предполагам, лейди, че ще прати нощния си посетител по дяволите.

— Мислиш ли, че ще успее?

— Поне ще се опита и то с успех, ако смелостта ѝ не отстъпва на нейния ум.

— Ние трябва да ѝ попречим.

— Защо?

— Защото... ами защото не са били представени един на друг според правилата.

— Ако си спомням добре, при първата ни среща това не те възпря да ми хвърляш дръзки погледи.

— Онова беше друго! Напи всички онези тъпоглавци, пуританите, бяха мои врагове и аз исках да те убия.

— Колко сладка златисторуса вещица беше ти тогава! Кълна се в бога, ако пищните ти гърди не бяха отвлекли вниманието на моите войници, те още в същия миг щяха да те намушкат.

— Значи трябва да благодаря на добрата съдба за прелестите си.

— По-добре ще е да благодариш на напращелите слабини на моите воители! Вие, безсрамните жени от семейство Кингсблъд, знаете как се разпалва кръвта на един мъж.

— Много се надявам, че ще мога да се насладя в скоро време на повторението на онова събитие. Но какво ще стане с лейди Джулиана?

— Хайде да я оставим на онова младо момче. То се справя според мен много добре. Не е толкова дискретен като Максвел. А що се отнася до повторението...

— Ще трябва първо да ме хванеш!

Госпожа Мийд влезе в големия салон в мига, в който вихър мина през вратата и й развя престилката. От ужас тя изгърва кофата със сапунена вода, която бе донесла, за да измие прозорците.

Пред Джулиана пътят за Илфракомб се простираше като бяла лента през кафявия пейзаж. Тънки повесма мъгла хвърляха бегли сенки върху мъха. В далечината се издигаха черни гранитни блокове сякаш кулите на езически култови светилища.

Заобиколена от несравнимата атмосфера на мъховете, тя изпита нова радост от живота. Познаваше и обичаше магията на тези места — в тях имаше нещо загадъчно, променливо, непредвидимо. В дивата им красота нямаше миризма на парници, нито нежна грижа за растенията и животните, които ги обитаваха.

Всичко, което живееше сред мъховете, си беше спечелило жизнено пространство със сила и издръжливост. Ако някое късче земя можеше да изпитва гордост, мъховете в северен Девън имаха пълно право на това.

Известно време Джулиана минаваше покрай скали и хълмове. Шумът на морето стигаше до нея все по-силен. Но брегът не я привличаше. Почти несъзнателно следваше пътя, който беше изминавала хиляди пъти като дете.

В ранна пролет береше диви лилии, а по-късно пирен за нощното шкафче на баба си. Докато се спотайваше в тревата и чакаше сърните да се появят в здрача между дърветата, тя научаваше какво значи търпение. Знаеше по кои склонове ще намери ягоди сред орловата папрат, къде, близо до брега, зреят диви круши. В търсене на приключения изкачваше крайморските скали източно от Илфракомб. В

ясни летни дни от стръмната пътека за Бренди Кавър се откриваше гледка към бреговете на Уелс. На едно място се отделяше тясна пътека, която водеше до малък, защитен от скалите златожълт пясъчен плаж. През лятото често беше джапала в отлива, а после бе седяла на топлото слънце да си изяде закуската. Но днес настроението ѝ я отведе към защитената от вятъра страна на един склон.

Стигна най-сетне до една горичка, задържаща бурите. Топлите лъчи на слънцето проникваха през клоните, а то вече беше стигнало зенита. Джулиана избра методично целите за упражнението си в стрелба, отмери с еднакви крачки различни разстояния и сложи на земята камъни, за да ги отбележи. После остави коженото сандъче на една плоска скала, отвори го и зареди пистолетите.

Започна с най-късата дистанция — три ярда. Без да проверява дали е улучила, местеше изходната си позиция и стреляше по все подалечни цели. Стволите на дърветата приглушаваха ехото от изстрелите. След като изкънтя и последният, стоя известно време неподвижна с пистолет във всяка ръка и доволна усмивка. Сега беше поне подготвена за неизвестната заплаха. Като се грижеше сама за отбраната си, тя намаляваше чувството на унижение, което ѝ внушаваше страхът, охлаждаше гнева, предизвикан от безпомощността, която ѝ бе откраднала за половин нощ съня.

Да, но когато прегледа целите, не откри нито едно попадение и чувството на триумф мигновено се изпари. Както трябваше да установи примирено, без очилата беше сляпа като прилеп.

— Един мъж е по-едър от клон — изсъска тя. Но веднага се стресна. Не искаше никого да убива, надяваше се само да уплаши натрапника, ако се осмели да се промъкне отново в стаята ѝ.

Изчисти грижливо пистолетите и ги скри в сандъчето. След като си изяде закуската, отиде до една скалата на сред ливада, свали си шапката и се излегна на топлия камък. Минута по-късно заспа.

Той наблюдаваше как лейди Джулиана се връща в Блъд Хол. В далечината се чува изстрели и той се питаше какво ли означава това. Сега я видя да отваря пътната врата и откри под мишницата ѝ сандъчето, което му се стори познато. Подобно бе притежавал баща му. Смелостта на нейна светлост го забавляваше. Значи отишла е сред мъховете да стреля с пистолети за дуел и да провери майсторството си в стрелбата.

Какво целеше? Искаше да го извика на дуел? Едва ли. Представи си ухилен как ще му предостави избора на оръжието. Дали градинарят щеше да стане негов секундант, а госпожа Мийд нейна секундантка? Не, тя сигурно се кани да му подготви лоша изненада, когато пристъпи следващия път под закрилата на мрака прага на стаята ѝ.

— Кръвожадна малка вещица — измърмори той, изпитвайки въпреки волята си истинско възхищение. Още веднъж я беше подценил. А нейното държане му поставяше все нови загадки. Какво я възпира да уведоми шерифа? Защо не заповяда на семейство Мийд да претърсят къщата? Не се доверява на собствените си очи и уши?

— За това ще имаш всички основания, лейди, още преди утре слънцето да изгрее — прошепна ухилен. Тя е не само умна и страстна, но притежава и способността непрекъснато да го смайва. Но той много скоро ще я смае.

След дългия следобеден сън беше прекалено бодра, за да се качи в обичайния час в спалнята си. За нещастие на местния обичай да се вечеря рано дължеше дългата вечер, през която направо не знаеше къде да се дене. По някое време все щеше да си легне и да зачака. Но сега още не. Минаваше със свещ в ръка безцелно от стая в стая. На прага на музикалния салон спря. Както и в повечето от останалите помещения, и тук мебелите бяха покрити, а тежки завеси закриваха прозорците. Въпреки това влезе.

Познаваше много добре тази стая, единствената в Блъд Хол, която баба ѝ бе преобразила в елегантния стил ампир. Лилавият обюсонски килим преливаше в хармонични зелени и виолетови оттенъци.

Роялт, дело на французина Себастиан Ерар, беше внушителен пример за регентската епоха. Джулиана нави предпазливо покривалото, като внимаваше върху полираното дърво на инструмента да не падне прах. Донесе от една масичка многосвещник, извади от джоба на роклята си две свещи, закрепил ги на свещника и ги запали. После седна пред рояла и вдигна капака.

Без много да се замисля каква музика да избере, остави пръстите си да се плъзгат по клавишите и събуди замечтан спомен. След няколко въвеждащи акорда прозвуча мелодия. Изсвири две къси парчета от

Моцарт, после един емоционален Шубертов етюд и серенада от същия композитор. Не мислеше за онова, която ѝ предстоеше. Засега се отдаваше изцяло на музиката и се наслаждаваше на душевното си спокойствие.

Когато пусна капака на рояла и стана, тя се усмихваше. От месеци не се беше чувствала толкова спокойна. Сега беше готова да се справи с всички опасности, даже с призрачния натрапник.

В полунощ, при втория удар на часовника, Джулиана най-сетне заспа. До леглото ѝ гореше свещ. Събуди я съскането на гаснещия пламък. Над бузата ѝ вееше мистериозен ветрец. Още преди да отвори очи, вече беше сигурна — той пак бе дошъл при нея.

Той стоеше пред камината. Само жаравата под димящата пепел осветяваше помещението. Мъжкото излъчване на неподвижния му силует не беше неприятно, но напрягаше нервите на Джулиана и ъгълчетата на устните ѝ потрепваха. Пъхна скришом ръка под завивката.

Когато той помръдна, контурите му сякаш се размиха, но си остана все пак като плътен силует сред неопределените очертания на нощта. Нещо издрънча. Изглежда, беше грабнал ръжена. Да не би да искаше да ѝ строши главата? Пръстите ѝ се вкопчиха в пистолета.

— Стой!

Той тутакси се стопи в мрака. Присвила очи, тя се мъчеше отчаяно, но безрезултатно да различи сянката му сред околните. Джулиана прокле още веднъж загубата на очилата. Въпреки че мразеше тези очила, в този миг щяха да са ѝ от голяма полза.

Малко по-късно тя чу как ръженът се удари в камината. Някой разрови въглищата и те почнаха да пращят, алена жарава затрептя, вдигнаха се тънки езичета пламък и осветиха бялата риза на натрапника и неговия профил. Джулиана съзря, смаяна, привлекателните черти на млад мъж. После огънят угасна и той се озова отново обгърнат от нощни сенки.

— Къде сте? — извика тя уплашено.

— Все още съм тук, лейди.

Видя смътно как една сянка се отдели от другите, фактът, че той беше проговорил — с учудващо приятен глас — я накара да затаи дъх. Но не издаде объркването си.

— Не се приближавайте много до мен, младежо!

— Младежо? — повтори той. Веселата интонация на гласа му искаше да каже, че тя е поне два пъти по-възрастна от него, което не беше вярно. — Не бойте се, лейди, няма да ви сторя нищо лошо.

— Не говорете с мен! — предупреди го тя и седна. Предпочиташе мълчанието му пред този покоряващ дълбок глас. Това със сигурност не беше Джош Тревълин или друг обикновен работник. Кой ли можеше да е? Осветен от пламъците, профилът му ѝ показва мъжка красота. Веднага си спомни пак хубавичкото лице на лорд Дашмор и неговото предателство. Тази мисъл я влуди. — Ако смятате, че само защото съм стара мома и живея тук сама, можете да ме уплашите, много сериозно се лъжете! Не се оставям толкова лесно да бъда уплашена.

— Виждам го. — Гласът му стигаше до нея на меки звукови вълни. — Нито сте наивна, нито толкова стара, че да не признаете колко е опасно да приемате мъж в спалнята си.

Тя се взираше напрегнато в лилавия мрак, от който идваха думите. Ако можеше да го види, би могла да го опише на другата заран на шерифа.

— Изчезвайте и повече не се връщайте! Тогава ще реша, че сте призрак.

— Искате ли го? — Колко предизвикателно звучеше въпросът. Завесите прошумоляха леко. През един прозорец надникна месецът и изпълни стаята с млечна светлина. Но мъжът остана в сянка. — Наистина ли искате да останете сама? — прошепна той — Сама със съкрушеното си сърце? Сама и забравена?

Сърцето ѝ заби учестено.

— Вие пък какво знаете?

— Един приятел знае някои неща, лейди. — Силуетът му се отдели от тъмнината и се появи в края на леглото. Джулиана докосна със свободната си ръка гърдите си, за да разбере дали всички малки седефени копченца са закопчани. После видя как силуетът му се олюлява, сякаш го разтърсва беззвучен смях. Отпусна бързо ръка.

— Тези магии в дома ми никак не ми харесват. Вървете си!

— Къде да отида, лейди? — Контурите му се изгубиха сред завесите.

— Намерете си друго обиталище! В Англия има предостатъчно къщи с призраци — само в Уест Кънтри са няколкостотин. Във всяка

долина, на всеки хълм се мотае по някой призрак. Размотавайте се някъде другаде. Блъд Хол и без това е пренаселен с неприятни същества като вас.

— Несъмнено имате предвид капитана и негова възлюбена. — След кратка пауза добави: — Аз вече съм ги срещал.

Все по-объркана, тя се взираше в мъглявите очертания на фигурата му. Или е луда, или сънува. Не знаеше коя възможност ще предпочете.

— Какво искате?

— Само вашето приятелство — натърти той с ласкателния тон на опитен придворен.

— Защо ви е моето приятелство?

— Защото вие имате нужда от мен. — Сега неопределената му фигура сякаш някак се отпусна. — Усещам колко сте тъжна. Зная и причината за вашата мъка — нещастна любов, която не заслужава и най-малката ви сълза.

Джулиана се сви ужасена.

— Твърде много си позволявате!

— Как така? Защото според мен онзи тип, който ви е зарязал, е глупак — който и да е бил той.

— Никой не ме е зарязвал — изрече тя и вече едва се владееше. Как можеше той да чете най-интимните ѝ мисли, да знае за тайния ѝ срам? Това беше непоносимо.

После ужасно подозрение ѝ мина през ума. Дали не беше някой лондонски шегаджия, който я е преследвал до Девън, за да я направи за смях? Напълно допускаше онези клюкари да са способни на подобни зли шеги. В казината пияни джентълмени достатъчно често се хващаха на бас кой ще успее да измъчи още повече жертвата на някой скандал. Спомни си шушукането на сватбения прием на дука и бузите ѝ пламнаха.

Може би някой негов приятел се е хванал на бас, че „ще утеша“ пренебрегнатата стара мома?

Извади мълниеносно пистолета изпод завивката. Преди той да намери време да отстъпи, дулото вече се целеше в гърдите му.

— Ако сте дух, куршумът няма да ви стори нищо. В противен случай ще застрелям човек, влязъл с взлом. Какво ще кажете?

— Начинът би бил брутален — Сега гласът му издаваше, че насилствен край на спора е за него не по-малко нежелан, отколкото за Джулиана. — Но ако сте решили да ме изпратите в отвъдния свят...

Тя сподави с мъка сълзите на гняв и сега се бореше за достойнството си. В този миг наистина би предпочела да го застреля. Как можеше някой да падне толкова ниско, та да прекрачи пределите на нейната спалня! С надеждата да спечели облог!

— Ако смятате, че няма да стрелям, грешите. — Но тя взе да трепери и трябваше да успокои ръката с пистолета, като я подпре с другата. — Кой сте вие? — попита за втори път.

— Както вече ви казах... — отговори той с тона на притеснен обожател, на когото обожаваната жена се подиграва, — приятел, който би искал да ви помогне.

— Но това е нечувано! Та аз изобщо не ви познавам!

— Напротив, лейди. Вече на два пъти ме посрещнахте с радост в сънищата си.

Сега тя не намери думи. Кое е по-лошо? Да спори с безсрамен младеж от плът и кръв? Или с призрак, притежаващ способността да прониква в сънища? И двете възможности изопваха нервите на Джулиана, а тихият му смях раздухваше гнева ѝ, но засилваше и увереността, че той трябва да е земно същество.

— Понеже сте всезнайко, можете ли да ми кажете къде да намеря очилата си?

— В джоба на вашето наметало.

— Едва ли. Вчера вече търсих там.

— Сигурна ли сте?

— Естествено. — Тя свъси вежди и неволно сведе оръжието. — Пребърках напразно всички джобове.

— Тогава докажете, че греша. — Той посочи с жест гардероба.

— Добре де. — Джулиана драсна клечка кибрит. — Сега ще видим... — Тя се взря отново в сянката в края на леглото. Но той беше изчезнал. — Почакайте! — извика тя и запали свещта на нощното шкафче. В кръга светлина, на мястото, където допреди малко стоеше мъжът, сега цареше смуцаваща празнота. — Къде сте?

Думите му звучаха приглушено, сякаш идваха от много далеч.

— Утре ще ви посети ръководителят на вашата мина. Внимавайте добре в това, което ще ви каже.

— Защо? — попита тя, остави пистолета и стана, за да потърси източника на безплътния глас. — Защо ви интересува това?

Никакъв отговор.

Тя се приближи бързо към камината със свещта в ръка. Не знаеше какво се надяваше да открие. Но вярваше, че той е бил тъкмо тук, когато е произнасял последните думи. Основното претърсване не даде резултат. Не се виждаха даже следи от стъпки.

Тръгна едва ли не въпреки волята си към гардероба. Няколко секунди стоя нерешително, преди да отвори вратата. Когато не изскочи нищо, сложи свещта на пода и свали пелерината от закачалката. Гледаше, без да вярва на очите си, очилата в ръката си.

— Но нали гледах — прошепна тя. — Много добре помня. — Знаеше, че мъжът е изчезнал, но все пак се озърна. — Един приятел?

Пет удара на сърцето стоя неподвижно, преди да изтича към леглото — с дълги крачки, които биха шокирали нейната братовчедка Лети — скочи в него и се зави презглава.

Събуди се объркана и потисната. Отначало не разбра къде е. Беше сънувала фантастични сънища. Все още в плен на странните видения, тя се взираше пред себе си, без да вижда.

Една лятна нощ, както се разхождаше в цветната градина, видя двойка да танцува под звуците на лютня. Мелодията не ѝ беше позната, но звучеше с такава меланхолния, че Джулиана трябваше да се овладее, за да не се разплаче. Без да забележат присъствието ѝ, танцьорите се виждаха само един друг. Тя не разбра какво си шепнеха. Но чу и тих смях. Облак скри луната и потоци градината в индиговосин мрак. После седефената светлина се върна и ново видение плени сетивата на Джулиана.

Някой стоеше до нея, но тя не го виждаше. Сянката му падаше върху нея, нежна като милувката на любовник. Ръката му я погали по бузата. На тила си усети студени пръсти. Разтрепери се цяла и вече не можеше да откъсне поглед от танцьорите. Излъчването им беше неустоймо. Сега нечий палец повтаряше контурите на ухото ѝ. Неволно разтвори устни и въздъхна. Ръката се плъзна напред, обхвана брадичката ѝ, обърна лицето ѝ към невидимото същество. Тя затвори уплашено очи, но ги отвори, когато усети топли, търсеци устни върху своите.

Примига учудена, позна китайската стая и знаеше, че е будна. В слънчевите лъчи, проникващи през прозореца, трепкаха пращинки. Кой е дръпнал пердетата? Погледът и падна върху подноса със закуската. Пипна плахо чайника. Не много топъл. Навярно стоеше вече доста време на нощната масичка. Това не впечатли Джулиана. Върна ръка под завивката. На дюшека лежеше студен метал и пръстите ѝ се склупчиха около пистолета на нейния дядо.

Тя въздъхна примирено и погледна нагоре, към балдахина от китайска коприна, избродиран в ярки цветове, червено като цинобър, сапфиреносиньо, смарагдовозелено и златожълто. Въпреки че коприната беше на повече от сто години, и тя, както и цялата

мебелировка на стаята изглеждаше свежа и блестяща както през първия ден. Тук май наистина бродеха духове.

През изминалата нощ най-забележителното събитие в нейния живот ѝ се бе случило сред тези четири стени. Беше разговаряла с привидение! Или поне не можеше да докаже, че при нея е бил мъж от плът и кръв.

На вратата се почука леко и госпожа Мийд влезе в стаята. Видя, че Джулиана е отворила очи и се усмихна.

— А, вие сте будна, милейди. Долу чака господин Колман. Вече час. Ако желаете, ще му кажа, разбира се, да дойде по-късно.

— Не, не. — Джулиана рязко се изправи. — Щом е дошъл тук толкова рано сутринта, значи в мината са възникнали трудности.

— Но, милейди, вече е обед — обясни ѝ икономката и прихна.

— Милостиви боже! — Джулиана отметна завивката и скочи от леглото. — Защо не ме събудихте, госпожо Мийд! Веднага щом господин Колман е дошъл!

— Ами, опитах се — увери я икономката и вдигна многозначително вежди. — Два пъти. Но вие спяхте толкова дълбоко и здраво, та си рекох, че горката лейди Джулиана трябва да си почива.

— Дядо не би търпял такъв мързел. — Джулиана се приближи бързо към умивалника. — Веднъж ми изля кана с вода на главата, защото не исках да стана. Той обича да казва, че човек трябва да започва рано деня си, за да докаже, че е работлив.

В бързината разплиска водата и си намокри пантофите.

— Божичко! Колко съм непохватна! Не, не, нямаме време да го бършем — реши тя, когато госпожа Мийд тръгна към нея. — Моля ви, донесете ми дрехи... О, вече сте го направила. — На облегалката на един стол, до бельото, беше метната нова кафява рокля.

— Не бях аз, милейди — отговори учудена госпожа Мийд. — Реших, че вие сте извадила нещата от гардероба.

Джулиана взе да нервничи. Още едно доказателство за номерата на онези привидения?

— О, да, сега си спомних. — И веднага се извърна, преди госпожа Мийд да разбере, че лъже. — Като се измия, ще трябва да ми пристегнете роклята на гърба.

Десет минути по-късно тя влезе в големия салон в рокля с чудесните цветове на есенни листа — кафява индийска коприна с

блестящи златни и червени нишки — подарък от нейните родители, който беше преценила като прекалено младежки. Дълбокото овално деколте беше обиколено от широка яка, която се спускаше до раменете, напомняйки за модата на седемнайсети век. Корсажът, който завършваше в шпиц, подчертаваше тънката ѝ талия.

Ивици черно кадифе украсяваха широките ръкави. На тази рокля отиваше подходяща пелерина, каквато тя не може да открие. Тъй като ръководителя на мината чакаше отдавна, тя се отказа от обичайната си фризура — сложен шиньон с многобройни сплетени една в друга плитки. Просто раздели косата си на път в средата и я вдигна с гребени от двете страни на лицето, та да се спуска по гърба ѝ на тежки, плътни вълни.

Видът ѝ слиса Джед Колман. В първия миг реши, че по-млада издънка на семейство Кингсблъд е пристигнал в Блъд Хол.

Но после очилата му подсказаха кой стои пред него. Въпреки това в гласа му прозвуча смайване.

— Добро утро, милейди.

— Пожелавам и на вас добро утро, господин Колман — отговори тя с усмивка. — Съжалявам, че трябваше да чакате толкова дълго, но виждам, че госпожа Мийд се е погрижила добре за вас. — Тя посочи подноса със сандвичи до стола му. — А сега ще изпия с вас чаша чай.

Докато тя си наливаше чай, Джед се помъчи да не я зяпа. Беше го учудила не само нейната външност, въпреки че винаги бе смятал, че тя се облича твърде невзрачно. Така де, нали е все пак млада жена. Но сега му направи впечатление и нещо друго, което нямаше нищо общо с младежкото издокарване или необичайната прическа — тя беше просто очарователна.

Без да забелязва острия му поглед, тя отпи от чая и се обърна към него.

— Какво мога да направя за вас, господин Колман?

— Милейди, маркизът винаги ме е наричал Джед. Ами дойдох, защото така се бяхме уговорили, нали казахте в края на седмицата отново да ви посетя.

— Да, разбира се. — Всъщност Джулиана беше забравила напълно обещанието си. Помнеше само предсказанието на натрапника. Нали каза, че тази сутрин Джед Колман ще дойде при нея. — Какво можете да ми разкажете, Джед?

— Не много, милейди. За мъжа, когото трябваше да открия, нищо не научих.

— Съвсем нищо?

— Само че след сбиването повече никой не го е виждал.

— Сбиване ли? Нима наричаше сбиване инцидента, при който не е изключено някой да е бил убит? — Джулиана отпи още глътка с надеждата, че чаят ще я успокои. Въпреки това чашата, която остави на подноса, издрънча. — Какво ще правим сега, Джед?

— Ще си държим очите и ушите отворени.

— А миньорите?

Той въздъхна и сви рамене.

— Все същото си е, както и досега. Нито по-зле, нито по-добре.

— Следователно трябва да очакваме всеки миг нови проблеми? — Джулиана стана. — В никакъв случай няма да оставам безучастна, докато някой подготвя заговор срещу мината Малък Хангмън. Най-доброто ще е да поприказвам с нашия противник. Кой стои начело?

— Ами, има един тип, казва се Уийл, подземен майстор заготовчик. Но с подобни типове сигурно няма да пожелаете да се срещате, милейди.

— Разбира се, че няма да го поканя на чай — усмихна се тя. — Що за човек е?

— Ами той ще предпочете да избърше ботушите си в роклята ви, но не и да размени с вас дори дума — ако разбирате какво искам да кажа.

— В такъв случай, ако се срещнем, ще го очаква изненада — заяви тя с тон, който стопи и последните съмнения на Джед относно ползата от делови разговори с една лейди.

— Ще позволите ли да ви дам съвет? Не се залавяйте с Роб Уийл. — Той я погледна внимателно право в очите. — Същото бих препоръчал и на маркиза, ако ме попита.

— А той би ли последвал вашия съвет?

Широката му усмивка откри липсата на зъб.

— Не, милейди. Ако му предложи нещо, сигурно ще поеме точно противоположния курс.

Начинът му да се изразява я развесели. Преди да започне работа в мината, е бил моряк.

— Дядо смята, че можеш да опознаеш много по-добре един човек на масата за преговори, отколкото на бойното поле. Ако избухне война, поне ще съм виждала отблизо врага на Блъд Хол. Защо ме гледате така?

Господин Колман наведе замислено глава встрани. Нейният глас, тази силна воля — типична представителка на семейство Кингсблъд. В това не можеха да го заблудят нито хубавата рокля, нито свободно пуснатата коса.

— Сега погледът ви е като този на маркиза, когато е недоволен. Присвивате очи и на човек му се струва, че виждате повече от обикновените смъртни. С това сигурно ще уплашите някои мъже.

Той не би могъл да ѝ направи по-мил комплимент.

— Не си правете неверни заключения, Джед. Аз не съм маркизът. И не искам да заемам неговото място. Но бих желала да поприказвам с този Уийл. Измислете някакъв претекст, та да не привлече излишно внимание, ако посетя мината.

Той свъси неодобрително вежди.

— Невъзможно е... Там е тъмно и мръсно. Пък и такова, каквото е положението в момента... — Изведнъж лицето му се проясни. — О, може пък да стане. Идната седмица имаме празник, вторника на сирни Заговезни.

— А, да — традиционния ден на палачинката! Съвсем бях забравила. Миньорите ще празнуват ли?

— Естествено, въпреки трудните времена. Както обикновено, ще обикалят от къща на къща и ще молят за брашно, масло и яйца за своите палачинки — последното хапване преди тъжните пости.

Джулиана познаваше този стар обичай. Който се дърпаше и не даваше нищо на бедните хорица, трябваше да очаква наказание. Понякога дори замеряха с камъни прозорците на скръндзите. Но обичаят се използваше и за правене на бели.

— Джед, вече зная какво ще направим. Блъд Хол ще подари на миньорите продуктите за вторника на сирни Заговезни.

Той сви скептично вежди.

— Ще ви струва доста тлъстичка сума, милейди.

— Ако се наложи да възстановяваме машинното отделение на мина Малък Хангмън, ще ни излезе още по-скъпо. — *Или ако се наложи да слагаме нови стъкла на прозорците на Блъд Хол* — добави

мислено тя. — Никой не бива да се почувства в правото си да вреди на семейство Кингсблъд. С този малък дар ще можем поне донякъде да поуспокоим духовете — поне до завръщането на дядо.

Лицето на Джед просия.

— Както вече казах, милейди, имате мъжка глава.

— Благодаря — изчерви се зарадвана Джулиана. — Преди да си тръгнете, кажете, моля ви, на госпожа Мийд какво количество продукти трябва да купи. И доведете в понеделник мъжете в Блъд Хол да вземат всичко. А във вторник ще отида в селото да участвам в празненството. Настоявам — добави тя, защото той пак сви вежди. — Искам да докажа, че съм от семейство Кингсблъд и не е под достойнството ми да ям с хората, които ние храним.

— Не съм във възторг, милейди, но щом настоявате, ще дойда да ви взема.

— Не, останете при хората и се погрижете продуктите да бъдат справедливо разпределени. А на мен пратете достоен за доверие придружител.

— Е добре, милейди — съгласи се той и хвърли бърз поглед към сандвичите на подноса.

— Вземете всичко — насърчи го тя.

Той си напълни джобовете, понамачка каскета в ръце и излезе от салона.

На път за къщичката на портиера, ухапа един сандвич. Рядко си имаше работа с аристократи, още по-малко с благородни дами. Но откакто познаваше малко по-добре лейди Джулиана, изпитваше по-голямо уважение към аристократите. Е, те ценяха и себе си и способностите си малко прекалено високо, но такива си бяха всички до един, нали така? А тя явно имаше добро сърце и беше наистина много умна, освен това имаше и чудесен бюст, най-сетне подчертан от хубавата рокля. Той премлясна похотливо. Срамота, че е стара мома. Ако се озове в прегръдките на подходящия мъж, направо ще разцъфти.

Когато бръкна в джоба да извади още един сандвич, стъпи на откована дъска в горния край на стълбата за прислугата. Изведнъж се озова във въздуха, а после паднал върху дъното на панталона си. От уплаха за малко да се отърколи през всички стъпала.

Озърна се слисан и огледа под себе си. Но не можа да открие хлабавата дъска. Вместо това чу смразяващото ехо на тих смях, идващ

откъм долния край на стълбището. Сега си спомни за духовете, които, изглежда, се разпореждаха в Блъд Хол. Дали не са прочели непристойните му мисли? Дали не искат да го накажат за похотливостта му?

Не беше страхливец, но беше роден в Девъншир и се боеше от всичко, надхвърлящо умствените му възможности. Слезе колкото можеше по-бързо по стълбите. Отсега нататък щеше да си позволява само благопристойни мисли за Джулиана.

— Това беше излишно, лейди.

— Мислиш ли? Този развратник е толкова дърт, че може да й бъде баща.

— А ти не си ли мечтала винаги за развратници?

— Само за теб...

Джулиана бе очаквала целия ден мига, в който ще зададе своя въпрос. Когато госпожа Мийд й сервира вечерята, времето беше дошло.

— Много бих желала да напиша хрониката на семейство Кингсблъд — подхвана тя. — Моите предци сигурно са преживели не малко легендарни приключения. Какво знаете вие например за призраците, които сноват из Блъд Хол?

— Което го знаят всички — отговори икономката. — Между тези стени се разхождат неуморните призраци на убития Кромуюелов войник и неговата възлюбена — една лейди Кингсблъд.

Джулиана взе вилицата си и допусна едно грахово зърно да падне до чинията.

— Освен тях няма ли други духове, които да посещават тази част от Девън?

Старата жена примига учудено.

— Какво искате да кажете?

— И аз не зная точно какво. Но сигурно има истории и за други духове, нали? Да речем, за един млад мъж. Привлекателен, образован. Пренебрегнат влюбен, който се е самоубил или е умрял от ранено сърце.

Лицето на госпожа Мийд стана непроницаемо.

— Представа нямам.

— Е, няма значение. — Джулиана не знаеше как да продължи темата, без да споменава за нощните посещения. Затова замълча.

— О, милейди, сецам се за една история. — Госпожа Мийд замълча, за да напълни чашата на господарката си. И весело вдигна очи. — Малко пиперлива история. Не е за ушите на дама.

— Наистина ли? — Вилицата атакува едно грахово зърно, но то падна в скута на Джулиана.

Преди да отговори, госпожа Мийд очевидно и напрегнато се размисли.

— Да сте чувала за Бъбривия любовник?

— Не. — Пулсът на Джулиана се ускори. — Колко странно име. Кой е той?

— Ами ето как е било. Ако млада жена очаква бебе и никой мъж не признава, че е бил той, тя твърди, че Бъбривият любовник я е прельстил.

— Прельстил? — Вилицата на Джулиана, която тъкмо мачкаше картоф, застина напред движението. — Може ли смъртно момиче да бъде съблазнено от призрак?

— Някои хора го вярват. Най-вече ако момичето няма обожател или ако разсъдъкът му не е много в ред. Но Бъбривият любовник се явява най-често на млади жени, които са самотни или живеят сами. Той им замайва главите с ласкателствата си и спечелва техните сърца.

— О, горките момичета — измърмори Джулиана, неособено зарадвана от подобно обяснение за нощните събития, които ставаха в нейната спалня. — А какво става, когато младата жена повярва на приказките му?

— Нищо, ако само го слуша — ухили се госпожа Мийд. — Трябва да е станало нещо много повече, ако ѝ се наложи след девет месеца да храни още едни уста.

— Разбирам. — Джулиана остави вилицата и взе чашата с вино.

— Това е, разбира се, само легенда — келтски глупости от стари времена, когато хората още са вярвали в домашни духове и демони.

— Благодаря ви, госпожо Мийд, беше много поучително.

След вечеря Джулиана остана в големия салон и отвори книгата, която беше донесла. Семейство Мийд ѝ пожелаха лека нощ и напуснаха къщата. Тя седеше до камината, четеше и отпиваше от чашката черешов ликьор.

Часовникът отброи дванайсет удара, после още един. Но Джулиана не вдигна поглед. Беше вече два след полунощ, когато тя затвори книгата, взе свещта и се качи горе.

Престъпи колебливо, но без страх прага на спалнята. Нощният и посетител не се беше появявал преди три. Значи щеше да има достатъчно време, за да се приготви.

Запали внимателно всички свещи, с които разполагаше, и отметна завивката. Но не си легна. Вместо това превърна две възглавници в нещо като лежачо тяло, поогледа направеното и се усмихна. Отиде, доволна, до тоалетната масичка, за да вземе малката табуретка.

Но в този миг видя лицето си в огледалото и замря. Тази заран не бе имала време да се погледне в огледалото. Изглеждаше учудващо млада и хубава. Лъскавата кафява рокля хвърляше златни точки в нефритенозелените ѝ очи и придаваше на бузите ѝ розов прасковен оттенък. Веднага докосна косата си. Но суетата на този жест, отразен от огледалото, я накара веднага да свали ръка.

— Не се ласкай! — предупреди се тя. Недостатъците на външността ѝ продължават да съществуват — дългият нос, широката уста, черната коса, създаваща впечатлението, че е намазана с вакса за ботуши. Това не можеше да се промени, нито с хубави рокли, нито с ролки за букли. За сегашната мода беше прекалено висока, за естетическия вкус — с твърде пищен бюст, беше и прекалено съдържана, за да си спечели симпатиите на другите хора. Не. Трябваше да се примири с това. Мъжете, които ѝ харесват, няма да ѝ обърнат внимание. А пък другите — дребните душици и тираните, не я интересуваха!

С това благоразумно признание тя укроти емоционалната възбуда, която я бе измъчвала през последните часове. Сега се чувстваше много по-добре. Занесе табуретката в ъгъла, където лакираният китайски параван скриваше тоалетната масичка, и го сложи на подходящо място. Оттук можеше да наблюдава леглото и камината. После угаси свещите, като остави само две — една на камината и втора на нощната масичка. Седна на табуретката с гръб към стената и си оправи очилата.

Часовникът удари три пъти. Много по-късно четири пъти. Капнала и трепереща от студ, Джулиана се накара да остане будна —

докато часовникът не отмери и следващия половин час. Тогава тялото надви на волята и главата ѝ клюмна на гърдите.

Вече сигурен, че тя дълбоко и здраво спи, той влезе в стаята, вдигна я и я занесе в леглото. Сложила буза до рамото му, доверчива като дете, тя измърмори:

— Кой сте вие?

— Приятел — прошепна ѝ той на ухото.

— О, приятел — изсумтя тя и се притисна още по-силно към гърдите му.

Клетата лейди Джулиана, помисли си весело той. Надяваше се с наивния си номер да ме примамим в капан. Но сънят се оказа по-силен от волята ѝ. Не знаеше, разбира се, че той е наблюдавал приготовленията за малката ѝ заблуждаваща хитрост.

Той вече беше постоял при нея в големия салон, за да я закриля и да се наслади на присъствието ѝ. Искаше да се покаже, но устоя на изкушението. Тя дори не подозираше колко упорито господства над мислите му, нито колко дълбоко го смущават нежните чувства, които събужда в него. Никога не бяха го завладявали толкова опасни емоции.

Мина безшумно по килима и я сложи внимателно на леглото. Когато я пусна, тя простена и протестира. Но от умората тялото ѝ беше тежко като олово и тя не се надигна. Той свали очилата от носа ѝ и ги сложи на нощната масичка. После връхчетата на пръстите му угасиха свещта. С едното коляно на дюшека той я обърна внимателно на една страна и взе да развързва роклята ѝ на гърба.

Тя пак се раздвижи и той усети как мускулите ѝ се напрягат, защото се опита да се измъкне от мъглата на съня.

— Кой е?

— Време е за сън, скъпа — отговори той тихо и я погали по бузата. — Позволи ми да те съблека.

Пръстите ѝ хванаха неговите, бузата ѝ се притисна към дланта му.

— Толкова топла...

Той затаи за известно време дъх и изчака да види, дали тя ще отвори очи. Но тя не се събуди. Изглежда, потъна в още по-дълбок сън.

Той отпусна внимателно връзките на роклята и я смъкна през раменете надолу. Винаги се беше учудвал на купищата неща, което

носят дамите. Дори най-обикновените проститутки се загръщаха в корсети и поне четири долни поли.

Лейди Джулиана беше дори по-целомъдрена от повечето дами. Под привидно тънката копринена рокля имаше учудващо много бельо. След като съблече четвъртата ѝ пола, го обзе изкушението да вземе ножица и просто да разреже останалото. Най-сетне тя остана по корсет, риза и гащички.

На слабата светлина на свещта, която гореше над камината, той гледаше тялото ѝ. Скромното бельо издаваше целомъдрието на девственица. Странно — тъкмо тази чистота го разпалваше. Беше галил и целувал онова, което се криеше под невинната бяла памучна тъкан, но не го беше виждал. Сега щеше да си достави това удоволствие.

Развърза умело връзките на деколтето на ризата и оголи гърдите, преливащи над корсета, който също развърза. Гледката сгорещи кръвта му. Освободени от пристягащите дрехи, голите гърди лежаха, пълни и горди над тесния гръден кош. Светлината на свещта караше нежната кожа да блести като кехлибарена, а зърната сякаш светеха, тъмнорозови. Безсилен да се владее, той ги докосна с връхчетата на пръстите. Тя усети студената му кожа, дъхът ѝ секна и тя присви крака. После се обърна настрани, хвана ръката му и я сложи между гърдите си и чаршафа.

Няколко минути ръката му остана неподвижна. Усещаше я — толкова топла и мека, и жизнена. Под пръстите му биеше сърцето ѝ, спокойно и равномерно. При всяко вдишване и издишване гърдите ѝ се надигаха и се отпускаха. Палецът му погали едно розово връхче и жената потрепери.

Възторгът само да я милва събуди в него почти непоносима болка. Само веднъж се бе възползвал от ситуацията, нещо, което не би си позволил, ако знаеше, че е девствена. Сега не биваше да се приближи за втори път. Забраняваше му го неговата съвест, въпреки че не беше кой знае колко будна.

Зави я грижливо и се стопи в мрака, от който беше дошъл и който, обещаваще си го, никога вече нямаше да напусне.

Те го видяха да бърза през двора и да изчезва към кухнята.

— Какво го измъчва? Защо не остане при нея?

— Лейди, ти ме смайваш. Нали ти наблегна, че срещите между тях двамата са скандални?

— Така си е. Но трябва ли това след толкова дълго време да го притеснява?

— Може би си играе с нея. Трябва да призная, от самото начало се чувствах притеснен. Защо ли ни трябваше да се месим!

— Почваш да ми досаждаш. Човек може да си помисли, че с годините си загубил темперамента си.

— Един мъдър мъж знае кога да се оттегли.

— Да не би да те е страх, капитане?

— Глупости, станал съм само малко по-предпазлив. Къде е тя?

— Спи и сънува.

В съня си Джулиана се разхождаше в тайнствена, дъхава градина. Между раззеленилите се клони проникваха слънчеви лъчи и хвърляха на пътя петнисти сенки. Приглушено звучаха птичи песни, а тези на щурците се смесваха с гласовете на вятъра.

Той стоеше сред тъмната зеленина и косата му беше като златно петно сред високите папрати и дебелите стволоче на дърветата. Покрай бузата на Джулиана мина полъх на ветреца и довя в ноздрите ѝ аромата на цъфнали рози.

Един сърцераздирателен миг тя повярва, че го разпознава — наклона на главата, измамната неподвижност на тялото. Интимното ѝ знание беше много по-сложно от онова, което идваше от познат жест или начин на говорене.

Нейният любовник. Беше невъзможно да сгреша. Поразена дълбоко, тя затаи дъх. После вятърът ѝ довя по-силно усещане, което надделя над плътските емоции. Утешително като мириса на влажна пръст, прясно окосена трева и диви цветя, сладкото съзнание за любов изпълни душата ѝ.

8

Малко пред началото на Заговезни проповедта на духовника — разсъждение върху смъртните грехове — продължи малко по-дълго от обикновено. Джулиана седеше в църквата, на пейката на семейство Кингсблъд, към която имаше и малка печка, кожени завивки и пухени възглавнички за под коленете. Този комфорт не можеше да прогони притеснението, което ѝ внушаваше гръмкият глас на викария Полок. За да не заспи зад очилата, беше преброила ангелчетата на олтара (дванайсет), червените орнаменти по прозорците от оловно стъкло до пейката на семейство Кингсблъд (сто шейсет и четири) и накрая кръстчетата по бродерията, която висеше на пейката пред нея и на която се четеше: **КОЙТО ОТ ВАС Е БЕЗГРЕШЕН, НЕКА ХВЪРЛИ ПЪРВИЯ КАМЪК**. След петстотин и трийсетия бод им загуби броя.

Той не дойде! Откакто преди три дена се събуди на сутринта след нощното бдение в леглото, тази мисъл я следваше неотлъчно. И през следващите нощи тайнственият мъж не влезе в стаята ѝ. Не е ли било само сън? Джулиана се отнасяше със здрав скептицизъм към света на духовете. Този нереален свят може и да съществуваше, а може би и не. Пък и какво общо имаше с нея?

Дали да поприказва с викария? Ако след службата отиде в дома на духовника и разкаже, че я е посетил дух, какво ли щеше да стане? Точно преди двеста години щяха да я обявят за вещица, да я отлъчат от църквата или да я изгорят на клада. Но тя живееше в по-модерни времена. Хора, които се заплитаха с призраци, вече не ги изгаряха, а ги пращаха в лудница.

Джулиана овладя блуждаещите си мисли и погледна към амвона, от който добрият викарий се беше навел силно напред. Уплаши се, че той може да падне и да се озове върху разперените криле на дървения ангел, който поддържаше амвона. Духовникът беше известен с дългите си проповеди и тъкмо преминаваше към следващия грях. За четиридесет и пет минути беше разгледал само пет от тях.

Изведнъж той млъкна, сякаш невидима ръка бе прерязала гласните му струни. Лицето му, зачервено от възмущението на моралиста, стана изведнъж бледо като платно. Той се хвана конвулсивно за гърлото и получи пристъп на кашлица.

Джулиана се обърна към господин Кроли, кмета, който веднага скочи от пейката и изтича към амвона, за да окаже помощ на викария. Но тя не проследи с поглед господин Кроли, защото гледаше покрай него към мъжа, който я наблюдаваше, облегнат на стената. Очите му я пробождаха като игли. Въпреки че не го познаваше, знаеше каква е професията му. Бледата кожа на миньорите издаваше, че те прекарват дните си далеч от слънчевата светлина и чистия въздух. По хлътналите бузи и квадратната брадичка на мъжа бе поникнала брада. Дори идването в църквата не го бе накарало да се избръсне. Над челото му се спускаше несресана коса. Докато тя го гледаше, той пъкна показалец в устата, посмука го, а после го пусна да виси. След това облиза ухилен устни и ѝ кимна.

Шокирана и разгневена, тя извърна глава. Сега периферията на шапката скриваше профила ѝ от ехидния му поглед. Защо я предизвика толкова безсрамно? Кой ли може да е? Защо иска да обиди тъкмо нея? На този въпрос може да си отговори поне отчасти. Тя е от семейство Кингсблъд, самотен бастион на аристокрацията в една църква, в която я заобикалят приятели и врагове. До нея не седеше мъж. Разбира се, че не биваше да идва тук сама.

Не желаше да му дава възможност да получи удовлетворение от нейната реакция, затова гледаше упорито пред себе си. От усилието да не издаде чувства, лицето ѝ сякаш се вцепени. Усецаше, че той не я изпуска от очи. Толкова ѝ се искаше да избяга от църквата. Но беше невъзможно. Междувременно викарият беше преодолял кашлицата и се беше оправил с чаша вода. Джулиана изпита отчаяние, когато го видя да се качва отново на амвона.

За щастие не му стигнаха сили за по-пространни разсъждения върху останалите смъртни грехове, тъй че само ги изреди и призова енориашите си по време на поста да се разкаят.

Едва след последния химн Джулиана се осмели да погледне към безсрамния миньор. Той вече не се облягаше на стената. Не можа да го открие и сред тълпата, устремена към изхода.

Известно време продължи да седи, под предлог, че се възхищава на една дърворезба в края на пейката на семейство Кингсблъд, сложена там в знак на благодарност към маркиза, който бе платил новия покрив на църквата. Всъщност се надяваше, че докато напуска божия дом, хората ще са се пръснали и нахалният миньор ще е изчезнал.

За нещастие, когато най-сетне се озова навън, те стояха на групички в двора. Щом Джулиана излезе, всички глави се обърнаха към нея. И тогава гръмнаха неочаквани ръкопляскания.

— Лейди Джулиана, за мен е удоволствие! — извика викарият и се приближи бързо към нея. — Както виждате, вие сте обичана от малката ми енория.

— Не разбирам... — отговори слисана тя. — Няма нищо необичайно в това, когато съм в Девън, да присъствам на службата.

— Не затова ви приветстват, мила — обясни ѝ госпожа Полок, който се бе приближил откъм другата ѝ страна. Дребната женица с кукленско лице потупваше благосклонно ръката на Джулиана. — Хората знаят какво имате предвид.

— Какво имам? О! — За да успокои духовете, Джед очевидно вече бе започнал кампанията си и бе съобщил за Джулианиния подарък. — Най-малкото, което мога да направя, за да прекарате един приятен вторник по Сирница.

— Надявам се, че сред добросърдечните ви дарове няма и алкохол? — попита Полок и погледна многозначително над рамките на очилата си.

— Само масло, захар, брашно и яйца за задължителните палачинки. — Джулиана размени няколко думи на учтивост с викария и неговата съпруга, а после слезе по стълбището на църквата и тръгна по широкия път, който водеше към Блъд Хол.

Усмиваше се приятелски на селяните, които срещаше, но не се спираше. Вместо да си бърби с тях, искаше да се огледа за мъжа, който я обиди. Сигурно е един от миньорите, които в свободни дни с удоволствие се напиват и е дошъл в църквата само защото съпругата го е принудила. За съжаление погледът на Джулиана беше ограничен от новата ѝ шапка. Лети я беше избрала.

Сега Джулиана беше недоволна от тази придобивка. С лице, обрамчено от широката периферия, тя се чувстваше като кон с капаци.

Ако не наведеше лице встрани, виждаше само широкия път, който се точеше пред нея. Джулиана изчака да се отдалечи достатъчно от църквата, та вече никой да не я наблюдава, и развърза копринените ленти под брадичката. Това сигурно би възмутило нейната братовчедка, защото една дама не се явява никога без шапка на обществено място. Но Джулиана не беше в Лондон. Учудващо топлото зимно слънце галеше бузите ѝ и я ободряваше.

Докато вървеше по пътя през блатата, взе даже да си свирка. Беше го научила от четиринадесетгодишния син на един кочияш, когато беше на пет. Едрото, силно момче викаше всеки от конете на маркиза с различно изсвирване. По онова време тя го мислеше за най-хубавото и най-умно момче на света. Но сега не помнеше дори името му, а само, че беше мил и свиркаше изкусно.

Когато стигна до малка група дървета, тя вече не мислеше за призраци или за нахални мъже. Но тогава го видя — странна фигура, която прекосяваше откритата ливада и се приближаваше към пътя. Позна го дори отдалеч по накуцването. Джош Тревълн.

Нервите ѝ се изопнаха. Спря затаила дъх. Не беше мъжът, когото се страхуваше да види отново след службата. Но тази среща ѝ се стори не по-малко неприятна. Откакто обвини Джош в кражба, те се избягваха взаимно. Ако продължи сега да върви, ще се срещнат на пътя и ще се наложи да се върнат заедно в Блъд Хол.

Щеше да е наистина глупаво да избяга от градинаря и да хукне към блатата. Тя си сложи шапката, върза панделките под брадичката и забърза по пътя. След няколко крачки я спря мъжки глас.

— Добър ден, лейди Кингсблъд! Или изобщо не сте лейди?

Още преди да се обърне към него, тя се сети кой е — нахалният миньор. Той излезе иззад дърветата и сега я гледаше втренчено с оценяващ, лукав поглед, който я ядоса не по-малко от вулгарния жест в църквата.

— А, лейди Кингсблъд... — Той премлясна с уста, сякаш се канеше да опита много вкусен сладкиш. — Виж я ти само, развява си с панделките насам-натам и си свирка като някоя курвичка.

Той беше вече на пътя.

— Познавам ли ви? — попита тя хладно.

— Не, но това ще се промени, скъпа.

Нямаше смисъл да се преструва, че не е разбрала значението на тези думи.

— Добър ден...

Джулиана се слиса, защото той ѝ препречи пътя. В неделен ден, на светлото обедно слънце. Не му ли минаваше през ума, че всеки миг по пътя може да се зададе някой? С тази надежда тя вдигна глава и се озърна за Джош Тревълин. Изведнъж закопня за неговото присъствие.

Мъжът пристъпи по-близо и я хвана за раменете.

— Не се тревожи, момиче. Освен нас двамата тук няма никой. Пък и можем да се крием под сянката на дърветата, за да се насладим взаимно на удоволствието.

— Пуснете ме! — заповяда тя и се ядоса, защото гласът ѝ прозвуча пропит от страх. Но той имаше яки ръце, а тя съвсем не беше амазонката, за която винаги се бе мислила. Той я задърпа без особени усилия от пътя, въпреки отчаяната ѝ съпротива.

— Хайде, елате! — припираше той. — Никой няма да разбере. Видях ви преди малко в църквата — толкова благопристойна и възпитана. Но когато ме погледнахте, видях в очите ви онзи блясък. И тогава си казах — тази жена има нужда от мъж — в леглото или в храстите, няма значение. Доверете ми се, лейди, ще изпълня всичките ви желания.

Тя реши, че мъжът иска само да я сплаши, затова потисна вик на ужас. Никой мъж няма да изнасили момиче в канавката край пътя, убеждаваше се тя. Но когато той я прегърна и притисна устни към нейните, разбра грешката си.

От лошия му дъх ѝ се повдигаше. О, божичко, той ще ме задуши, помисли си ужасена. После той отвори наметалото ѝ. Чу как той къса роклята ѝ, усети корави пръсти на една от гърдите си. Тя издра с вик ръката му. Без да обръща внимание на протестите ѝ, той я целуна брутално и настойчиво. Обзета от гняв и отвращение, тя го удари с юмрук в ухото. С измърморена ругатня той я удари през лицето и ѝ разкървави устата. Очилата ѝ се плъзнаха по носа и паднаха на пътя.

Изведнъж чу зад себе си бързи стъпки, мъжки глас я извика. Само няколко секунди по-късно беше вече свободна, а нападателят отдръпнат от нея. Стана толкова бързо, че тя загуби равновесие и падна в тревата. Сякаш някъде от много далеч чу как силна ръка се удря в яки мускули, чу вик на болка. Стана, леко замаяна, и разбра кой

я е спасил. Но панделките под брадичката ѝ се бяха развързали и шапката се беше свлякла върху лицето ѝ. Когато я вдигна нагоре, битката беше приключила. Миньорът лежеше по гръб. Джош беше застанал със стиснати юмруци над него.

Мъжът се надигна с ругатни. Джош отстъпи встрани и нахлупи вечната си шапка по-ниско над челото. Миньорът хвърли изпълнен със злоба поглед към Джулиана и се повлече по пътя.

Отначало тя изпита само облекчение, усети учестените удари на сърцето си, с мъка си пое въздух. Една ръка докосна нежно раменете ѝ и тя се сви.

— Наред ли е всичко?

— Да... — отговори тя тихо и избегна погледа на Джош Тревълн. Усети по устните си вкус на кръв. Събра разтреперана пред гърдите разкъсания корсаж на роклята — Изгубих си очилата. Бихте ли ги потърсили, моля? — Докато той не я гледаше, избърса кръвта от подуващата се долна устна. В следващия миг пред погледа ѝ се изпречиха два кални ботуша.

— Ето ги очилата. Но няма да са ви вече от полза — добави той. И сложи в скута ѝ парчетата стъкло и прегънатите дръжки.

Тя погледна угрижено счупените очила, без които беше почти сляпа. Когато вдигна поглед към Джош, видя го неясно, защото слънцето беше зад гърба му. С шапка, нахлупена ниско над челото и високо вдигната яка, за да го пазят от студения вятър, беше скрил и чертите на лицето си.

— Благодаря, Джош. За щастие дойдохте тъкмо навреме.

— Въпреки че не е моя работа... — Той сви равнодушно рамене. — Но такъв мъж не е най-добрата компания за вас.

— Компания ли? — Кръвта се задвижи по-бързо в жилите ѝ. — Никога не съм виждала този човек. — Тя се озърна наоколо. — Той къде се дяна?

Джош посочи към селото.

— Предполагам, че сега му се вие свят.

— Трябваше да го задържите! — въздъхна тя ядосано. — Искам да го предам на шерифа.

— Трябваше да ми го кажете. — Той ѝ подаде ръка и тя осъзна, че продължава да седи в тревата. Хвана колебливо пръстите му.

Топла, силна ръка. Учудващо малко мазоли за работник. Енергична, но и чувствителна ръка, реши Джулиана. После се учуди на мислите си. След като той ѝ помогна да се изправи, тя му обърна гръб и пооправи скъсаната си рокля. За нейно успокоение цепката не беше много дълбока. Ако по пътя за дома я срещнат хора, едва ли ще я забележат. Приглади косата си, отърси тревичките от полата и се обърна отново към Джош. Той стоеше толкова близо до нея, че ръцете им се докосваха. Тя вдигна смаяна глава и го погледна право в очите.

Този път синият блясък на очите му не беше нито подигравателен, нито враждебен, а само безразличен. Искане да скрие чувствата си? Въпреки това тя прочете в погледа му нещо, от което бузите ѝ пламнаха.

Очите му бяха станали по-тъмни. После той си близна палеца и докосна с него едно от ъгълчетата на устата ѝ. Странно интимният жест я накара да потрепери. На палеца му беше останало кърваво петънце.

— С какво всъщност предизвикахте този мъж, лейди? Може би изобщо не биваше да се намесвам?

С тази обида той постигна, изглежда, желано въздействие. Тя се дръпна възмутена.

— Както току-що ви казах — никога не съм го виждала. И ако ми се изпречи още веднъж на пътя, ще извикам полицията. Можете да се обзаложите, че ще го направя.

Видя, че под полите на шапката, които отново закриваха очите му, той се хилеше.

— Защо тръгнахте сама по пътя, щом не искахте да срещнете някой възлюбен?

— Ходих на църква — отговори тя тихо.

— Сама? — вдигна той скептично вежди.

— В църква човек обикновено няма нужда от придружител. — Сега се ядосваше, че тъкмо той я спаси. — Когато отивам на литургия, обичам да ме оставят на спокойствие.

— Постъпила сте ужасно лекомислено. Защо не отидохте с колата?

— Както знаете, в момента в Блъд Хол няма коне, а и не съм малко дете, което трябва да бъде заведено на църква.

Той гледаше мълчаливо лицето ѝ. С мълчанието си сякаш ѝ възразяваше. После той си тръгна. Но след няколко крачки отново спря.

— Идвате ли? Чака ме работа.

— О, аз, аз... — За неин срам краката не я слушаха. Изглежда, тялото ѝ продължаваше да изпитва шока от ужасното нападение.

Не знаеше той ли пристъпи към нея, или тя се домъкна до него. Всеки случай беше благодарна за силното рамо, на което изведнъж се облегна, за ръката, която я придържаше.

— Значи дамата все пак има сърце — измърмори той. — Но сега трябва да се стегнете. Или искате да видят лейди Кингсблъд в прегръдката на един градинар?

С тези думи излекува нервния пристъп на Джулиана. Тя веднага се дръпна от него.

— Да вървим.

Докато се връщаха в Блъд Хол, Джулиана не знаеше как да подхване разговор, а Джош сякаш смяташе приказването за излишно. Пред входа той изведнъж сви към градината, без дори да хвърли поглед през рамо.

— Благодаря! — Тя хвърли думата по него като копие и ѝ се стори да чува тих смях. Но не беше сигурна.

Въпреки че се изми много добре и се преоблече, не можеше да забрави отвратителната случка край пътя. След обеда имаше намерение да довърши писмото до дядо си и да му съобщи, че ще плати на селяните традиционното хапване на вторника от Сирни Заговезни. Но вместо това се разхождаше напред-назад из големия салон. Хартията за писма и перото лежаха недокоснати на масата.

Над нея никога не беше упражнявано насилие. А ето че в една мека февруарска неделя и в слънчев ден, при това едва ли не пред собствената ѝ врата, трябваше да понесе брутално нападение. Дори призраците не ѝ изглеждаха толкова опасни.

Разтърси несъзнателно рамене, за да отхвърли грубите ръце на нехранимайкото. Може би трябваше да съобщи веднага на шерифа. Попречи ѝ предупреждението на Джед Колман за разбунените духове на миньорите. Ако обвини един от тези хора, приятелското отношение, което я посрещна тази сутрин в двора на църквата, сигурно щеше да изчезне.

Въпреки всичко щеше да се почувства по-добре, ако поне знаеше името на мъжа. Ако посмее да се приближи още веднъж към нея, нямаше да се поколебае да осведоми шерифа. Помъчи се да си спомни как изглежда престъпникът. Но описанието, което можеше да даде, би съвпаднало с това на мнозина миньори — блед, с хлътнали бузи, отпуснати рамене, опърпани дрехи, груби ръце. Ако можеше да се сети за по-ярки отличителни белези...

Без особена причина спря пред един портрет на дядо ѝ, рисуван преди много години от Ейкън. На него бяха запечатани привлекателните черти на един по-млад маркиз, живите му сини очи. Но ѝ липсваше особената му усмивка, която не стигаше до устните и докосваше сякаш само високите му скули. Когато нещо го забавляваше, те изпъкваха още по-силно. Ако художникът го беше познавал по-добре, това своеобразие не би му убегнало.

Внезапен порив на вятъра, който препускаше често през големия салон, я отвлече от мислите ѝ. Когато се обърна, видя някакъв лист да хвърчи във въздуха. Уверена, че е писмо, тя се затича и посегна към него.

Вдигна учудено вежди. Страницата беше празна, на нея имаше само голямо мастилено петно. Когато се втренчи в него, различи чертите на лице и позна профила на нощния посетител. Орловия нос, пълната долна устна — всяка подробност. Най-много я порази това, че малкият портрет не правеше впечатление на нарисуван с определена цел. Или все пак? Тя се озърна притеснено.

Когато разгледа по-внимателно портрета, изведнъж ѝ просветна. Ако нарисува миньора, който я нападна, викарият щеше може би да успее да го идентифицира.

Сякаш за да го потвърди, и втори лист хвъркна от масата, право в ръката ѝ. Този път ветреецът беше придружен от тих смях. Тя погледна отново с присвити очи портрета на дядо си и въпреки че беше загубила очилата, стори ѝ се, че различава онази своеобразна усмивка, която преди напразно се бе опитвала да открие.

— Не, няма никакви призраци — заяви тя на портрета и седна до масата.

След няколко напразни опита успя да направи рисунка, която изобразяваше поне донякъде нейния нападател. Сега усети как

нараства уважението ѝ към художниците, рисуващи портрети, които трябва да задоволят клиентите, без да изневеряват на природата.

На кого да покаже творбата си? На икономката не беше разказала за случилото се, защото се боеше госпожа Мийд да не я накара да съобщи на шерифа. Кого още можеше да има предвид? Джош Тревълн, своя спасител? Тъй като той видя мъжа съвсем отблизо, можеше и най-добре да прецени скицата.

Откри го на каменна пейка до стената на градината да се наслаждава на следобедното слънце. Скръстил ръце на гърдите, беше нахлупил шапка върху лицето и сякаш спеше.

Но щом стъпките ѝ се приближиха, свали шапка и стана.

— Добър ден, милейди — поздрави навъсено.

— Добър ден, Джош — отговори тя, обзета от внезапен срам. — Надявам се да не ви преча.

— Градината е ваша, милейди.

Значи продължава да се държи както винаги, помисли си разочарована, но не виждаше причина да се държи неучтиво и тя.

— Тази сутрин не помислих за това. Но сега се питам, дали не сте бил ранен, докато ме спасявахте.

С учудващо мека усмивка той вдигна шапката още по-високо.

— Няколко драскотини са нищо за един мъж.

— Още веднъж много ви благодаря.

След продължително мълчание той попита:

— Желаете ли нещо, милейди?

— Да. Бихте ли погледнали това? — Тя му подаде скицата, но той не я пое.

— Какво е това?

— Трябва вие да ми кажете. — Тя се опита без успех да овладее гневния тон в гласа си. Близко до Джош Тревълн се чувстваше всеки път като котка, галена срещу козината.

— За съжаление не знам да чета.

— Няма нищо написано, това е портрет.

Взе най-сетне рисунката, хвърли ѝ бегъл поглед и ѝ я върна.

— Някакъв мъж.

— Да, разбира се. — Тя насила се принуди да се държи спокойно. — Но кой е мъжът?

— Представа нямам как се казва.

— Но вие го познахте! — възкликна тя радостно.

— Ами да, онзи тип от заранта.

— Благодаря — каза тя и му подари сияеща усмивка.

— Защо сте го нарисувала? — попита той ухилен. — Толкова ли му се възхищавате?

Джулиана обузда желанието си да тропне с крак. Нали щеше все пак да има нужда от помощта на градинаря.

— Тъкмо обратното. Искам да открия кой е. Ако ме притесни още веднъж, ще изпратя шерифа по петите му.

— Отдавна трябваше да го направите.

Джулиана си помисли за дългата самотна разходка през блатата, която би трябвало да направи.

— Бихте ли ме придружили до селото?

— О не — отвърна той толкова бързо, сякаш беше очаквал този въпрос.

— Защо не? Трябва ми свидетел. А вие бяхте там. — Мълчанието му я дразнеше. — Страхувате ли се?

— Защо би трябвало да се боя от закона?

— О, не зная! — възкликна тя нетърпеливо. — Може полицията да ви издирва. — Джулиана видя, че той трепна, и присви на свой ред очи на слънчевата светлина. За съжаление знаеше твърде малко за него. Нямаше никакви препоръки. Беше питала икономката, след като откриха кражбата. Той твърдял, че е бил войник. Но кой знаеше дали не е избягал затворник.

— Откъде идвате, Джош Тревълн? Защо не работите в мините както повечето силни мъже? Или защо не сте станал рибар?

Веднага съжали за думите си. Без да я поглежда, той се отдалечи, накуцвайки. Мълчанието му беше изразителен укор.

— Съжالياвам — побърза тя да каже, — не помислих за ранения ви крак. Болките силни ли са? Раната добре ли е зараснала?

Той се обърна бавно към нея.

— Не се тревожете за мен, мога да се грижа за себе си по-добре от някои хора със здрави крайници. — Явно намекваше за случилото се край пътя.

Странно, но този път тя не се ядоса на начина, по който той я сложи на място. Беше горд мъж. Установи го още при първата им

среща. И понеже самоуважението беше толкова важно за него, недъгът сигурно много му тежеше.

— Прощавайте, ако съм ви обидила.

— Не, не сте. — Той сви равнодушно рамене. — Но няма да дойда с вас при шерифа.

— Добре, добре, нямам нужда от помощта ви. Ще покажа рисунката на викария. Впрочем ще трябва да се явите в съда, ако този мъж ме нападне отново. Защото в такъв случай ще повдигна обвинение срещу него. — Докато му обръщаше гръб, чу сподавена ругатня, на която не обърна внимание. — Впрочем — добави тя и хвърли поглед през рамо — отрежете няколко рози и донесете букета в къщата. Госпожа Мийд ще го сложи във ваза.

— Няма!

Енергичният протест развесели Джулиана.

— Защо?

— Защото днес е неделя и имам свободен ден.

За малко да заяви, че сама ще отреже розите, но тогава той сигурно щеше да намери предлог, за да я възпре.

— Какъв невъзможен човек! — прошепна тя и побърза да излезе от градината.

9

Джулиана реши да отиде чак на другия ден да посети викария, защото не искаше да минава сама покрай горичката, където нехранимайкото я беше нападнал. Освен това Джед Колман щеше да дойде на другата сутрин с неколцина миньори в Блъд Хол, за да вземе продуктите. Ако му покаже скицата, той сигурно ще разпознае мъжа.

Тя си изчетка косата и почна да се облича. Свещникът на нощната масичка хвърляше само слаба светлина, но когато застана пред огледалото, само по риза, гащички и корсет, угаси всички пламъчета, с изключение на едно.

Обикновено се обличаше без помощта на камериерка. Но тази вечер съзнанието за собственото ѝ тяло беше по-силно от когато и да било. Бруталното нападение на порочния мъж я беше отвратило толкова силно, може би тъкмо защото си представяше какво е да те прегръща мъж, когото желаш. Гледаше неуверено отражението си в огледалото и виждаше висока стройна жена с гъста коса, която ѝ стига до кръста. Дори тясна дантелка не украсяваше бялата памучна риза. Майка ѝ ѝ беше внушила, че такива неща предизвикват неприлични мисли. Това мнение споделяха всички достойни за уважение дами.

Въпреки това Джулиана би желала една дантела на деколтето да поукраси скромната риза. Не че вярваше друг, освен нея или някоя камериерка да я види някога с нея.

Въображението ѝ извика образа на лорд Дашмор. Макар да бе повярвала, че го обича, не можеше да си представи да се появи пред него по бельо и с пусната коса. Само мисълта за това я накара да се изчерви. Немислимо беше също да види дука по нощница и с нощна шапчица на главата. Като си представи този привлекателен мъж в дълга до коленете бяла ленена нощница, тя се разсмя и затули устата си с ръка.

Колко ли неудобно се чувстват дами и господа, когато се запътват в нощта след сватбата към брачното ложе? Джулиана се съмняваше, че двама души по нощници могат да изпитат онези забранени чувства,

които я спохождаха в сънищата ѝ. Те щяха по всяка вероятност само да си стиснат ръце и да се оттеглят на противоположните страни на дюшека.

Все още обзета от непозволени мисли, тя си спомни за коприненото бельо на баба си, изкусно бродирано, украсено с дантели, панделки и сатенени розички. Като дете беше питала маркизата за него и бе разбрала, че маркизът не обичал да гледа в спалнята си практични дрехи и предпочитал прелъстителния лукс. Джулиана отново се изчерви. Сега разбираше какво е искала да каже нейната баба. С грозното си бельо Джулиана никога нямаше да замае главата на любовник.

В студената февруарска нощ тя побърза да свали бързо ризата, развърза корсета и го сложи встрани. Срамежлива по природа, никога не се бе занимавала с тялото си, нито бе стояла гола пред огледало. Когато се къпеше, миеше се, без да гледа тялото си.

Но тази вечер, след като за малко не бе изнасилена, си даде сметка колко малко знае за собственото си тяло. Никога не се бе питала дали би харесала на някой, който я гледа. Погледна се импулсивно още веднъж в огледалото. Онова, което видя, я смая.

На светлината на свещите розовата ѝ кожа сияеше. Когато смъкна гащичките до бедрата, откри тънка талия и примамливо извити бедра. Въртеше се наляво и надясно, остави погледа си да се разхожда изпитателно от главата до коленете, прецени стегнатото, закръглено задниче, гладките, стройни бедра. Доколкото можеше да прецени, изглеждаше не по-малко привлекателна от всяка друга жена, беше, може би, дори по-хубава. Най-сетне вдигна високо гъстата черна коса и огледа с чувство за вина гърдите си. Едри и напращели, с тъмнорозови зърна, като розови пъпки. Пред вътрешния ѝ поглед изникна градината. Да, тя е хубава като розите в градината на Блъд Хол. Ако можеше Джош Тревълн да я види сега...

Прогони бързо тази мисъл и пусна косата си като завеса пред гърдите. Сякаш нямаше да позволи никога на Джош Тревълн да я види гола, още по-малко да я докосне с мръсните си пръсти.

Да, но срамните мисли за Джош не се оставиха да бъдат прогонени толкова бързо, колкото комичната представа за лорд Дашмор по нощница. Вместо това си спомни топлата, силна ръка,

която ѝ бе помогнала там, край пътя, да се изправи на крака, за палеца, който избърса кръвта от ъгълчето на устните ѝ.

С връхчето на езика потърси раничката на долната устна. Леката болка ѝ напомни за Джош. Ако, за да махне кръвта си беше послужил не с палеца, а с езика...

Шокирана от тези мисли, тя се дръпна от огледалото. Какво ѝ става? Нима нападението на миньора е събудило непристойни мисли? Или почтени момичета се превръщат след подобни изживявания в леки жени? Можеше ли да забрави толкова лесно строгите нравствени поучения на майка си? Що се отнася до Джош Тревълн, колкото по-малко мисли за него, толкова по-добре.

Но бунтарските мисли я преследваха и я отведоха още веднъж към нейния призрачен нощен посетител. Той действителност ли беше? Или сън? Защо не идваше вече при нея? Ако се появеше в този миг... Какво ли щеше да каже и стори? Щеше ли да я намери и той толкова хубав образа ѝ в огледалото, колкото тя самата? Измъчвана от ново чувство за вина, тя се пхна в нощницата и я закопча до шията.

Когато се покатери в леглото, не знаеше, че е била наблюдавана, а възхищението на наблюдаващия е превишило нейното многократно.

Часовникът удари три и наруши съня на Джулиана, рязко, сякаш ножица разрежа картина. Отначало осъзна само тъмнината, забулена от нейния полусън.

После стаята стана светла. До леглото ѝ пламна светлина. Кибритена клечка падна със звънтене в порцеланова чаша и Джулиана погледна към нощната масичка. Нещо погали бузата ѝ, хладно и меко като кадифе. Секунди по-късно съзнанието ѝ възприе аромат на рози.

Тя седна смаяна в леглото. Завивката беше обсипана с рози — тъмночервени и розови като мида. Бели като лилии и червени като корали.

Още преди да се съвземе от изненадата, от тъмен ъгъл на стаята долетя глас.

— Радва ли се моята лейди?

— Дали се радвам? — Джулиана се озърна да види очилата си. После си спомни, че очилата ѝ са счупени. — Да, радвам се — отговори тя и посегна към червена като корал роза. — Но защо го сторихте?

— За да ви направя щастлива. Нали ви казах, че съм приятел.

Тя се засмя и помириса цветето.

— Приятел щеше да се покаже. Къде сте?

— Тук, лейди. — Мекият, дълбок глас насочи погледа на Джулиана към алкова до китайския параван. Така той ѝ даде да разбере, че е наблюдавал преди няколко нощи опита ѝ да го хване.

Но тя не се извини.

— Защо се върнахте?

— За да ви донеса подаръци. — Жестът, който подчерта обяснението му, беше само бегла сянка. — Понеже знаех колко силно си пожелахте рози, аз ги откраднах.

— Откраднал сте ги? — На другата сутрин Джош щеше да е бесен. Но ето че някой го е надхитрил. Тази мисъл я накара да се засмее. — О, приятелю, спечелил сте си опасен мъж за враг. Моят градинар си въобразява, че може да пази една градина по-добре от половин дузина членове на семейство Кингсблъд, взети заедно.

— Харесват ли ви розите?

— Даже много, прекрасни са. — Джулиана поднесе още един цвят към носа си. — В Лондон ще цъфнат чак след три месеца.

— Да, чудесни са — съгласи се той и си помисли за пъпките, скрити под нощницата ѝ. — Една лейди, цялата в рози.

Стресната от промененото звучене на неговия глас, тя придърпа завивката до шията си.

— Кога се върнахте?

— О, аз никога не се отдалечавам много от вас.

Сега в гласа му звучеше нещо весело и Джулиана се изчерви. Сърцето ѝ биеше все по-бързо.

— Защо се върнахте?

Освен пламъка на свещта до нея и танцуващите сенки по стените, не помръдваше нищо. Тогава той пристъпи напред, неясен силует извън нейното зрително поле, който тя можа донякъде да разпознае.

— Вие знаете, милейди.

— Представа нямам — възрази тя, макар да мислеше, че се досеща. Твърде често за душевното ѝ равновесие четеше той мислите ѝ. — Тази тайнственост напряга нервите ми. Покажете се или изчезнете!

Колко дълго трябваше да я притеснява, докато разбере най-сетне кой е? Той тихо се засмя.

— Е, добре, милейди. Чувала ли сте историята за Бъбривия любовник?

— Не, не е възможно... — Тя затаи уплашено дъх. — Напуснете стаята ми! Компанията на призраци ми е противна!

С безшумни стъпки той бързо се приближи към леглото.

— Защо ме отпращате? Не искам да причиня на ваша светлост нищо лошо и ви предлагам само онова, за което мечтае всяка жена. — В края на леглото той спря, полускрит зад завесата. — За какво мечтаете, лейди?

В лилавата сянка тя видя да проблясва светла коса, видя профил, заслужаващ да бъде изсечен от благороден мрамор. Луда ли е? В съществуването на Бъбривия любовник вярваше не повече, отколкото допускаше, че кози могат да летят. Но ако наистина има такъв призрак, той сигурно притежава ораторското изкуство на нощния ѝ посетител.

Тази нощ най-съкровениите ѝ мисли я бяха възбудили, бяха превъзможнали чувството ѝ за свян и разума ѝ. Ако не го спре, какво ще стори? Ще се повтори ли в живота ѝ този миг?

— Наистина ли сте Бъбривият любовник?

Няколко отвратителни секунди се боеше той да не ѝ се изсмее. Нервите ѝ се напрегнаха.

— О, сладка Джили... — прошепна той от сянката. — Хубава като цветето, на което сте кръстена. Във вашето тяло са се преплели корените и магията на шибоя. Изгасете свещта и аз ще отдам дължимото на прелестите ви.

Тя го послуша, без да се колебае. Джулиана угаси свещта и се отпусна върху възглавниците, неспособна да разпознае призрачния силует. На слабата лунна светлина виждаше само сянката му — тя трептеше, отразена, по тавана.

Сега той се наведе над нея и я целуна.

Не знаеше какво бе очаквала. Студеното и влажно докосване на труп? Леденото проникване на смъртта в дъха ѝ? Всичко, само не тази опияняваща човешка топлина.

Тялото ѝ потрепери. С учудване долови, че и той трепери. Вдигна ръка и докосна лицето му, но той не помръдна. Пръстите ѝ сякаш изгаряха кожата му. На скулата му напипа конвулсивно свит

мускул. После ръката ѝ се плъзна към слепоочието му и долови учестен пулс. Това беше мъж, а не призрак, не дух.

Когато той вдигна глава, двамата продължиха да мълчат, защото нямаше нищо за казване. Той се изправи. Но Джулиана все още усещаше на устните си неговия вкус и вече ѝ липсваше неговата близост.

— Приятели ли сме? — чу го тя страстно да шепти.

— Да, приятели сме — потвърди тя.

Тя затаи за известно време дъх, докато не чу пак гласа му.

— Аз не съм заплахата за теб. Но тук има други, които не желаят присъствието ти. Върни се в Лондон.

Той напразно очакваше отговор.

— Колко си упорита. Ако искаш непременно да останеш в Девън, не бива да напускаш Блъд Хол. Тук си на сигурно място.

— Закриляш ли ме?

Стори ѝ се, че го вижда да поклаща глава.

— Силите, обитаващи този дом, ще те спасят.

Реалността ѝ се изплъзваше като струя вода. Тя стисна розата в ръката си, приветства бодлите, които се забиха в кожата ѝ.

— Има ли такива сили?

— За толкова важни неща никога не бих те мамил.

— Ако тези сили наистина ме пазят, как е могъл крадец да се промъкне в килера и във винарската изба?

— Защо мислиш, че за кражбата не са виновни тъкмо те?

— Защо им са на тях сирене и вино?

— Може би за да спасят нечий живот?

— А, разбирам — излъга тя. Нищичко не разбираше, освен усещанията си за този миг, който навярно само сънуваше.

— Надявам се, че разбираш — обади се той навъсено. — За в бъдеще не бива да се осмеляваш да напускаш без придружител този дом. Случилото се на пътя би трябвало да ти е за урок.

Тя не искаше да си признае колко дълбоко я е потресло нападението.

— Не ме е страх.

— Но аз се тревожа за теб. — Гласът му стана рязък. — Най-добре ще е да се върнеш в Лондон.

— Не! Не съм в опасност. Нали и ти го каза.

— Между тези стени не си. Но ако хубавата ти главица реши отново да се поразходиш като лекомислено дете из покритите с мъх ливади...

— Аз не съм лекомислена — прекъсна го тя сърдито. — Нито съм хубава.

— Ти си и двете, но си и прекалено вироглава.

— Не ме навиквай!

— Много бих искал да направя и повече от това!

О не, тя не говореше с приятел, а с тайнствен, смущаващ чужденец.

— И какво би направил?

Този път той дълго не отговори.

— Бих те любил.

Думите му връхлетяха върху сетивата ѝ като бурен морски прилив. Мигът на истината, който тя предчувстваше вече от дни, беше настъпил.

Проумя го веднага щом той излезе от стаята. Настъпи потискаща тишина. Бяха останали само ароматът на рози и полъхът на страстта.

Госпожа Мийд се втренчи в розите в синята ваза, сложена на средата на масата.

— Ако не сте донесли вие розите, милейди, кой тогава ги е внесъл в къщата?

— Не зная. — Джулиана вдигна невинно вежди и не каза нито дума за случилото се изминалата нощ. Изглежда, посетителят беше събрал розите от завивката ѝ и ги беше сложил във вазата.

— Когато влязох тази сутрин в салона, розите веднага привлякоха вниманието ми. Свежи и красиви като през май. Помислих си, че ваша светлост сигурно сте ги откъснала в градината. Но ако не сте била вие, значи е бил градинарят.

— Той има ли ключ от къщата? — попита ядосано Джулиана.

— Не, но може би Том го е пуснал да влезе.

— Възможно — съгласи се Джулиана. Но предполагаше, че Джош би ѝ изпратил по-скоро куп конски тор, преди да му мине през ума да отреже, та макар и едно от скъпоценните цветя.

Когато икономката излезе от стаята, Джулиана се загледа в розите и си спомни странната нощ и изпитаното неописуемо чувство на щастие. За миг се бе оставила да я завладее дълбоката вяра в нещо древно като тази мъглива страна, в която живееше сега. В далечни времена из западните блата са бродили гигантски езически божества. В мрака на бедняшките си колиби смъртните са треперели и са се молили да дойде новото светло утро. По онова време необясними магически сили са държали света в ръце, за да не се разпадне. В такъв свят хората са вярвали в духове като Бъбривия любовник. Да, но той я беше целунал. Затова тя знаеше, че във вените му тече човешка кръв.

Толкова много други въпроси оставаха без отговор. Кой е той? Откъде идва? Как тъй влиза и излиза незабелязан? На кого трябва да разкаже за него? Щяха ли да ѝ повярват? Как би могла да докаже, че той съществува?

Момиче, ако споделиш с някого, че приемаш в нощен час Бъбривия любовник, ще се озовеш в лудницата, предупреди се тя весело и стана. Взе от вазата една жълта роза, прекърши дръжката и я пхна в деколтето на кафявата си копринена рокля.

Никой не биваше да разбере кой ѝ е донесъл розите. Дори тя самата ще се съмнява в този факт, ако има и друго обяснение за появата на розите в къщата. Може изобщо да не са от градината на Блъд Хол. Колкото ѝ да не ѝ се искаше, но за да задоволи любопитството си, трябваше да отиде в градината.

Джош подкастрияше плета извън стената. Този ден беше похладно и той носеше вълнен шал и ръкавици без пръсти. Джулиана загърна зиморничаво рамене в червената пелерина, готова за упоритото мълчание на градинаря в отговор на нейните въпроси.

Очевидно не е трябвало това да я тревожи. Щом я видя да се приближава, той веднага я нападна.

— Значи ваша светлост наложи все пак волята си! Най-хубавите рози — изчезнали до една! Надявам се, че вече сте доволна!

— За какво говорите? — сопна се Джулиана. Словесен двубой с този нахакан тип щеше да ѝ дойде добре, защото все трябваше някак да намери отдушник за чувствата си.

— Наистина ли не бяхте вие? — Гласът му беше пропит от сарказъм. — Елате с мен! — Той тръгна бързо към вратичката, а там ѝ стори път. — Какво ще кажете? — С широк жест посочи розовите

храсти. Наистина — нито един цвят не се беше разтворил на утринното слънце. — Една не е останала! — извика той.

Джулиана се дръпна инстинктивно от градинарската ножица, която той размахваше. Толкова ядосан още не го беше виждала. Трябваше ли да признае къде са розите сега? Но той не беше ли просто неин слуга? Пък и градината не е негова, а на семейство Кингсблъд. Значи няма от какво да се бои.

— Не зная как розите са се озовали в къщата. Тъй или иначе, сега са във ваза, сложена на масата.

— Ами! — Дръпна се той ядосан. — Аз мога да ви кажа как са се озовали там! Вие сте ги откраднала!

— Не е вярно! — изкрещя тя в гърба му. — Но дори да съм го направила, нямате право да ме упрекувате. Това е моята градина и щеше да е мое пълно право да отрежа розите. Но не съм го сторила.

Той беше втренчил в нея очи, закрити от шапката — един от навиците му, според нея по-отвратителен от всички останали.

— Значи розите са в къщата?

— Нали току-що това казах — натърти тя, готова за сблъсък.

— В синя ваза?

— Да. Но откъде знаете? Или именно вие сте сложил цветята в тази ваза?

Сега той сякаш се поотпусна. Обърна се към нея, свали градинарската ножица и видимата долна част на лицето му придоби странен израз.

— Това е нещо друго — отбеляза той с необичайна мекота.

— Какво искате да кажете?

Джош сви рамене, немногословен както винаги.

— Това вие трябва да ми обясните! — Тя скръсти решително ръце на гърдите. — И няма да помръдна, докато не го сторите.

Преди да каже нещо, той сякаш претегли възможните последици от мълчанието си.

— Няма човек, от когото да ме е страх. Но призраците предпочитам да оставя на мира.

Тя се сви смаяна.

— Какви призраци? Какво знаете за тях?

Джош избухна в гръмогласен смях.

— Да можеше сега да си видите физиономията, милейди! Наистина ли вярвате в духове?

— Не е ваша работа в какво вярвам! — изсъска тя, възмутена от веселото му настроение. — Но в какво вярвате вие?

— Ами вижте — въздъхна той, след като се поуспокои от неудържимия си смях, — твърде много мъже не биха приели тази длъжност. Питайте икономката. Причината е, че в градината се разпореждат духове. Но Джош Тревълин се разбира чудесно с духовете. Тъй че, ако те пожелаят в къщата да има рози, да заповядат и да си вземат.

Джулиана присви очи.

— Наистина ли искате да ме убедите, че призраците на Блъд Хол са откраднали цветята?

Той вдигна отегчено рамене.

— Щом не сте била вие...

Насили се да премълчи отговора, който ѝ беше на езика.

— Известен ли ви е призрак, когото наричат Бъбривия любовник?

— А, ясно — ухили се той, — призрак, който ухахва глупави момичета и стари моми. С него се оправдават глупавите гъски, които явно не знаят какво е онова, дето се крие в панталоните на момчетата и им е надуло коремите.

Джулиана се изчерви притеснено. Наистина трябваше да предположи, че той ще използва случая, за да я обиди още веднъж.

— Отвратителен тип! — измърмори тя и избяга от градината.

Един час по-късно Джед Колман пристигна с кола и двама миньори. Джулиана наблюдава мъжете от прозорец на втория етаж, докато те натовариха колата. После слезе бързо на двора.

— А, добро утро, лейди Джулиана! — извика Джед.

— Добро утро, Джед — отговори тя и кимна на двамата му спътници, които мачкаха притеснено каскетите си. — Получихте ли всичко необходимо?

— Да, и много ви благодарим, милейди.

— Това ще е най-хубавият вторник на Сирни Заговезни от години насам — каза един от мъжете и си свали с уважение каскета.

— О, радвам се — засмя се тя. — Джед, може ли да ви кажа няколко думи? — помоли го тя и тръгна към къщата.

Ръководителят на мината заповяда на миньорите да се върнат в селото без него и последва Джулиана. Колата напусна бавно двора и Джулиана се обърна отново към Джед.

— Как върви в мината?

— Там е спокойно като в гроб.

— Чудесно. Но имам още един въпрос. — Тя извади скицата от джоба на роклята, разгърна я внимателно и му я подаде. — Познавате ли този мъж?

— Естествено — това е Роб Уийл. — Джед присви учудено вежди. — Защо ви е портретът му, милейди?

— Аз го нарисувах. — Джулиана взе скицата от ръката му и я вдигна към светлината. — Вчера го видях в църквата и си казах, че ще е интересен модел. Добре ли съм го улучила?

— Мисля, че сте го поласкали, милейди. Той е по-грозен от греха, освен това е и коварен дяволът.

— Защо не го уволните?

Джед поклати с въздишка глава.

— Защото няма да е разумно. Хората го обичат.

Тя разбра, че Колман от една страна презира този мъж, но от друга сякаш се възхищава на Уийл заради влиянието му сред миньорите. Джед беше твърде интелигентен, за да подценява хората, които го предизвикват.

— Каквото и да решите, Джед, оставям ръководството на мината Малък Хангмън във вашите умели ръце.

— Благодаря, милейди, няма да ви разочаровам.

— Вярвам ви.

След като се сбогуваха, тя остана известно време на двора, наблюдавайки как кокошките кълват зърната, които госпожа Мийд им хвърляше.

Сега нападателят имаше име. Роб Уийл. Защо я беше нападнал? Нали трябваше да знае какво го заплашва за нападение на една лейди Кингсблъд?

Вгледа се замислено в скицата. Маркизът ѝ беше обяснил, че всеки проблем може да бъде решен, ако човек разсъждава логично. Трябва да се вземат предвид всички възможни мотиви, които се крият зад привидно безсмислена постъпка. Така се стига в края на краищата

до истината. Роб Уийл положително преследваше с нападението си съвсем определена цел. Но каква?

Мините Кингсблъд бяха окупирани от чартисти, които ревностно се мъчеха да подстрекават работниците. Както Джед Колман й каза, Роб Уийл бил сред привържениците на това течение. Искал е, изглежда, да провокира семейство Кингсблъд. И понеже тя беше единствената от семейството, което живееше сега тук, избрал е нея за мишена. Тя не беше забравила камъка, паднал през прозореца в антрето. Но тъй като не последваха други нерадостни произшествия, престана да е непрекъснато нащрек. Едва след нападението на Уийл почна да внимава.

Нали е жена, за него беше лесно да употреби сила. Щеше ли наистина да я изнасили, ако Джош Тревълн не й се беше притекъл овреме на помощ? Съмняваше се. Но какво смяташе да спечели Роб Уийл с нападението си? В съда нейната дума щеше да е срещу неговата. Тя щеше да свидетелства, че е станала жертва на неговата бруталност и в никакъв случай не го е канила на любовна среща. Но той щеше да твърди обратното.

Изведнъж прекъсна мислите си. Нейната дума срещу неговата! На една дама щяха по-лесно да повярват, отколкото на един работник и ако я беше изнасилил, щяха строго да го накажат. Но ако е искал само да я унизи? Въпреки това щяха да го осъдят, защото никой обикновен гражданин не биваше да напада дъщерята на аристократ. Само че на процеса той щеше да има желана възможност да заяви публично, че тя го е прелъстила. Някои хора щяха да му повярват или поне да се усъмнят в казаното от лейди Кингсблъд. А това щеше да е достатъчно, за да се настроят работниците срещу семейство Кингсблъд и да бъдат подтикнати да запалят фитила на бунта.

Погледна отново ръбатото, примитивно лице, което бе нарисувала. Този мъж беше ли достатъчно умен, за да измисли толкова изтънчена интрига? Или изпълняваше указанията на интелигентен водач?

Ще разбере това, Роб Уийл, прошепна тя. Във вторник, на карнавала...

10

За празника във вторник на Заговезни Джулиана се спря на лилава рокля от мериносова вълна с жакет. Ширитите от черен сатен стигаха от шията до края на полата. Към роклята — шапка с черни панделки, които върза под брадичката. Също като шапката, която пострада в неделя, и тази стесняваше с широката си периферия страничното ѝ полезрение. Обещите ѝ бяха от черни и бели перли, подарък от родителите, изпратен от Индия. От огледалото я гледаше решително лице. Никой не би предположил, че тези нежни зелени очи са на полулуда, ексцентрична стара мома. Под очите ѝ нямаше сенки, които да издадат, че през последната нощ тя почти не беше спала и бе очаквала напразно своя „приятел“.

Доволна от външния си вид — достоен, но и толкова празничен, както го изискваше случаят, тя наметна на рамене черна пелерина с гарнитура от сива кожа и си сложи ръкавиците. С голям сив маншон под мишница, тръгна към стълбището.

В антрето беше доста тъмно. Без очилата имаше чувството, че слиза в мрачна бездна. После пред нея се очерта силуетът на мъж, който се обърна към нея, щом чу стъпките ѝ по стълбата.

— Добър ден, милейди.

— Какво правите тук? — попита тя неучтиво. Джош Тревълн беше последният човек, когото очакваше да види в Блъд Хол.

— Трябва да ви придружа на тържеството — отговори той, очевидно не по-малко недоволен от това задължение от Джулиана.

— Няма нужда, ще отида със семейство Мийд. — Докато слизаше по последните стъпала, очакваше, че той ще ѝ обърне гръб, както вече често го беше правил.

Вместо това той не помръдна от мястото си.

— Господин Колман каза да ви заведе в селото, пратил е карета.

— Колко мило от негова страна... — измърмори тя и се замисли защо е толкова притеснена. — А семейство Мийд?

— Те вече избързаха напред — беше краткият отговор, определящ съдбата на Джулиана.

Странно, но той беше свалил шапка. В полумрака проблясваше светла коса. Тя все мислеше, че е кестенява или черна. Той огледа бавно роклята ѝ, лицето, новата шапка. Тя се вцепени в очакване да последва неприятна забележка. Но за нейно успокоение той мълчеше. Стоеше твърде далеч и тя не можеше да види израза на лицето му.

Когато Джулиана прекрачи последното стъпало, той се обърна и тя го последва към пътната врата. Там той ѝ направи път и я пусна да излезе първа. Държеше се едва ли не почтително.

Каретата се оказа кола с впрегнато пони и Джулиана се питаше как двама души ще се съберат на тясната пейка. Въпреки че не носеше толкова широки дрехи, колкото предписваше сегашната мода, щеше да е ужасно притеснена. Погледна неуверено Джош. Но той вече беше нахлупил неизменната шапка, засенчваща лицето му.

Изглежда, и той си бе помислил същото, защото предложи:

— Вие седнете на капрата, милейди. Аз ще стоя прав в колата, отзад.

После той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се качи. А тя все си мислеше, че той няма опит и не знае как да се държи с дами, които трябва да придружи. Но той изпълни маневрата учудващо умело и се погрижи дори полата ѝ да не докосне мръсните колела. Когато тя седна, той се качи зад нея и хвана юздите. За да кара понито, трябваше да се наведе напред. Затова се приближи толкова до нея, че тя би предпочела да сподели с него дървената пейка. Но камшикът вече изплющя в ръката му и беше твърде късно да вземе друго решение и да отиде до селото пеша. Превозното средство затрополи по алеята.

Отначало и двамата мълчаха. Всеки път, когато ръката му докосваше рамото ѝ или дупка на пътя караше раменете ѝ да се притискат към гърдите му, нервите на Джулиана се напрягаха. Все пак след малко забеляза и приятни неща. За разлика от предишните им срещи, сега той не миришеше на тор. Дъхът му, който усещаше на бузата си, беше дори приятен, сякаш беше изял ябълка. За да го вижда въпреки периферията на шапката, би трябвало да извива глава встрани, което тя, разбира се, не направи. Въпреки това се вгледа в ръцете му, които държаха юздите съвсем близо до нея.

Снежnobели маншети се подаваха от ръкавите на ново спортно палто. И да не беше ново, изглеждаше все пак по-добре от обичайната опърпана дреха. Ръцете му бяха чисти, тесни и с лек загар, с грижливо изрязани нокти. По кокалчетата тя забеляза драскотини — навярно от борбата с Роб Уийл. Беше се хвърлил в нея, за да спаси честта ѝ. Призна си, че трябва да му е благодарна, въпреки че преди малко неохотно се съгласи да изтърпи компанията му.

Реши, че учтив разговор ще е много уместен.

— Откъде сте, Джош? — Хвърли бърз поглед встрани, но видя само гладко избръснатата му брадичка.

— От Йоркшир — отговори той и подвикна на понито, което беше намалило темпото.

Началото не беше многообещаващо. Въпреки това тя решително продължи:

— Както чувам, бил сте във войската. Къде служихте?

— В Източноиндийската компания.

— Ординарец ли бяхте?

— Защо това любопитство? — измърмори той сърдито.

— Без особена причина — отговори тя и се почувства като дете, което са смъррили, защото е задавало въпроси от любопитство. — Родителите ми живеят в Индия. Ако сте служили при офицер, може да сте ги срещали. А може и аз да познавам офицера.

— Едва ли. Той е мъртъв.

— О! — Тя се обърна потисната, назад, за да го погледне. В този миг той свиваше по тесен път през блатата — само две обрасли с бурен следи от колела. Колата подскочи толкова силно, че за да не падне от пейката, Джулиана трябваше да се вкопчи в облегалката.

— По-добре внимавайте в пътя! — смърри я той и я хвана здраво за раменете.

— Може ли аз да карам? — Този въпрос изненада и нея не по-малко от него. Но връщане назад нямаше. Тя посегна към юздите и усети топлината на кожата, оставена от пръстите му. Бузите ѝ пламнаха. За щастие той не можеше да надникне под периферията на шапката и да види лицето ѝ.

Усетило друга ръка, понито вирна глава и за малко не ѝ изтръгна юздите. За да го укроти, тя дръпна малко по-силно и добичето се спъна.

— Внимавайте! — извика Джош и протегна ръка да вземе юздите от ръцете на нейна светлост. В последния миг се въздържа. — Това пони е работливо и опитно, тъй че оставете го то да решава.

— Доста време мина, откакто не съм карала кола — обясни Джулиана. Сега би трябвало да му върне юздите. Но това би означавало да си признае поражението. Тя си пое дълбоко дъх, поотпусна юздите и позволи на понито да избере само как да се движи. То скоро препусна в равномерен тръс. — Ето, виждате ли! — възкликна тя победоносно. Вместо отговор чу дълбока въздишка.

Тя насочи мълчаливо вниманието си върху тесния път. С късогледите си очи виждаше неясно следите от колела. Не беше научила кой знае какво за Джош Тревълн. По тези места повечето хора бяха немногословни, когато ги питаха за миналото им. Впрочем и тя си имаше тайни. Тъй че нека той си задържи неговите.

Насочи мислите си към околния пейзаж. След силните дъждове мъховете бяха кафяви и влажни. Над тях се беше надвесило сиво небе. Привечер пак щеше да вали. Но сега само на северозападния хоризонт се трупаха по-плътни лилави облаци. Покрай ушите на Джулиана шумолеше вятър, зачервяваше бузите ѝ и караше очите ѝ да блестят, изпълваше дробовете ѝ и уталожваше желанието за бързо препускане през свежия въздух, което от години не бе задоволявала. Скоро тя забрави нежелания си спътник, трудните часове, които може би ѝ предстояха, дори сърдечната си мъка. Студеният вятър и блатата ѝ даваха утеха.

След половин работен ден официалното тържество по Заговезни започна едва в два след обед. Но жителите на село Комб Мартин вече бяха почнали да празнуват. Когато Джулиана и Джош стигнаха целта си, видяха множество хора насядали край масите, наредени на главния площад. Навсякъде се вееха пъстри знамена. Коли и каруци задръстваха улицата. Между къщите и сергиите се трупаше същинска тълпа. Ябълки и тикви се продаваха евтино, както и лански пръжки и мармалад. Носът на Джулиана долови примамливата миризма на наденички и пресни пастети, напомни ѝ, че от силната възбуда не можа да закуси. Когато зърна жена със синя забрадка, понесла кошница с ябълков сладкиш, тя спря понито.

— Колко струва сладкишът?

— Две пенита, милейди! — извика жената с бузи, червени като вълненото ѝ наметало.

— Дайте ми, моля, две парчета! — Джулиана извади парите от кесийката, която висеше на ръката ѝ, и получи срещу тях от сладкиша. Той явно току-що бе изваден от фурната, защото за малко да ѝ изгори пръстите. Но това не я притесни. Тя подаде на Джош едното парче. Но той гледаше встрани и сякаш не забелязваше предложеното. — Не бъдете толкова неучтив! — каза ядосано Джулиана.

Тогава той се обърна към нея и я погледна изпод периферията на шапката.

— Не си падам по сладкишите.

— Лъжец! — Тя отхапа от закуската си и въздъхна от удоволствие. — На Сирница във вторник всички ядат ябълков сладкиш.

Язвителната му усмивка накара сърцето ѝ да се свие.

— Разбира се, не искам да ви развалям празника — натърти той, взе парчето и го натъпка цялото в устата си.

Тя наведе глава, за да скрие усмивката си. Радваше се, че бе приел подаръка ѝ, въпреки че го погълна по твърде примитивен начин. Той ѝ напомняше някак младото конярче, което я беше научило да свири с уста. И то беше гордо и самоуверено, изпълнено с мъжко желание да се бие, и беше възхитило дори петгодишното момиченце. Ако можеха да се срещнат сега, сигурно щеше да се държи с нея дръзко като Джош. Слуга и господарка не биваше да стават приятели. Какво друго им оставаше, освен да се задоволят с незначителни словесни престрелки, които звучаха доста безсрамно, но не и прекалено интимно.

Пред църквата тя слезе от колата и помахна на викария и съпругата му, които бяха наредили сергия пред стълбището на входа. Джош пое мълчаливо юздите и се върна на главния площад, навярно щеше да отиде към кръчмите, предположи Джулиана. Запита се за миг как ли ще мине обратното пътуване до дома. Следващия половин час тя си побъбри със семейство Полок за събитията в енорията и простите радости на селския живот. После тръгна бавно към главния площад. На едни сергии продаваха пъстри панделки, които можеха да се носят чак по Великден, на други — плетени дрехи и дантели, на трети — прасета и кокошки. Малко встрани джамбазите правеха добри

сделки. Джулиана купи гърне детелинов мед, няколко гърнета мармалад от сливи и малини и две кокошки-носачки за кокошарника на госпожа Мийд. Продавачът щеше да занесе кокошките в Блъд Хол. Понесе останалите покупки в ръце и продължи да се разхожда и да се радва на оживлението. Като на панаир, помисли си тя.

Хората се радваха на тези последни весели часове, преди да бъдат принудени четиридесет мрачни дни да постят и да се покайват. Когато срещаша нейна светлост, всички мъже докосваха учтиво шапките си, а жените правеха реверанс. Всички се усмихваха на своята благодетелка и тя се чувстваше като господарка на замък през Средновековието, приемаща изрази на уважение от васалите си. Всъщност това не ѝ допаднаше. Беше се надявала да завърже разговор с няколко жени и дори с някои от миньорите. С болка завиждаше на маркизата и естествената ѝ общителност. Да беше тук, баба ѝ бързо щеше да научи коя жена колко деца има, как се казват, на колко са години, кой се кани да се жени или очаква бебе.

За съжаление Джулиана не насърчи никого за такава откровеност. Хората я поздравяваха с уважение. Но никой не я заговаряше, като се изключат няколко плахо измърморени думи. Беше член на тази община колкото и на лондонското общество. Ако реши да прави благодеяния на селяните, може преспокойно после да си стои вкъщи. Както обикновено, и тук беше външна наблюдателка, която се взира, изпълнен с копнеж, в живота на другите хора.

Разочарована от постоянните, но безрезултатни опити да установи контакти, тя насочи вниманието си към уличния театър. Повече от час гледа фокусниците и илюзионистите, които гълтаха огън. Изяде в това време един портокал. Малко по-късно се зазяпа в магьосник, демонстриращ изкуството си и в пътуваща трупа, представяща мъките Христови. Колкото по-дълго оставаше в селото, толкова по-ясно осъзнаваше, че времето ѝ изтича и миналото се слива с настоящето.

— Надбягване с палачинки! Надбягване с палачинки!

Призивът кънтеше над площада, изтръгнат едновременно от много гърла. Най-сетне трябваше да дойде ред на най-важното събитие на празника, едно от малкото забавления, в които жените поемаха главната роля. Джулиана последва хората към края на селото, към дълга и тясна долчинка. Напрасно се оглеждаше дано види Джед

Колман, Джош или семейство Мийд. Силни пориви на вятъра сякаш я дърпаха за полата. Но веселата тълпа само се присвиваше от студа, а облаците сякаш си играеха на криеница с бледото зимно слънце.

Когато стигна до широка ливада, мястото на надбягването, Джулиана видя участничките да образуват дълга верига — жени и девойки, всяка с тиган в ръката, с престилки и бонета, запретнали поли, за да могат свободно да тичат.

— О, нейна светлост празнува Сирница заедно с нас! — извика зад нея мъжки глас. — Преди няколко часа ви видях да пътувате с някакъв мъж за града. Изневерявате ли ми?

Тя се озърна объркана.

— Роб Уийл!

— Та значи сте се осведомила за мен? — попита той тихо и се ухили ядно. — Каква висока чест сте ми оказала...

Лицето ѝ стана бяло като платно, но тя издържа погледа му.

— Исках само да разбера как се казва мъжът, срещу когото ще повдигна обвинение в съда.

— Ами тогава защо шерифът още не ме е арестувал? — каза той с подигравка и се залюля на пръстите на краката си.

Тя не беше очаквала толкова нагло предизвикателство пред толкова много хора. Изглежда, беше права да предположи, че той иска да я предизвика на публично място. Хората най-близо до тях сякаш го потвърждаваха, защото ги зяпнаха любопитно. Ако Роб Уийл иска да привлече внимание, тя ще му развали играта.

— Ще ме извините, но искам да гледам състезанието — измърмори тя и мина покрай него.

Той тутакси ѝ препречи пътя.

— Защо не вземете участие? — извика толкова силно, че надви глъчката наоколо. — Трябва само да изтичате през ливадата и да хвърлите палачинката нависоко. Или сте прекалено високопоставена и не желаете да си спечелите яденето чрез надбягване?

Тя го погледна презрително право в очите.

— Наистина ли мога да участвам? Не знаех. Вярно ли е? Мога ли и аз да се надбягвам? — попита тя един мъж наблизко.

— Та кой може да го забрани на ваша светлост? — отговори мъжът и се ухили нагло, също като Роб Уийл.

Явно се беше озовала в капан. Но какво ли целеше Роб Уийл?

— Тиган за лейди Кингсблъд! — извика той и се озърна, търсейки одобрението на околните. — Нашата лейди желае да участва! Не смята, че това е под нейното достойнство!

Млада жена сложи тиган в Джулианината ръка.

— Не сте задължена да го правите, милейди — увери я тя, сякаш се извиняваше. — Но ще се чувствам поласкана, ако заемете моето място.

— Такова нещо не е бивало! — извика друга жена.

Викарият побърза да се приближи ужасен към Джулиана.

— Не бива да приемате това предизвикателство, милейди. Както виждаме всички, не сте готова за надбягване.

Джулиана усещаше, че я наблюдават напрегнато и очаквателно. Вече не можеше да се измъкне с учтива усмивка, нещо, за което впрочем никой нямаше да я упрекне. Но нали бе дошла тук да покаже на хората, че е една от тях и иска да сподели радостта им на този ден. Досега се бе чувствала чужда, привилегирована зрителка, която наблюдава развлечението на други, но тя самата не се забавлява. Сега искаше да използва предоставената ѝ възможност.

— Разбира се, че ще участвам! — заяви тя, даде поупките си на викария и разкопча елегантната си пелерина. — Като дете тичах много добре. Да видим дали годинките са ми натежали.

Докато подаваше пелерината на младата жена, от която получи тигана, зърна с крайчеца на окото шапката на Джош Тревълин. За малко да го извика, за да знае, че наблизо има близък човек. После си спомни безсрамните думи на Роб Уийл. Ако Джош се приближи към нея, това ще даде на нехранимайкото повод за нови предизвикателни забележки. И всички щяха да ги чуят. Беше все пак неомъжена и трябваше да внимава за репутацията си.

За да вдигне полите си, тя ги обви няколко пъти с колана на роклята и сега се виждаха черните ѝ боти. Само за миг си помисли какво ли би казала братовчедката Лети, ако можеше да я види как показва прасците си на цялото село. Някаква жена ѝ подаде престилка, друга боне, с което Джулиана трябваше да замени шапката с огромната периферия. Само за минути лейди Кингсблъд се бе превърнала в обикновено Девънширско момиче, готово да почете обичай, стар като Блъд Хол.

Обясниха правилата на играта. Докато тичат до края на ливадата и обратно, жените трябваше да подхвърлят три пъти високо палачинките. Ако палачинка паднеше на земята, жената се дисквалифицираше. На завоя растеше самотен бук. За Джулиана можеше да е и луната, толкова неясно виждаше дървото. Трябваше следователно просто да следва другите жени.

Млад мъж със звънче в ръка излезе напред. Щом позвъни, жените трябваше да хукнат. След надбягването той щеше да награди победителката с целувка. Викарият го благослови и веднага прозвуча звънчето. Усърдно насърчавани от зрителите, жените се понесоха напред.

Първите няколко мига все някой блъскаше Джулиана и тя за малко да загуби равновесие. Но благодарение на дългите си крака скоро излезе начело. Тревата беше влажна. Под краката на всички пръскаше вода. Но това не смуцаваше Джулиана. Тя вече едва си спомняше какво удоволствие е да тичаш в къса поличка, без да обръщаш внимание на мокрите обувки и чорапи. От радост едва не забрави да подхвърли палачинката, докато не видя една жена близо до нея да изпълнява този номер.

Веднага забави крачка. С ловко движение на китката хвърли високо палачинката. Като уловена риба тя се озова наполовина в тигана, наполовина извън него. Докато другите тичаха покрай нея, тя отново забави крачка, ужасно горда, че не е изгубила обяда си. Стигнала до бука, трябваше да си поеме дъх и прокле корсета, който стягаше гръдния ѝ кош. Докато спря за миг да си поеме дъх, отново подхвърли палачинката. Този път видя доволна, че тя падна в средата на тигана.

На връщане чу възторжените викове на тълпата. Когато състезателките се заприближаваха към изходната точка, публиката крещеше все по-силно и извикваше имената на участничките. Джулиана чу и своето, но не се замисли кой ли я насърчава. Изненадващо беше заела второто място, но предимството на жената, тичаща пред нея, вече се топеше.

Докато минаваше последните няколко ярда, ревът стана оглушителен. Изведнъж чу глас да я подканя да хвърли за трети път палачинката. В очите ѝ се стичаше пот. Палачинката изхвърча по-високо от очакваното и трябваше да спре, за да я хване. Палачинката се

беше залюляла опасно на ръба на тигана — едната ѝ част над дръжката. Джулиана я оправи и продължи да тича. Спирането ѝ беше струвало скъпоценни секунди и тя стигна целта като много добра втора.

— Браво на вас, милейди! — похвали я една жена и я потупа свойски по рамото.

— Ами да, във вените на семейство Кингсблъд тече силна девънширска кръв — обади се друга. — Милейди, бяхте чудесна!

Хората наобиколиха Джулиана и ѝ честитяха толкова сърдечно, сякаш беше станала победителка. Сияещи от радост, семейство Мийд си проправяха пък към нея, щастливи и горди, сякаш им беше дъщеря. И Джед Колман, който беше излязъл с известно закъснение от мината, ѝ стисна ръката.

— Моите поздравления, милейди! Днес показахте на всички какво значи по тези земи да носиш името Кингсблъд.

Все още задъхана, тя можа само леко да се усмихне. Викарият беше малко по-сдържан. Но и той оцени успеха на нейна светлост.

Зърна подигравателния израз на лицето на Роб Уийл и отново си спомни провокацията.

— Е, господин Уийл... — подхвана тя и си пое въздух. — Както виждате, хората от семейство Кингсблъд не отстъпват пред никое предизвикателство. — И без да дочака отговор, се обърна към младата жена, която ѝ даде тигана. — Спечелих ли си няколко горещи палачинки?

Жената посочи усмихната една палатка в края на ливадата.

— Колкото искате, милейди.

— Ще ми правите ли компания? Не обичам да ям сама.

Жената кимна и хвърли поглед към момчето до себе си.

— Това вашият съпруг ли е? — попита Джулиана.

— Да, милейди. — Младата жена издърпа за ръката едно дете, което се беше скрило зад полата ѝ. — А това е моята Беси.

Джулиана се наведе към момиченцето.

— Ти сигурно обичаш палачинки, Беси.

Детето кимна сериозно, после изтърси:

— С много мед.

Джулиана се засмя.

— Преди малко купих гърне мед. Искаш ли да го отворим? — Момиченцето кимна втори път. Джулиана го хвана за ръката и поведе семейството към палатката, където сервираха палачинки.

Останалата част от деня тя прекара в чудесно настроение, яде и пи с хората, които преди бяха прекалено плахи и не смееха да се приближат към нея. Не можа да запомни имената на децата, родени през последните дванайсет месеца, но разбра, че госпожа Уилкинс страда от ревматизъм, а Илъм Дейвис е загубил крак си при инцидент с лодка. Накрая се видя въввлечена в оживена дискусия за предимствата на новата крава на Сайлъс Арчър. Съпругата на Джед Колман беше донесла няколко бутилки ябълково вино. След като всички хапнаха доволно палачинки, чудесната напитка им помогна да се преборят с февруарския студ. Целия следобед Джулиана непрекъснато си представяше колко ли щеше да се гордее с нея баба й, ако можеше да вземе участие във веселия празник. Джулиана бе спечелила толкова много приятели, че Роб Уийл свъси вежди.

Привечер вятърът се засили, сваляше чинии и вилици от масите. Във въздуха замириса на дъжд. Но хората продължаваха да се смеят, докато се запътваха в здрача към топлите си домове. Скоро потискащата мисъл за суровото време на постите щеше да поскърши радостта им.

Джулиана откри Джош Тревълн пред вратата на една кръчма. Както винаги, беше нахлупил шапка ниско над челото.

— Ще се прибираме ли? — Ябълковото вино беше придавало мекота на гласа й.

— О, милейди, вие сте пила. — И той говореше по-мило, с тон, който досега не бе чувала.

— Също като вас, Джош. — Тя му се усмихна и си пожела да не бъде винаги толкова тайнствен. За малко да го попита защо не я гледа никога право в очите, дори когато стои близо до него и може ясно да го вижда. Защо не я поздрави след състезанието? Защо е толкова съдържан, вместо да сподели с нея щастието на този ден? Но не изрече нищо такова. — Докарайте колата. Чака ни дълъг път.

За да се скрие от студения вятър, тя влезе в преддверието на кръчмата. Джош сложи ръка върху нейната.

— Може би искате да пренощувате тук?

Тя усети близостта му, силата на неговото тяло и се приближи някак неволно към него. Отново се запита защо изпитва смущение в негово присъствие.

— Не, искам да се прибера. Веднага.

— Но семейство Мийд остава в селото при приятели. — Колко омайващо звучеше сега гласът му. Пръстите му обгърнаха още по-здраво ръката ѝ. — Откъм брега иде буря. Не го ли усещате?

Шумолящият вятър носеше мирис на сол. Тя можеше да пренощува в дома на свещеника, но никак не ѝ се искаше да прекара вечерта със семейство Полок. Преди малко викарият беше изразил неодобрението си за непремерената наслада от ябълковото вино. Джулиана беше леко замаяна и не се чувстваше в настроение да слуша морална проповед. За разлика от Джош тя не можеше да наеме стая в хана. Освен това се надяваше, макар да си позволяваше твърде колебливо такива мисли, нейният тайнствен приятел да я посети отново тази нощ. Затова искаше да се върне в Блъд Хол.

— Да се прибираме.

— Щом настоявате да станете мокра като кокошка, милейди... — въздъхна той и отиде да докара колата и понито.

На връщане караха бавно и Джулиана ужасно трепереше. Зъбите ѝ тракаха, без да я питат.

— Студено ли ви е? — надвика Джош виещия вятър. Както по пътя за селото, той стоеше зад нея с юздите в ръце. Кожата на пелерината ѝ, влажна от ледената мъгла, докосваше нежно шията ѝ. Тя вече съжаляваше за решението си да не остане в селото.

— Дръжте! — извика Джош и натика юздите в ръцете ѝ. Тя го чу как се движи в колата зад нея. После той я прегърна през кръста, избута я встрани, прекачи се през капрата и седна до нея. — Това е чул — обясни той и вдигна високо находката си. — Много мизерен ли е за ваша светлост?

— Не! — с мъка изрече тя. От студения вятър я беше заболяло гърлото.

— Чудесно.

Джулиана се учуди, че гласът му звучи толкова радостно. Сигурно е прекарал целия ден в кръчмата и е пиян. Всъщност не му личеше.

За пръв път проявяваше известно дружелюбие и уви грубата завивка около двама им.

— Милейди, вие сте ужасно своенравна жена.

— Известно ми е — отговори тя, прекалено нещастна от ужасното време, за да спори с Джош. Тя се облегна на рамото му, благодарна за топлината на неговото тяло. Защо търпи интимната близост на мъж, когото не харесва, в когото се съмнява?

По време на цялото пътуване, той я държеше здраво. Не беше в никакъв случай прегръдката на любовник. Но той беше силен, закриляше я и сигурно нямаше да ѝ позволи да се дръпне дори на сантиметър. Когато зърна пред себе си тъмните очертания на Блъд Хол, вече ѝ беше все едно кой я държи в прегръдката си и защо. Кокалите я боляха от напрегнатото състезание. Мускулите ѝ се бяха вдървили. Беше се сбогувала със селяните като образец на аристократично достойнство и доброта. Но сега бе отново невзрачната стара мома, далеч не толкова млада и привлекателна, колкото си бе въобразила изминалия следобед.

Джош спря понито пред стълбището на входа и тя се уплаши от мига, в който топлата, утешителна прегръдка ще свърши. Дори миризмата на тялото му ѝ се струваше приятна и някак позната. Той беше мъж. И тя изведнъж усети колко уязвима е една жена. Сега трябваше заповеднически да се изправи, за да му покаже, че е понесла близостта по време на пътуването само за да се стопли. Но тя не можеше да помръдне.

— Да ви внесе ли в къщата?

Тя се сви объркана. Чуваше приглушено гласа му, през гърдите, на които лежеше бузата ѝ.

— Да ме внесете в къщата? — повтори тя и вдигна глава.

В нощния мрак лицето му беше само една сянка. Нещо смътно изпълваше сърцето ѝ и тя усети как ръката му докосва шапката ѝ, усети студените му пръсти на брадичката си. Щеше ли да я целуне? Без да знае защо, тя се притисна малко по-силно към него.

— Никой няма да ни види. Да вляза ли с вас? — Странно учтивите думи прозвучаха с подобаващо уважение, подчертани от виещия вятър. Никога не бе изпитвала така силно притегателната сила на мъж. Странно, но този чужденец, портрета на който едва ли би

могла да нарисува толкова добре, колкото този на Роб Уийл, я привличаше.

Зад еркерния прозорец в големия салон припламна светлина, толкова бяла и ярка, че беше невъзможно да е свещ.

— Погледнете!

Тя посочи нагоре и погледът на Джош проследи посоката на пръста ѝ.

— Какво виждате, милейди?

— Ето там, светлина... — Когато отново го погледна, осъзна коя е и до кого седи. Светкавица разкъса небето. Секунди по-късно заваляха тежки дъждовни капки.

— Само светкавица, която се е отразила в стъклото. — Гласът му стигаше до нея от много далеч.

— Да — прошепна Джулиана, макар да се съмняваше в обяснението му. Преди светлината да угасне, тя видя лицето на жена. Студен ужас вееше откъм царството на духовете зад гърба ѝ. — Лека нощ, Джош, и много благодаря.

— Почакайте... — Той скочи от капрата, заобиколи колата и ѝ помогна да слезе. Когато краката ѝ докоснаха земята, Джош я прегърна през раменете и тя отново очакваше да я целуне. Вместо това той само свали мокрия чул. — За мен беше удоволствие.

Джулиана тръгна мълчаливо към пътната врата. В хола спря и се вслуша в забързаните удари на сърцето си. За малко да се унизи и да се хвърли на шията на един градинар. Подозираше ли той колко болезнено е копняла за неговата целувка, за силната топлина на неговото тяло? Щеше ли сега да ѝ се подиграва?

Изчерви се от силен срам. А после почна да киха. Забрави непристойните си желания, сега искаше само да свали мокрите дрехи, за да избегне възпаление на белите дробове.

Като наполовина удавен плъх! По-добре не можеше да се опише, когато легна трепереща в леглото и продължи непрекъснато да киха. Рядко изпитваше желание някой да я поглези. Но тази нощ, самотна и твърде капнала, за да си направи чай, усещаше, че ѝ липсват грижите на госпожа Мийд. Сега съжаляваше даже, че е отклонила предложението на Джош да влезе в къщата с нея. Но той можеше да изтълкува неправилно поканата ѝ. Не, по-добре да страда сама, но да избегне нежеланите опити за сближаване на един безсрамен градинар.

Бурята, която през целия ден се усещаше във въздуха, сега се разрази с първична сила. Бяло-синкави светкавици осветяваха непрекъснато стаята. Стъклата на прозорците трепереха, разтърсвани от гръмотевиците. Плющящият дъжд заглуши тихите, обичайни шумове на старата сграда. Джулиана чу неясно часовникът да удря девет пъти и изстена. Значи щяха да минат още няколко часа, преди тайнствения ѝ „приятел“ да се появи, ако изобщо дойдеше.

Опита се, затвори очи, да го призове. Но сигурно нямаше да успее, защото той я посещаваше само в съня ѝ. Мисълта за желаното я отвличаше все пак от страха, че може да се разболее.

Внезапна тишина я изтръгна от полудрямката, в която бе потънала. Нещо приглушаваше грохота на бурята. Тя отвори бавно очи и просто не можеше да повярва, че надеждата ѝ се е сбъднала.

Той стаеше в края на леглото, тъмен силует, слабо осветен от светкавица.

— Ето те — прошепна тя и думите ѝ прозвучаха неописуемо сладки в ушите му.

Отначало той не помръдна и тя реши, че не бива да вярва на очите си. Но после удари нова мълния и косата му проблесна над профила, който ѝ се стори чужд и същевременно познат.

Сред ехото на гръмотевицата, чу гласа му.

— Донесох ти това, лейди — промълви той и посочи нощната масичка. Тя обърна учудена глава встрани и откри чаша. — Изпий го,

ще те стопли.

Тя се надигна покорно, взе чашата е отпи глътка.

— Вишновка! Любимата ми напитка! Как можа да познаеш?

— Пий до дъно — настоя той, когато тя остави чашата.

— По-добре да не го правя. — Звукът на неговия глас придаде ново съдържание на трескавото ѝ състояние. Тя трябваше да запази ясно съзнание, за да е равностойна на „приятеля“ си. — Може да ми се замае главата.

— Толкова лошо ли ще е? — Във въпроса му се долавяше усмивка. — Пий! Или искаш след приключенията на изминалия ден да се разболееш?

— Какво знаеш за изживяното от мен? — И понеже предположи, че той ще ѝ отговори едва след като изпълни заповедта му, отново поднесе чашата към устните си. Отпи пак и вдигна очи в светлината на една светкавица с надеждата да види по-добре своя гост. Но той беше изчезнал. — Приятелю? — извика тихо.

— Тук съм, лейди. — Той седеше на малко столче пред камината. Не можеше да го вижда добре. — За какво копнееш?

Какъв предизвикателен въпрос. Но тя се радваше на компанията му и не искаше да го дразни. Освен това ѝ харесваше меката насмешка в гласа му. Никога не беше виждала ясно чертите на лицето му, но гласът му беше необикновено изразителен.

— Разкажи ми за себе си. Много бих искала да зная например как се казваш.

Той се засмя.

— Досега имената ни нямаха значение. Защо се интересуваш тази нощ от тях?

— Защото... ами защото... Апчих!

Докато си бършеше носа, чу го да мърмори учтиво:

— Наздраве. А сега изпий чашата до дъно.

Тя си избърса носа, после го послуша и ликьорът засили въздействието на ябълковото вино, от което беше пийнала доста този следобед.

По жилите ѝ течеше приятна, успокояваща топлина. Но когато попрестана да трепери, сърцето ѝ заби още по-учестено. Усещаше изпитателния поглед на своя посетител. При всяка мълния, а те ставаха все по-слаби, леглото ѝ се осветляваше, но той оставаше в мрака. Ако

приема по нощница мъж в спалнята си, това съвсем не означаваше, че двамата не трябваше да се държат не по-малко коректно, отколкото на чаша чай в салона.

— Смятам, че трябва да се представим един на друг. Не е ли вече време?

До нея долетя лек смях.

— По-сигурна ли ще се чувстваш, ако се окаже, че съм господин Грийн или граф Браун? Или предпочиташ лорд Уайт?

— Не, просто бих искала да чуя истината — заяви тя колкото може по-достойно, въпреки че ѝ се налагаше непрекъснато да си бърше носа.

— Защо?

Логичен въпрос. Но тя усети, че по някакви съвсем определени причини той желае да започне словесен двубой.

— Не е ли мое пълно право да разбера най-сетне кой е моят гост — или е бил? И защо е дошъл в Блъд Хол?

Този път мълчанието му беше различно, изпълнено с толкова силно напрежение, че надминаваше природното зрелище зад прозорците.

— Преди бях друг, лейди.

— Къде си роден?

— В Йоркшир.

— На мили далеч от Девъншир! — възкликна учудено тя.

— Човек може да замине за Америка или за Китай. Като си го помислиш, разбираш, че Йоркшир не е чак толкова далеч.

— Имаш право. Видял ли си свят, преди да дойдеш тук?

— За съжаление не съм. Един най-малък син обикновено е беден. А бедният мъж рядко следва желанията на своето сърце.

— Ти беден ли си? — Неясно защо, но тя беше разочарована.

— Беден като твоя градинар — отговори той и се засмя, стана му забавно. — Мъже без средства се чувстват понякога привлечени от местата, където живеят богатите.

— С какво се занимаваш? Образован си, гласът ти го показва.

— Да, образованието дава известни предимства. Благодарение на способностите си намерих работа. Но баща ми не одобри моя избор. Мъже с ограничени виждания не разбират синове, които се стремят

към нещо по-възвишено. Печеля си хляба по един или друг начин, с ума или с мускулите си.

— Сигурно си заемал високи, отговорни постове.

— Много рядко — призна той равнодушно. Очевидно приемаше съдбата си. — Ти съобрази ли се с желанията на мъжа, който трябваше да пътува в тази бурна нощ? Не. Ти плащаш на Джош Тревълин и следователно той трябва да ти се покорява.

— О, не си прав! — протестира тя.

— Защо не?

— След напрегнат ден исках да спя в собственото си легло.

— Това единствената причина ли беше?

Тя не отговори. Беше се прибрала с надеждата отново да го види. Но сега, когато беше тук, се почувства изведнъж несигурна и притеснена.

— Да ти разкажа ли за твоите преживявания през днешния ден? — попита той след кратка пауза. — За малко да спечелиш състезанието с палачинките. Възхищаваше се на акробатите. Обичаш да си сред хора. Но щом решиш, че може да прекалиш с удоволствията, опитваш се да постигнеш равновесие, като се държиш подчертано според етикета и ужасно своенравно. Достойнството на ексцентрична неомъжена дама ти стои не по-малко зле от новите ти шапки!

Гласът му никога не беше звучал толкова осъдително. Как тъй знаеше толкова много за нея? Шпионираше ли я? Или четеше мислите ѝ? За щастие тъмнината скриваше пламналите ѝ бузи.

— Какво да правя, аз съм практичен човек. Не си падам много по шеги и празни работи.

— Практично ли беше да поискаш от Джош, в това лошо време, на всяка цена да се приберете, въпреки че щеше да си намериш в селото подслон?

На този тревожен въпрос тя не намери подходящ отговор. Посегна към чашата. Но вече я беше изпила. Едва сега си спомни.

— Не позволих на градинаря кой знае какво — отговори тя и почна да върти между пръстите си столчето на чашата. — Откъде да зная, че бурята ще се разрази толкова бързо? — Ядосана на чувството за вина, събудено от думите му, добави: — Не се съмнявам, че Джош отдавна си е легнал в топлото легло и бутилка ром му прави компания.

— Ако се е добрал до леглото си. Знаеш ли къде живее, колко далеч е жилището му? Предложи ли му да използва колата и понито? Или той се е почувствал задължен да откара колата в конюшната и да изтича в дъжда до вкъщи?

— Не помислих за това — отговори тя колебливо. Под напора на въпросите му нейните отбранителни бастиони се срутиха, сякаш бяха от пясък. — Утре ще му се извиня.

— За да успокоиш съвестта си — отбеляза той сухо.

Тя се взираше, присвила очи и сподави ехидно възражение.

— Добре де, той ще получи похвала за положените усилия. Това би ли задоволило чувството ти за справедливост?

— Ако се осведомиш, освен това, и къде живее...

— Не, невъзможно е, защото аз... — Изречението остана недовършено, тъй като си спомни колко се бе забавлявал Джош, когато тя отблъсна опита му за сближение. Или поне тя го възприела като опит за сближение. Беше очаквала той да я целуне. Но той искаше може би само да ѝ се подиграе, след като явно ѝ беше изопнал нервите с предложението да влезе с нея в къщата. Да можеше да разбере кое от предположенията ѝ е вярно. Тя върна притеснена чашата на нощната масичка.

— Чашата празна ли е? Донесъл съм още малко вишновка.

— Не искам. — Тя събра срамежливо ръце в скута и сплете пръсти. — Аз никога не се разболявам, аз... апчих! — Избърса си нетърпеливо носа. — О, защо дойде тук? Ако искаш само да ме дразниш, върви си. — Тъй като трябваше няколко пъти да кихне, мина известно време, преди мълчанието му да ѝ направи впечатление. Сега отново се взря в мрака. Мълниите, които ѝ показваха силуета на посетителя, ставаха все по-редки и по-слаби. — Тук ли си още? Не си отивай. Не исках това да кажа.

Никакъв отговор.

— Добре де! Изчезвай! Завинаги! Какво ме засяга?

Тогава той пак се засмя.

— Колко темпераментна е нашата дама!

— Дамата е бясна! — отговори тя и си избърса носа.

Усети объркана ръката му на челото си. Не беше чула стъпки, не беше видяла никакво движение.

— Защо трепериш? — Гласът му прозвуча не по-малко учуден, отколкото беше тя.

Изведнъж нова, силна мълния проряза небето, могъщ гръм разтърси цялата къща, повторен от не едно ехо. Тя усети това ехо с костите си. Но не това събуждаше в нея странни и зашеметяващи чувства. Спомни си целувката на този мъж, неописуемото щастие, което изпита, сладката болка, с която свърши милувката. Пожела си от все сърце да изпита още веднъж всичко това.

Когато го осъзна, възбудата ѝ поведе борба с мъките на съвестта. Седеше неподвижно, докато хладните му пръсти се плъзгаха по бузата ѝ.

— Ти мръзнеш, Джили. Ако позволиш, аз ще те стопля.

Едновременно уплашена и зарадвана, тя усети пръстите му във влажната коса над ухото си. После той обхвана тила ѝ. Тя се надяваше пак да заговори и да разпръсне съмненията ѝ. Но знаеше, че напразно ще чака.

— Не съм смела — прошепна. — Боя се от всичко. Но искам...

Какво? Да бъде любена? От мъж, който я намира привлекателна? Но ако се заблуди още веднъж? Ако този човек без лице, този чужденец без име, застанал до леглото ѝ, не прилича на любовника от нейните сънища?

Усети отново вътрешната му сила, непринудеността на неговото мълчание. Той я галеше нежно по косата. По пръстите ѝ пробягнаха иглички. Той явно беше достатъчно силен, за да бъде нежен с нея. Какво толкова ще рискува — в прегръдката на чужд човек, без бъдеще, без минало, без реално съществуване, извън часовете, прекарани заедно? Въпреки това не можеше да забрави колко жестоко я унизи единственият мъж, когото се осмели да обича.

— Вярваш ли в любовта? — попита Джулиана с широко отворени очи, с надеждата бяла пламтяща светкавица да ѝ покаже неговото лице.

Тя усети как дюшекът поддаде под тежестта му, когато той седна на леглото.

— Ти знаеш ли какво е любовта?

— Не.

Честният отговор го накара да присвие устни. Ако сега ѝ се присмее...

Но той не се разсмя, гласът му прозвуча само весело.

— Ако любовта дойде една нощ при теб, с нерешени проблеми и ако всичко е против нея — би ли я приела такава каквата е?

Тя се взря в мрака, докато очите не я заболяха и се усети толкова беззащитна, сякаш лежеше гола под обедното слънце. На този въпрос не намери отговор. Но знаеше какво ѝ предлага той, заколеба се на ръба на този добре разбран въпрос, наведе се напред, после назад, трепереща и нерешителна.

— Само ако бях сигурна...

— Нищо не е сигурно.

Тя затаи изненадана дъх. Думите му я объркаха. Едва сега проумя, че е изрекла високо мислите си. Преглътна и страха, и гордостта си. Но какво да каже? Как да се отърси от упоритите морални принципи на досегашния си живот, от ужасното подозрение, че не е създадена за любов?

Ръката му се дръпна от косата ѝ и Джулиана се разтрепери.

— Сега би трябвало да те напусна, лейди.

Тя знаеше какво иска да каже. Завинаги. Не само за тази нощ. Когато той стана от леглото, тя заопипва в тъмното около себе си. Но той се дръпна много бързо.

— Не, почакай, бих искала да разбера...

— Как би могла, след като и аз едва го проумявам?

Несигурността в гласа му ѝ даде кураж и опасният ѝ копнеж по този мъж стана още по-силен.

— Не искаш ли да останем само приятели? — Тайни приятели, добави тя наум, приятели, които споделят от време на време някоя нощ от моето самотно, предсказуемо бъдеще.

— Не, би било измама.

Какво означаваха думите му? Имаше ли различни обяснения?

— Все едно ми е. Ако съм луда, а ти изобщо не съществуващ, какво значение има. Остани тук, при мен.

— Не знаеш какво говориш! — почти изкрещя той.

Не, тя знаеше много добре за какво го моли. Прекалено много неща отведнъж поставяха на изпитание сетивата ѝ. Студът накара кожата ѝ да настръхне, мускулите ѝ се напрегнаха, кръвта бучеше в ушите ѝ. От напразното виждане в тъмното очите ѝ горяха.

Собствените ѝ крака бяха като дървени трупчета, закрепени за глезените. Сърцето ѝ се удряше болезнено в ребрата.

Но всичко това беше без значение. Само едно беше важно: мъжът зад този глас, споменът за него, по-силен от всеки сън. Споменът за неговата целувка.

— Трябва ли да ти обясня фактите? Аз съм невзрачна стара мома и не бива да се надявам някога да бъде обичана. — Тя изговаряше бавно думите и внимаваше как звучат, защото за нея никога не е било по-важно да бъде разбрана вярно. — Може би си мислиш, че малко нещо не съм наред. Отначало останах с впечатлението, че те сънувам, за да се преборя със самотата си. Сега вече не си пожелавам ти да съществуващ в действителност, защото... — Тя си пое разтреперана въздух. След като се бе решила да каже толкова много, сега можеше да ѝ помогне само безрезервна искреност. — Ако те имаше наистина, би трябвало да се усъмня и в собственото си съществуване, в разума си, дори в чувствата си.

— Какво чувстваш, лейди?

— Ами, аз... — Тя млъкна потиснато.

— Джили?

Странно — галеното име от детството ѝ даде кураж.

— Мисля, че бих могла да те обичам.

— О, Джили... — в гласа му звучеше дълбока мъка. — Невъзможно е! Позволено ти е да обичаш само което виждаш и докосваш. За теб аз съм само сянка, полуистина в нощта.

— И така да е! — отговори тя припряно, защото се боеше, че времето ще ѝ избяга. Тя трябваше да го убеди, а също и себе си. — Може би тъкмо така е най-добре.

— Нима предпочиташ картините, които ти рисува мракът, пред реалност от плът и кръв? — Въпросът звучеше учудено и леко притеснено.

Известно време тя мълча, не защото не намираше думи, а защото размисляше как да го накара да я разбере. Преди няколко седмици шокира Лети, като заяви, че би понасяла само мъж, когото може, според настроението си, да извика или да накара да изчезне. Сега вярваше, че съдбата би я сметнала за глупачка. Защото ѝ бе предложила подарък.

Тя видя как сянката му се раздвижи, усети колебанието му.

— За да намериш щастие, няма нужда да се вкопчваш в сенки. Трябва ти само малко кураж, за да си вземеш онова, което очакваш от съдбата. В реалния живот от мен няма да те отделия пропаст, подълбока от тази тук, в мрака. Просто я прескочи.

— Но тогава светът ще ме обяви за луда.

— А какво мисли светът за теб сега?

Малко неща, помисли си тя с горчивина. Богатата лейди Кингсблъд може да се омъжи някой ден за вдовец с деца, които имат нужда от майка, или за някой стар викарий, комуто е нужна млада спътница. Тъй или иначе, но тя ще е само на разположение на други. Ако продължи да живее както досега, според правилата и нормите, никога няма да избере собственото си щастие. О, да, той беше прав. Бедните, дори ако са бедни само по дух или сърце, трябва да следват богатите. Колко несправедливо...

Избери любовта!

Думите сякаш отекваха в душата ѝ, макар да бяха само шепот, звучащ като прекрасна музика. *Избери любовта!*

Тя стана от леглото. Между четирите стени на китайската стая беше събран сякаш целият ѝ живот. Онова, което би могло да се случи тук, щеше да повлияе на целия ѝ бъдещ живот.

Изведнъж въздухът се раздвижи от хладен ветреца и разнесе аромат на рози и теменужки, зюмбюли и люляк. Само няколко малки крачки деляха Джулиана от черния силует. Но за да преодолее това разстояние, ѝ трябваше повече смелост, отколкото преди четиринайсет дена на път за сватбата в църквата „Сейнт Джордж.“ Може би, помисли си тя, може би защото сега взимам сама решението и не съм в положение, което не мога да контролирам. Събитията от тази нощ — добри или лоши — биха осъществили нейните желания.

После тя застана пред него. Сега образът му беше по-ясен от смътните сенки, изпълващи стаята.

— Аз се реших.

Топъл, нежен и човешки, дъхът му докосна лицето ѝ. Пръстите му галеха челото, бузите ѝ, плъзнаха се по носа надолу към сочните устни.

— О, моя сладка Джили — прошепна той.

На светлината на мълния, осветила небето, видя за секунди неговото лице с високи скули, прав нос, чувствена уста, странно

светлите му очи върху бледото лице. Колко е красив, помисли си тя. Толкова би искала да го притисне завинаги към гърдите си. Докато гръм разтърсваше къщата, тя лежеше в обятията му, спокойна и закриляна, победена от неговата нежност.

Той я целуна леко по устата, сякаш искаше нещо да попита. За да му отговори, тя сякаш просто се отпусна, притисна се към тялото му и го насърчи да я прегърне по-здраво. Обвила шията му с ръце, тя притискаше гърдата си към широките му гърди. Колко сладки бяха устните му, колко прекрасна близостта му...

Като дете беше познала обичайните откраднати целувки на изчервили се момчета. А тринайсетгодишна се покатери с едно конярче на сеното в плевнята. Но баба ѝ я свари навреме. Като се изключат няколкото целувки, не се бе случило нищо. Но сега целувката на този мъж ѝ се стори като първата целувка на един пръв ден, в началото на нов свят. Толкова хубава, толкова интимна, толкова желана...

Неговият кадифено грапав език се плъзна по бузите ѝ, по клепачите, затрептя като пламъка на свещ през цялото ѝ лице. Където и да я докоснеше, кожата ѝ почваше да гори. Чуваше собствените си стонове, неговите въздишки, а после нова целувка ѝ затвори устата.

Без да я пуска от прегръдката си, той я заведе до леглото. Движеха се като двама танцуващи. Щом усети с ямките на коленете края на дюшека, тя седна и той я последва, повали я върху възглавниците и почти легна върху нея. Ръцете му намериха гърдите ѝ под нощницата.

— Толкова си мека, Джили, толкова сладка...

За да се увери, че не сънува, тя погали с едната си ръка копринената му коса, а с другата докосна мускулестите му рамене. Усети пръстите му на копчетата на нощницата, после между гърдите, после на едното зърно.

Дръпна се уплашено. Тази нова интимност объркваше тялото ѝ и тя се опита да отблъсне ръцете му. Но тогава той пак я целуна. Този път отвори уста и езикът му близна отворените ѝ устни. Полусмаяна, полувъзхитена, тя отвори уста и горещият му език се заигра възбуждащо с нейния.

— Имаш вкус на черешов сладкиш — прошепна той, а топлият му дъх проникна в устата ѝ.

Дали не е пияна от ликьора? Сигурно, защото нежностите събуждаха в нея неясни, странни спомени за неща, които никога не се бяха случвали. Сега вече не искаше да протестира срещу ръцете му, обхванали нейните гърди, изпитваше само желание да се отдаде. Беше почти готова да повярва, че вече е изживяла веднъж всичко това и ще приветства всичко, което предстои. Когато нейният любовник откъсна устни от нейните, тя въздъхна разочаровано. Но той целуваше шията ѝ, ближеше нежната кожа, после устата му обхвана едно от зърната и го засмука.

Необяснимите, прекрасни чувства, изтръгнаха от устата ѝ стон. Но когато чу собствения си задъхан глас, тя притисна засрамена юмрук към устните си.

Той вдигна глава и отмести ръката ѝ.

— Не, скъпа, искам да чувам какво чувташ. — Той погали всеки неин пръст, накара я да разтвори юмрук и притисна дланта ѝ към гърдите си. — Докосвай ме, Джили. И аз искам да стена.

Не разбра как ризата му се оказа разкопчана. Усети учудена топлината на голите му гърди и погали свенливо коравите мускули. Разбира се, че беше от плът и кръв. Как е могла някога да се съмнява в това? Странно, той излъчваше такава топлина, но тя трепереше.

Усещаше ръката му, която се беше върнала под нощницата, като нажежено желязо върху хладната си кожа. После пръстите му се спуснаха надолу. С кръгови движения те загалиха корема ѝ, а езикът му трептеше до едно от зърната.

— Сладка розова пъпка... — прошепна той.

Гласът му изпращаше нови, неизпитвани послания между нейните бедра. Не знаеше, че и там могат да възникнат емоции. Когато той ухапа леко гърдата ѝ, тя отново изстена.

Тя изви жадно тяло под устните му и зарови пръсти в раменете му, зашепна сподавени думи и се отдаде безрезервно на неговите желаниа. Езикът му прокара влажна дيريا до другото зърно. Лишено от топлите му устни, първото изпита болка. Той явно го разбра, защото отдръпна пръсти от корема ѝ и загали зърното.

С ръка над очите, тя имаше чувството, че потъва в море от чувствена наслада. Върху бедрата си, обгърнали неговите бедра, усети засилващ се натиск, напирашо движение. Див глад обзе тялото ѝ. Сега тя се движеше неуморно под своя любовник. Чу го да се смее тихо.

— Колко лесно е да бъдеш възпламенена, лейди. Колко си усърдна...

Джулиана искаше да попита дали това му харесва, защото всеки път, когато беше чувала думата „лесна“ по отношение на жена, съчетанието съвсем не беше похвално. Но в този миг ръката му се плъзна още по-надолу и за нея съществуваше вече само една мисъл. Той галеше корема ѝ, бедрата. И...

— О!

С повеляваща целувка той сподави нейния вик. Какво искаше да прави? Сладката мъка да бъде докосвана там беше почти непоносима. Потресена, Джулиана впи зъби в долната си устна, чу го да стене и осъзна, че тя хапе долната му устна.

Сега той я покри с цялата си тежест и натисна тялото ѝ в пухения дюшек. Но това не я притесни. Той беше толкова чудесно тежък и топъл и тя го чувстваше толкова близък. Усети до краката си неговите, голи и космати. Изглежда, беше успял да се съблече.

После тя престана да мисли, защото ръцете му намериха средоточието на нейната женственост и инстинктите ѝ надделяха над разума. Скоро ловките му пръсти разпалиха изпепеляващи пламъци. Колко добре знаеше от какво има нужда, за какво копнее. Възбуждаше я с ръце и устни, докато четирите стени около нея ѝ се сториха понереални от тайните сънища, които ѝ донесоха толкова щастие в тъмни часове...

Сънят! Да, разбира се, тя затова можа да предвиди още при първата целувка какво ще стане. Докато той се надигна и разтвори внимателно бедрата ѝ, тя се усмихна със съзнанието, че откакто той тогава беше изчезнал, тя все е очаквала мигът да се повтори.

В онази нощ тя бе разтворила прегръдка за друг мъж, беше целувала друг, беше дарила тялото си на друг. А сега щеше да принадлежи в пълно съзнание на него.

Ръцете му се плъзгаха по копринената кожа на корема ѝ и обгърнаха бедрата ѝ. Толкова сладки, толкова меки... Но яките кости на таза ѝ предлагаха на тялото му чудесно ложе. Начупена светкавица освети стаята и той погледна Джили. На призрачната светлина тя беше като тайнствен бял пламък, но му се видя въпреки това и толкова приказно човешка. Тесните ѝ бедра притискаха от две страни неговите. Под пъпа ѝ потрепваше мускул, тъмните връхчета на гърдите ѝ се

движеха при всяко вдишване и издишване. Но най-силно го омагьоса погледът ѝ. Обрамчени от гъсти черни мигли, очите ѝ говореха за изпепеляваща страст, равна на неговата.

Той се сля бавно с нея и простена, когато го обгърна набъбващата ѝ влажна топлина. С ръце на гърдите му, тя вдигна интуитивно бедра към него. Той проникна още по-дълбоко в нея, чу я да се задъхва и поиска да ѝ прошепне едно предложение. Смая се, разбрал, че беше излишно, защото тя обгърна по собствен подтик кръста му с крака и кръстоса глезени на гърба му. Отметнал глава, той се отдръпна леко, а после се реши на нов тласък.

Тя прегърна шията му, привлече го надолу към себе си и го целуна. После се вкопчи здраво в раменете му.

Той се движеше, омагьосан както никога през живота си, издигаше я все по-високо, към небето, докато тихият ѝ вик и неговото дълбоко стенание се сляха в съвършена хармония.

Джулиана се вслуша в часовника, който удари три пъти. Пленена от чудо, за което не намираше име, разбра, че вече са се любили веднъж. Въпреки че противоречеше на всяка логика. През първата ѝ нощ в Блъд Хол той беше част от нейния сън. Беше я докосвал и галил, беше я превърнал в друга жена, без да ѝ показва лицето си.

Луда ли беше? Или тези магични изживявания бяха плод само на нейния копнеж, на една красива илюзия? Не, кракът му лежеше до нейния, силен и мускулест, преливащ от пулсиращ живот и не се нуждаеше от никакво потвърждение. Той беше при нея, истински и реален. Тя привлече нежно главата му на гърдите си и усети топлия му дъх на кожата си.

Тази нощ се любиха още веднъж. Втория път мълчаха, защото горещата страст нямаше нужда от думи. Този път той изчака дълго, преди да поведе Джулиана към върха на насладата. Страхът от непознатото, който ги пришпорваше първия път, беше изчезнал. После той разпали с езика си и омагьосващите си пръст и мъчително сладки емоции, които я накараха да се мята и в чудесна забрава да го моли, докато най-сетне изпита чувството, че избухва в див екстаз. Той остана толкова дълго потънал в нея, че тя вече не знаеше какво принадлежи на нейното и какво на неговото тяло. Когато огънят стана жарава, те задремаха, силно прегърнати.

По едно време тя се събуди. Вече можеше да понесе онова, което би се случило на лунната светлина или ако той я напуснеше, защото сега пазеше скъпоценни спомени.

Грапавата му буза галеше нежната кожа на гърдите ѝ.

— Джили? — измърмори сънено той.

— Да, любими — отговори тя. Колко естествено прозвуча милата дума. Тя побърза да го прегърне по-здраво, защото се уплаши той да не се отдръпне от нея.

Вместо това той я целуна и засмука връхчето на езика ѝ. После устните му докоснаха пулса на шията ѝ, пръстите му се заровиха в тежката ѝ коса и я освободиха от смачканите чаршафи.

Тя вдигна глава и го целуна леко. Възможно ли беше да го обича толкова силно и в същото време да знае, че може на другия ден да го срещне на улицата и да не го познае? Затворила очи, тя опипваше като сляпа лицето му — високо и широко чело, над него равномерното начало на косата, орбитите на дълбоко разположените очи. Когато дългите му мигли погъделичкаха пръстите ѝ, тя се засмя. Плъзна изучаващо пръста по правилния, добре оформен нос. Всичко в него я привличаше, нито една, та макар и най-малката подробност, не убягна от вниманието ѝ. С връхчето на пръста сега очерта контурите на ноздрите му. А той трепна и тихо се засмя.

Докато галеше високите скули, тя усети смеха му. Откри под скулите малка ямка, после изучи бръчиците в ъгълчетата на очите. Ухото му беше като съразмерна мида с кадифена кожа. Накрая докосна гладките му, копринени устни. Чувствено лице. Но издадената брадичка говореше за непоколебима решителност и желязна воля.

— Сега знам достатъчно за теб — заяви тя и отдръпна ръка.

— Какво знаеш? — попита той донякъде зарадван, но и малко ядосан.

— Как миришеш, какъв вкус оставяш в устата ми, какъв си на пипане. Когато се срещнем следващия път, веднага ще те позная.

— Джили... Ще те помоля за нещо — добави той колебливо.

— Да?

— Разкажи ми за мъжа, който ти е причинил болка.

Той целуна с много любов раменете ѝ, деколтето.

— Чу ли молбата ми, Джили?

— Да...

— Разкажи ми за мъжа, който ти е причинил болка.

Но на нея не ѝ се говореше за това, за нищо извън тихото спокойствие в тази стая. Стой далеч от света, предупреждаваше я инстинктът ѝ. Щеше, може би, да разруши настоящето, ако заговори за миналото.

Ръката му се разхождаше по бедрата ѝ и кръста, пръстите му се преплитаха с нейните.

— Кажи ми, Джили, не бой се. Вече зная всичко, което трябваше да зная, за да те обичам. Сега искам само да разбере как мога да ти помогна.

Думите му разколебаха решението ѝ. Тялото ѝ му се доверяваше безрезервно. Защо трябва да крие от него тайните на душата си? В Лондон всеки джентълмен знаеше някои подробности, много хора бяха станали свидетели на шокиращото поведение на лейди Джулиана. Можеше ли да ѝ навреди, ако разкаже за станалото? Все пак знаеше отговора. Тя щеше да разкрие срама си пред единствения мъж, който я приемаше такава, каквата е. Той можеше да се отдръпне от нея, ако разбере как е била порицана от обществото.

— Аз предизвиках в Лондон скандал. — Тя преглътна конвулсивно и усети насърчаващия натиск на неговата ръка. —

Ставаше дума за мъж, който ме ухажваше и бях повярвала в неговата любов. Но после той се ожени за друга.

— Много тежко ли беше за теб? — Гласът му звучеше безизразно, не издаваше нито съчувствие, нито възмущение.

— О, беше непростимо!

— Защо? — Сега в гласа му прозвуча само леко любопитство.

— Защото той ме направи за смях и нарани чувствата ми.

— Ти как го допусна?

— Не го допуснах! — Тя напразно се опита да се освободи. Кракът му лежеше върху бедрото ѝ и я държеше здраво. — Той ме използва — изсъска тя. Старата мъка пропъди прекалено бързо щастието на тази нощ: — Той искал отначало да се ожени за друга. Но му трябвала тлъста зестра. Аз можех да я предложа, въпреки че бях стара мома.

— И?

— Въпреки че е обичал другата, той почна да ме ухажва.

— Ти нищо ли не подозираше?

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Какво да подозра? Че изобщо не го интересувам? Защото съм грозна и не притежавам женствеността, която би могла да разпали страстта на един дук?

— Да подозреш, че не те обича. — Той вдигна нагоре преплетените ѝ пръсти и сега те се озоваха между техните две тела. Сърцето му туптеше до нейната ръка, неговата ръка докосваше лявата ѝ гърда. — Нали усещаш какво свързва нас двамата. Изпитваше ли нещо подобно и към твоя дук?

— Представа нямам. Да... не... едва ли... — Тя поклати объркана глава. — Но едното няма нищо общо с другото. Ние никога не сме били толкова интимни. Не ни се предостави възможност.

— О, Джили! — въздъхна той с усмивка. — Ако мъж и жена искат да се любят, винаги се намира възможност. Чувствата, които проявяваш към мен, той никога не е събуждал. Сигурен съм, дори да не го изричаш. Затова същественният въпрос гласи, защо си била толкова глупава, та си се оставила някакъв нехранимайко да те ухажва заради парите ти?

От този укор ѝ секна дъхът.

— Съмняваш се в ума ми?

— Когато една жена слуша гласа на сърцето си, тя разбира кога е обичана и кога мамена.

— Ти пък откъде знаеш? — попита ядосано тя.

— Зная, защото мъжете са същите като жените. Разочарование изпитват само хора, които се оставят да им хвърлят прах в очите.

— Твърдиш, значи, че съм се поддала на илюзия — отговори тя и си дръпна ръката от неговата. — Да, много е възможно в наивността си да съм очаквала да бъда обичана като всяка друга жена. Затова един безскрупулен мъж е могъл да ме заслепи. И тъй, била съм наранена, защото съм го допуснала.

— Ето, виждаш ли. Сега чувстваш ли се по-добре?

— В никакъв случай! — отговори сподадено тя. — Срамувам се.

— Нямах никаква причина. — Той обгърна нежно гърдта ѝ и целуна зърното. — Дукът те е измамил относно намеренията си. В любовта си се излъгала сама. Ти си силна, горда жена. И никога няма да повториш тази грешка, нали?

Колко успокояващо ѝ говори! Джулиана реши, че той навярно никога не е бил несигурен или нерешителен. Но как може да разбере срама ѝ, след като той самият никога не е проявявал слабост? Но щом бе започнала да разказва историята си, нека чуе и края.

— Изглежда, гордостта ми е била по-силна от разума. Аз отидох на сватбеното тържество на дука и даже му честитих.

— О, Джили!

— На празненството научих нещо, което други отдавна са знаели. Той направил бебе на годеницата си, за да принуди богатия ѝ баща да приеме техния брак. Той я е обичал. Докато ме е ухажвал, и през ум не му е минавало да ме прелъсти! — Болката, изпитана тогава, сега се върна, но беше предизвикана не от безсърдечното поведение на дука, а от собствените ѝ глупави илюзии. — Колко гаден номер! О, божичко, бях направо бясна и просто не се сдържах. Бях изпила и твърде много шампанско. Неговата лъжа ми причиняваше ужасна болка. Изложих се пред всички гости на сватбеното тържество, изкрещях гнева си. А исках само...

— Онова, което си пожелава всяка жена — допълни той и я обърна към себе си. Сега и двамата лежаха на хълбок, очи в очи. Тя усещаше на гърдите си коравите къдрави косми на неговите гърди и зърната ѝ набъбнаха, изпълнени с желание, което само той можеше да

утоли. — Престани да тъгуваш, Джили. Той може да се смята щастлив, че не те е прелъстил, а после изоставил.

— Какви ги говориш? — *Да вярва ли на ушите си?* — Сигурно искаш да кажеш, че аз трябва да съм щастлива.

— Не. Ако беше споделила с мен, че е бил прекалено близък с теб, щеше да му се наложи, щом се озова в Лондон, да почне да брои последните си часове.

— Не говори глупости! — спря го тя със смях. — Ти никога не би...

— ... го направил на нищо? Напротив, и то с огромно удоволствие. — Гласът му прозвуча толкова решително, че въпреки смеха си тя потрепери. — Щом не е видял хубостта ти и не е разпознал благородната ти душа, той е само за съжаление. Но ако те беше наранил по-дълбоко, щеше горчиво да се кае.

— Никога не съм имала по-галантен ухажор — въздъхна тя.

— Което значи само, че сега в Лондон се разхождат много повече глупаци, отколкото преди.

Джулиана не искаше да си признае цялата истина, да каже, че лорд Дашмор е бил единственият ѝ ухажор и че тя все още смята случилото се тази нощ за невероятно. Дали не държи в прегръдката си въплъщение на Бъбривия любовник, мечтата на всяка девственица за тайна любов? Сложи като същинска собственичка ръка на бузата му.

— Не исках да умра, без да позная докосването на мъж. Това щастие ми подари ти и ти благодаря.

— О, Джили, не го направих от съжаление или доброта. Боже милостиви! Нима не го усещаш? Та то се случи просто ей така. — Той я притисна към себе си, целуваше я страстно и толкова дълго, че и двамата трябваше да си поемат дъх. — А още и затова! — Той търкаше ритмично бедрата си в нейните, опрял в корема ѝ своята набъбваща мъжественост. — Наистина ли мислиш, че си събудила само съжалението ми?

Тя сведе мигли и поклати глава. Но това не беше достатъчно. Той грабна ръката ѝ и я притегли надолу, към горещото доказателство за страстното си желание.

— Вземи го, Джили. Сега ти ми принадлежиш. Кажи ми от какво имаш нужда.

Поразена от собствената си смелост, тя обгърна с длан пулсиращата, гладка, корава плът.

— Кажи ми от какво имаш нужда! — повтори той настойчиво и целуна ъгълчетата на устните ѝ.

— От теб — прошепна тя и се остави на очарованието на интимната близост.

Потънали в любовното си щастие, те не видяха плъзгащата се сянка и не чуха скърцащите дъски отвън, в коридора.

— Доволна ли си, лейди?

— Не съм много сигурна.

— Дори след този грандиозен спектакъл? Боже милостиви, какво още искаш?

— Двамата играят игра, капитане. Какво ще стане, когато дневната светлина се завърне? Чувствам се някак притеснена.

— Тъкмо ти, съвършената сводница, си създаваш грижи? Погледни ги само! Лудеят под одеялото като млади кучета. Поне пристъпиха бързо към същественото. Това ми допада много повече от безкрайното ухажване, на което някои жени толкова държат.

— Тъкмо това ме тревожи. Дивата страст замъглява мозъка. Но страстта преминава много бързо.

— Що се отнася до мен — огънят ще гори в мен още дълги години. И ако ме насърчиш поне мъничко...

— Не ме докосвай!

— Това пък какво значи?

— Ами, аз не зная... Задава се буря, усещам го. От всички страни ме превиват студени ветрове. Цялата треперя. Чуваши ли тишината?

— Лейди, тишината не може да те превива.

— О, капитане, би трябвало да ми вярваш...

— Лейди, къде си?

— Наистина ли сте добре, милейди? — Госпожа Мийд беше застанала, много скептично настроена, до Джулианиното легло. След дългото завръщане през дъжд и вятър очакваше да се събуди с настинка или поне да я болят всички кости и мускули. Вместо това се

чувстваше толкова свежа и енергична както никога през живота си. Като видя икономката да вдига мокрите дрехи от пода, тя ѝ се извини.

— Прощавайте, но снощи бях мокра до кости и направо бях капнала. Затова просто смъкнах дрехите и веднага се пъхнах в леглото. — Озърна се скришом да види не е ли оставил любовникът ѝ някакви следи, но не откри ни една. — Приятна нощ ли прекарахте в селото?

— О, да. Но щом се разведели и двамата с Том се прибрахме. Чухме, че сте тръгнала сама за Блъд Хол, милейди. Разбира се, че се разтревожихме.

— О, не бях сама. Джош ме докара с кола. А, тъкмо да ви питам — знаете ли къде живее?

— Не, милейди. Том му каза, че може да спи в старата вила. Но не зная дали се е настанил там.

— За коя стара вила говорите?

— Някогашната къщичка на учителя. На времето госпожа маркизата е живяла там. А преди няколко години маркизът я предостави на градинаря. И тъй като Джош е новият градинар, Том реши, че трябва да се настани там.

— Да, разбира се, исках само да зная дали му се е наложило да върви дълго до дома си в дъждовната нощ.

— Само три мили. Не се тревожете, Джош умее да се грижи добре за себе си. Тази заран той ме изненада. Стоеше пред вратата на кухнята и поиска кана чай. Обикновено е последният, който би помолил за нещо. Но наистина изглеждаше зле. Сякаш беше прекарал нощта с шише ром в ръка.

Сигурно, помисли си иронично Джулиана. Поне нямаше нужда да се тревожи за него. Но нали обеща на любовника си да разбере къде живее Джош.

— Той сега в градината ли е?

— Съмнявам се. Каза, че трябва да върне колата и понито в селото. Но не зная дали вече е тръгнал.

— Понеже тъкмо говорим за това — налага се да си набавим някакво превозно средство. Съвсем бях забравила колко прекрасно е да пътуваш през блатата.

— Под навеса има предоволно коли. Това, от което имате нужда, милейди, е кон.

— Или едно пони. — Изведнъж Джулиана се засмя. — Защо не помислих вчера за това? Но площада се продаваше евтино едно чудесно малко пони. Със сива козина и добри очи. Може още да не е продадено.

— Сигурно е понито на Тим Джилън — предположи госпожа Мийд и премести мокрите, мръсни дрехи от едната на другата ръка. — Искаше му дващест фунта. Сигурно не се е отървал от него. В тези трудни времена хората купуват само най-необходимото.

— Мислите ли, че би ми продал понито? Още днес?

Икономката разбра смисъла на въпроса. На Сирница, в сряда, човек трябваше да се моли и да пости, а не да прави сделки. Но Тим трябваше да храни пет деца и болна жена.

— Сигурно ще ви е много благодарен, милейди. Има належаща нужда от тези пари. Искате ли съпругът ми да се погрижи? Сигурно ще вземе понито само за петнайсет фунта.

— Не, искам аз да го купя — заяви Джулиана и стана от леглото. — Но преди да реша, искам да го видя още веднъж. Това ще ме накара да забравя празния си стомах. — *И невероятното щастие на миналата нощ.*

След като изпи чаша чай, тя облече семпъл кафяв ленен костюм, от който беше махнала всички дантелени ревери и панделки. После си сложи шапката и застана пред огледалото. Личеше ли ѝ, че е изживяла безсънна нощ, изпълнена с чувствени наслади в прегръдките на тайния си любовник?

Откакто я бе напуснал на разсъмване, почти не можеше да мисли за друго. Сърцето ѝ сякаш пееше, тялото ѝ преливаше от нова жажда за живот. Никога не беше възприемала така ясно тялото си до най-малките подробности. На кръста и гърдите усещаше като нежна ласка всяка банела на корсета. А шумоленето на копринените чорапи, които се търкаха един в друг, ѝ напомняха за нежните пръсти, които се плъзгаха по голата ѝ кожа. Щом помислеше за целувките на възлюбения, гърдите ѝ сякаш пламваха.

Объркана, възхитена и малко притеснена, си каза, че трябва да се занимава с нещо, за да отклони мислите си.

Отиде най-напред в градината, за да съдържи думата си и разбере къде живее Джош Тревълн. Но когато не го намери, въздъхна с облекчение. Нямахше желание да го среща, най-вече защото се боеше,

че толкова скоро след събитията от последната нощ няма да издържи на изпитателния му, подигравателен поглед. Затова се запъти към селото. Роб Уийл сигурно работеше заедно с другите миньори в шахтата и следователно не можеше да ѝ пресече пътя.

Три часа по-късно препускаше през блатата към дома, безкрайно доволна от успеха си. От съжаление за семейството на Тим Джилън беше отброила петнайсет фунта за понито. А понеже той прекарваше деня си в мината, сключи сделката с жена му — слабичка, крехка, с тъжни очи, прекалено големи за нежното личице. Дрипавата рокля, увиснала небрежно на тялото ѝ, издаваше, че някога е имала пищна фигура. Ако се съди по дрезгавата ѝ кашлица, сигурно беше болна от туберкулоза.

Въпреки че ги съжаляваше, Джулиана реши да не плати на семейство Джилън исканата цена. Нямаше да е разумно, защото в Девъншир човек си спечелва уважение, ако умее да се пазари. Госпожа Джилън сигурно ще се притесни, ако долови съчувствието на господарката. Затова Джулиана ѝ предложи дванайсет фунта за понито и я остави да покачи цената до петнайсет. Тъй като искаше да оправдае „високата“ цена, настоя да ѝ дадат и такъма на понито и един чул. Щеше да намери други начини да помогне на семейство Джилън. Понито не беше едро и ботушите ѝ почти се опираха в земята. Но то имаше широк гръден кош и бързия ход, за който го пришпори, не накара животното да се запъхти.

На една височинка тя спря да си почине и се озърна наоколо. Небето беше чисто и синьо. На мили далеч се редяха хълм след хълм. Вляво от нея се издигаше Блъд Хол с проблясващи прозорци и високи комини, гледка, която ѝ зарадва сърцето. Но тя обгърна хоризонта, докато не откри белосана къщичка със сламен покрив близо до горичката западно от господарската къща. Това ли беше виличката на Джош Тревълн? Подтикната от внезапно любопитство, тя пое по тясна пътека, която водеше към къщичката.

Малко преди да стигне целта, тя си каза, че ѝ трябваше предлог, за да дойде тук. Можеше много добре да си представи подигравателния израз на Джош Тревълн, докато изслушва изпелтеченото неправдоподобно обяснение. Преди да загуби кураж, влезе в двора, а за да привлече вниманието, пришпори понито да препусне в галоп. Някой дръпна встрани белите перденца, няколко

чифта очи гледаха към двора, докато тя слизаше от кончето. До къщичката имаше добре гледана зеленчукова градина. Джулиана събра учудено вежди, защото до плета стоеше колата, с която бяха стигнали предишния ден в селото.

Още преди да стигне до къщичката, от нея излезе млада жена на не повече от седемнайсет и затвори зад себе си вратата. Носеше тъмносиня рокля с остро деколте, подчертаващо високите ѝ гърди, а бялата престилка стягаше тънката ѝ талия. Изпод дантеленото боне се подаваха руси къдрици. Предизвикателният поглед на големите сини очи изненада Джулиана.

— Извинете за безпокойството — помоли тя. — Изглежда, съм сбъркала пътя. Търся дома на Том Тревълн.

Когато един прозорец се отвори със скърцане, младата жена хвърли поглед през рамо.

— Стой си вътре, ако не искаш да те напердаша — извика тя сърдито. Прозорецът шумно се затвори и тя се обърна отново към Джулиана, скръстила ръце на гърдите. — За какво ви е Джош?

Смаяна от потвърждението, че това наистина е домът на Джош Тревълн, Джулиана не знаеше какво да каже. Най-сетне попита:

— Вие коя сте?

— Мога да ви задам същия въпрос — отговори младата жена и облегна рамо на вратата.

Сега Джулиана разпозна акцента. Йоркшир, беше ѝ казал Джош. Реши засега да не си казва името.

— Джош работи за мен. Искам да обсъдя нещо с него.

Жената я изгледа бавно от глава до пети.

— И каква работа върши той за вас?

В този миг вратата се отвори и през нея надникна глава, цялата в руси къдрици.

— Джеси разля млякото!

— Ами избърши го. — Жената не удостои детето дори с поглед. — Прибирай се! — Тя се втренчи в Джулиана, без да крие враждебността си. — Джош е на работа в голямата къща ей там! — изсъска тя и посочи към Блъд Хол. — Не ми е казвал да работи и за друг.

Вече нямаше начин да премълчи истината.

— Зная за кого работи. За мен. Аз съм лейди Джулиана Кингсблъд.

Няколко секунди остана с впечатлението, че младата жена не е разбрала думите ѝ. Но студеният блясък в очите ѝ издаваше обратното. Лицето ѝ сякаш се вкамени, предизвикателният поглед изчезна зад сведените клепачи. Тя се изправи неохотно и сега държането ѝ стана почтително.

— Добър ден, милейди.

— Джош вкъщи ли си е?

— Не, от два дена не съм го виждала — добави с упрек младата жена. Беше очевидно, че обвинява изисканата лейди за отсъствието му.

— Той ме закара вчера до селото за празника. — Джулиана погледна към колата до плета. — Чудя се как така не ви видях, вас и децата...

Когато спомена децата, младата жена трепна.

— Ние не държим на такива празници.

— Дори децата? Ако Джош ми беше споменал за семейството си, с удоволствие щях да ви взема с колата. Впрочем не разбрах как се казвате.

— Защото не го споменах. — Своенравното гласче подхождаше повече на момиченце, отколкото на съпруга и майка. Тя нацупи устни. — Казвам се Тес.

— Радвам се, че се запознахме, Тес. — Джулиана си подбираше мъчително думите. Сега трябваше да каже нещо мило. — Като се пооправи времето, Джош трябва да доведе децата в Блъд Хол. От време на време си правим неделен ден пикник с цялата прислуга.

— Благодаря, много мило от ваша страна, милейди. Но ние няма да дойдем.

Джулиана не попита защо поканата ѝ е отклонена. Джош явно се бе оженил за ревнива, властна съпруга, която никога не го оставя на мира и нищо не му позволява — освен радостите на съпругеското легло. По причина, която не анализира по-точно, тя го съжали. Откакто срещна Тес Тревълн, разбираше каква мъка дави той в рома. И се запита дали е възприел държането си от съпругата, или беше обратното.

— Може ли да се запозная с децата ви, преди да си тръгна?

След кратко колебание Тес отвори вратата.

— Излез, Сиси, и донеси бебето!

Джулиана се засмя в себе си, щом видя как едно дете тутакси изтича от вилчката. Сигурно беше стояло до вратата с надеждата за такава покана. Русата къдрава главица беше накъм петгодишно момиченце, то прегръщаше същинско ангелче — бебе с кръгло личице и сините очи на майка си. Тес го пое от дъщеря си и го подпря на бедро.

— Милейди, това е Джеси, а това Сиси. Сиси, направи реверанс. Детето вдигна непохватно поличка и изпълни заръката.

— Здравей, Сиси. — Джулиана се приближи и извади от джоба на костюма лъскава нова лира. — За теб — това е омагьосана паричка, която ще ти донесе късмет. Трябва да я пазиш под възглавницата, докато се омъжиш.

Сиси хвърли умоляващ поглед към майка си, която ѝ кимна, после посегна очарована към монетата.

— Сиси, какво се казва? — изръмжа Тес.

— Благодаря — прошепна детето и се скри зад полите на майка си.

— Колко мило семейство имате, госпожо Тревълн! — обърна се усмихнато Джулиана към Тес. — Сигурно много се гордеете с него.

Сиси се подаде иззад младата жена.

— Тес, тя защо каза...

Тес остави бързо бебето на земята и блъсна Сиси към вратата.

— Влез вътре, вземи и Джеси!

Джулиана знаеше, че е неучлива. Но не можа да овладее любопитството си.

— Изглеждате много млада, госпожо Тревълн, за да сте майка на Сиси.

Сега Тес сви вежди и се обърна отново към нея.

— Сиси ми е сестра, а Джеси мой син.

— О, разбирам. — В главата на Джулиана се рояха куп въпроси, но тя не ги изрече. — Е, трябва да вървя. Предайте, моля ви, на Джош, че го чакам в Блъд Хол.

Докато отиваше при понито, осъзна, че Тес не ѝ беше отговорила. Повече от очевидно е, че тази наемателка не е настроена добре към мен, каза си тя.

Докато излизаше от двора, тя се обърна. Пътната врата беше затворена, не се виждаше никой. Дали къщичката не крие тайни, които тя не бива да научи?

Джош Тревълн е женен.

Защо я изненада това така силно? Кога се е оженил за Тес? Бебето трябва да беше на около шест месеца. На семейство Мийд той беше заявил, че доскоро е бил войник. Те дали знаеха за женитбата му? Но ако знаеха, защо не ѝ са ѝ споменали нито дума? Във войската не насърчаваха ординарците да се женят. Семействата им бяха нежелани. Но той може да не е казал на началниците си, че е женен, а по време на пътуването си до Индия е оставил съпругата си в Англия. Ако се е върнал след година, детето може да се е родило в негово отсъствие. Но това не обясняваше защо е скрил истината за семейството си. Или Джулиана трябваше да даде право на любовника си? Наистина ли мисли само за собствените си изисквания? Наистина ли се грижи твърде малко за хората, които работят за нея?

Да беше проявила достатъчно интерес, да беше се осведомила по-точно за миналото на Джош, той щеше може би да ѝ разкаже за женитбата си и да попита може ли да вземе и семейството си на празника на Заговезни. Всъщност нямаше да му е приятно да иска нещо от господарката си, с която не бяха в много приятелски отношения.

Отпъди притеснено спомена за силната, подкрепяща ръка, която я бе прегърнала при пътуването през бурята. Просто една закриляща ръка. Същата нощ я прегръщаха други, страстни, любвеобилни ръце, а Джош Тревълн е лежал по това време с бутилка ром в някой влажен, тъмен ъгъл на конюшнията. Защо не се е прибрал при младата си жена? Откакто знаеше какви радости могат да споделят мъж и жена, Джулиана пожелаваше на хората, които я заобикаляха, да се радват на това щастие. Сега трябваше да възмезди по някакъв начин Джош за егоистичното си държане.

След като взе това решение, тя препусна весело към Блъд Хол с радостно предчувствие за предстоящата нощ.

Той я целуваше така, сякаш беше роден за изкуството на любовта. Нежно и изпепеляващо, с отворена, гореща, влажна уста.

Целувките му ѝ напомняха едно къпане в лятното море. През тялото ѝ преминаваха топлите вълни на нарастващо желание, издигаха я все по-високо, към желаното седмо небе.

Покорена от сладките целувки, тя едва си поемаше дъх. После тялото му се плъзна бавно покрай нейното и тя се наслади на докосванията му до всяко местенце. Окосмените му крака докосваха вътрешната страна на бедрата ѝ, жаравата на неговата кожа сгръваше нейната. Усещаше на корема си неговата корава, пулсираща възбуда. Осъзнаваше съвсем ясно всичко — докато устните му не обгърнаха зърното на гърдата.

Не беше и подозира, че мъжете вършат такива неща, а жените им позволяват. Не си бе представяла, че е възможно онова, което се бе случило предишната нощ и се повтаряше сега. Противоестественно ли е? — питаше се тя. Не, о не, тези чудесни изживявания не може да са осъдителни.

Тя притисна главата му към гърдите си и загали небръснатата му буза. Отличаваше се от нея по толкова чудесен начин. Но дали знаеше какво изпитва тя, когато я смучеше, а тялото му покриваше нейното? И не беше ли прекалено хубаво, за да е вярно?

Той беше влязъл в стаята ѝ по тъмно. Но този път тя угаси светлината, преди да види лицето му. Само нощта я пазеше от признанието, че всичко това е невъзможно — въпреки че го обича.

Без име, без лице, без положение в живота, без реалност извън топлата плът, която бе обсебила сетивата ѝ, той беше мъжът, когото обичаше с цялото си сърце.

Тя затвори очи, завладяна от приказни изживявания, устните ѝ трепереха. Но нападението на неговия език между бедрата ѝ — това беше вече прекалено. Под черните ѝ мигли потекоха сълзи, от гърлото ѝ се изтръгна стон.

Сега той се плъзна обратно нагоре.

— Тихо, скъпа — прошепна той и целуна сълзите ѝ, за да ги пресуши. Тя вкуси от устните му солта на собственото си объркване. — Не бой се, не се съпротивлявай на възторга, отдай се на удоволствието си. — Той проникна внимателно в нея, защото се съобразяваше с едва пробуденото ѝ тяло. — Усещаш ли как утробата ти ме приема с радост? Ти си създадена за това. За мен.

Тя се отказа с радост и от последната си съпротива, забрави страха от собствените си чувства и се поднесе на мъжа, когото никога не беше виждала на дневна светлина.

По-късно, когато трепетът на върховния миг отмина, те останаха прегърнати, доволни, в пълна хармония.

— Винаги ли ще е така?

Той долови съмнението в гласа ѝ.

— Докато ти харесва, лейди.

— Не ми се подигравай! — помоли тя и сложи пръсти на устните му. — Не го понасям.

Той се засмя и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Толкова малко доверие ли имаш в прелестите си?

— Толкова съм невзрачна.

— Не е вярно, ти си хубава.

— А лошият ми характер...

— Инатът ти наистина ядосва, но пък е много чаровен.

— Освен това съм стара.

Смехът му беше заразителен и наруши тишината на стаята.

— По-скоро си кокетна и аз няма да те лаская, щом ме подканяш толкова безсрамно да го правя.

Джулиана се притисна силно към него.

— Не ми се сърди.

— Да ти се сърдя? — попита той смаян. — Как бих могъл?

— Няма ли да ме напуснеш?

— Само ако ме отпратиш. Нали трябва да се грижа за теб.

— Нямах това предвид. Ще се връщаш ли всяка нощ? Винаги? Той помълча известно време и дълбокото му, бавно дишане създаваше впечатлението, че се преборва с някакъв инстинкт.

— Кога ще почнеш да ми имаш доверие?

— Разбира се, че ти имам доверие — прошепна тя и скри лице на рамото му. Влажната му кожа още миришеше на любовен акт. Колко обичаше този мирис! — Не искам да те загубя.

— Тази загуба изобщо не те застрашава, Джили, освен ако се откажеш да приемеш всичко мое. — Той се наведе през нея и посегна към кибрита.

Но тя хвана здраво ръката му.

— Моля те, още не.

— А кога, Джили?

Тя обхвана брадичката му с нежни пръсти и го целуна. — Скоро
— прошепна тя до устните му. — Скоро.

Тя удари още няколко пъти с металната тупалка големия килим, метнат на простора. После спря и избърса потта от челото си. Малко боне покриваше косата ѝ, от която се подаваха няколко кичура. Това не е занимание за внучката на една маркиза, беше натъртила госпожа Мийд. Но Джулиана вярваше, че тежката физическа работа ще я поуспокои.

Междувременно бяха минали няколко седмици. В средата на март пролетта почна да пъди зимата. Мека топлина изпълваше въздуха. Но не това беше поводът за подранилото пролетно чистене, а новината, че маркизът и маркизата са на път за Лондон. Писмото пристигна предишния ден, с печат отпреди седмица. Бабата и дядото на Джулиана бяха може би вече в къщата си в Кенсингтън, а маркизата дори вече на път за Блъд Хол, както се казваше в писмото.

Джулиана наду бузи и затупа отново килима. Колко бързо минаваха дните. Писмото я върна в една неприятна действителност и сега имаше чувството, че се е събудила след дълъг и дълбок сън, по време на който не беше възприемала нито времето, нито пространството — нищо, освен щастливите сънища на своите нощи.

Сега се боеше от реалността, която щеше да промени всичко. Беше изпратила госпожа Мийд до селото със заръката да наеме слуги, които щяха да изпълнят Блъд Хол с гласове, стъпки и очи, да нахлуят в интимния ѝ живот. Което означаваше, че няма да може да се наслаждава необезпокоявана на часовете със своя любим. Занапред трябваше да внимават и да дават ухо на всеки шум.

Удряше яко килима с тупалката и трябваше да си поеме дъх. Рано или късно нощните наслади щяха да свършат. Знаеше го, но досега не беше го вземала предвид. А сега? Щеше ли нейният приятел просто да изчезне, щом му обясни променената ситуация? Или щеше да се покаже и да разруши щастието ѝ?

Кой ли е той? — този въпрос отдавна не си бе разрешавала. В една бурна нощ той дойде много късно. Тя беше потънала в неспокоен

сън и тогава сънува, че той е преоблеченият Джош Тревълн. Щом се събуди, подигра се на себе си. Не, не беше нито Джош, нито друг, когото да е виждала на дневна светлина. Може би някой аристократ? Баща на семейство? Тази мисъл ѝ беше минавала само бегло през ума. Ако изневерява на достойна за съжаление съпруга, Джулиана не желаше да го научава. Не можеше и да го пита, защото щеше да разбере кой е. Той я предизвикваше понякога с леки намеци за своето минало. Но тя го караше със страстни целувки да млъкне. Ако външният свят нахлуе между тях, нищо нямаше да е вече както преди.

Колко несправедлива е съдбата. Несправедлива, несправедлива...

Забеляза, че повтаря непрекъснато тази дума едва когато госпожа Мийд дотича откъм задната врата.

— О, милейди, ужасни новини! — Пребледняла като платно, икономката се приближи бързо към нея. — Току-що се върнах от селото. Срутване в мината Хангмън!

Джулиана пребледня.

— Много опасно ли е?

— Мъжът, който ми каза, не знаеше със сигурност. Но неколцина работници са откъснати от външния свят, а другарите им търсят хора, които да им помогнат при изравянето. Затова дойдох да извикам Том. Джош е вече на път.

— О, господо, трябва веднага да отида... — Джулиана остави килима да падне, втурна се в къщата и дръпна престилката от кръста си. — Кажете на Том да впрегне понито! — извика тя през рамо.

Докато влизаше през кухненската врата в къщата и изкачваше бързо стълбището за прислугата, тя смъкна високо навитите си ръкави. Не си даде време да си оправи косата или да си измие лицето, грабна от гардероба първата попаднала ѝ шапка и червеното наметало. Вече на предното стълбище осъзна, че не бива да отива в селото с празни ръце. Ранените ще имат, разбира се, нужда от одеяла, бинтове и лекарства. Върна се на горния етаж, наизвади от скрина за бельо чаршафи и вълнени одеяла. После взе от спалнята дървената аптечка, която я придружаваше при всяко пътуване.

В хола вече я чакаше госпожа Мийд и пое от господарката си част от товара.

— Дайте ми тежките одеяла, милейди. Том вече впряга колата, той ще ни закара в селото.

Над мъховете, вече пролетно зелени, се издигаше безоблачно небе. Можеха ли в такъв чудесен ден да се случват трагедии, мъже и деца да жадуват в подземния мрак за глътка въздух? Пътят, който водеше през стръмнината на северозапад, откриваше прекрасна гледка към брега. Но нито Джулиана, нито семейство Мийд имаха очи за нея. В мислите си вече бяха изправени пред трудната задача, която ги очакваше. Още преди пътят да навлезе между скалите, чува приглушения шум на морето. И най-сетне, на склона, който се спускаше към брега, видяха стърчащия комин на машинното отделение.

Пейзажът беше обгърнат от измамна ежедневна атмосфера, поне докато не стигнаха територията на мината, където се беше събрала гъста тълпа. През нормални работни дни хората щяха да са заети в галериите или край купищата шлага. Сега тук се бяха скупчили жени — с груби ботуши, забрадки и престилки, запретнали поли, за да се предпазят от калта. Портiererът насочи бавно колата право сред насъбралите се и Джулиана слезе. По лицата четеше гняв и омраза.

— Къде е господин Колман? — обърна се тя към първия мъж, който ѝ се изпречи. Той или не разбра въпроса, или я пренебрегна.

— Оставете на мен, милейди — Том предаде юздите на жена си, скоочи от капрата и изчезна в тълпата.

Когато се обърна към групата жени, тя позна майката на Беси.

— Можете ли да ми кажете какво се е случило?

Младата жена гледаше през сълзи нейно превъзходителство.

— О, господи, срутване! — изхълца тя. — Мъжът ми е там долу!

— Сега трябва да сте силна — каза Джулиана. — Бъдете сигурна, че ще бъде направено всичко, което е по силите на хората.

— С тия приказки няма да помогнете на нашите момчета — въздъхна едно девойче и посочи една стръмна скала. Там, в тревата, лежеше мъж със странно свити крака. До него беше коленичила разплакана млада жена, и стискаше ръката му. — Има вече и мъртви. И сигурно не са последните.

При тези думи майката на Беси избухна в сълзи и припадна в ръцете на по-стара жена.

— Още мъртви? — Въпреки топлите слънчеви лъчи Джулиана потрепери от студ. В тази малка енория винаги бяха споделяли радости

и мъки. Всички скърбяха за умрелите. И всички се радваха на нови жители на тази земя.

— Да, двама мъртви. Деветима мъже са затворени там долу, един от тях е синът ми Клем. Какво можете да направите срещу това, милейди?

— Не зная — отговори Джулиана на предизвикателния въпрос и привлече нови враждебни погледи. — Но ще разбера.

Докато се отдалечаваше, усещаше как много очи я пробождат като с ками и се загърна по-плътно в пелерината. Приблужи се към жената, чийто син лежеше неподвижно на земята. Нечия ръка я хвана за раменете и я спря.

— По-добре не се намесвайте, милейди — измърмори Том Мийд. — Какво ужасно нещастие! Работници са взривявали нова галерия. Оттогава петима мъже са били изтеглени на повърхността. Изглежда, само двама ще оживеят.

— А какво ще стане с другите, с онези, които са долу? — попита отчаяна.

Той посочи тесния вход за мината.

— Няколко души току-що слязоха долу. Но ще трябва да оправят най-напред повредените подпори и едва после да копаят.

— Има ли достатъчно помощници? — Джулиана погледна потиснато към входа, от който няколко стълби водеха към различните нива.

— Да, но за съжаление напредват много бавно. Всичко зависи от това колко отломъци ще им паднат върху главите и кого ще успеят да изровят. Кой знае дали ще стигнат навреме долу.

— Какво е причинило нещастieto?

— Трябва да попитате мъжете, които ще бъдат спасени. — Лицето на Том не предвещаваше нищо добро и Джулиана подозираше, че няма да ѝ каже всичко, което знае.

Усещаше, че е излишна, но така искаше да е полезна. Отиде до обогатителната фабрика и видя двама мъже да внасят ранен.

— Извикахте ли доктора? Кой ръководи спасителната група?

— Представа нямам, милейди, ще разбера — обеща Том и бързо се отдалечи.

— Хората имат нужда от топла храна и напитки, за да запазят силите си — прошепна Джулиана и се озърна за някого, на когото

може да възложи задачата. Но мъжете и жените, чието благоразположение бе спечелила в нощта на Заговезни, не ѝ обръщаха внимание. Не видя приятелско лице в тълпата, към която се присъединяваха селяни и рибари от Комб Мартин, за да предложат помощта си. Жените бяха донесли кошници с храна, мъжете ломове, лопати и други сечива.

Госпожа Мийд избърза загрижена при господарката си.

— Няма нужда да чакате горките хора да бъдат извадени, милейди. Най-добре ще е да се приберете вкъщи. Ако има новини, веднага ще дойда да ви ги съобщя.

— Не, аз оставам тук — реши Джулиана. — В обогатителната фабрика трябва да уредим малък лазарет за ранените. Къде е Джош?

— Долу, милейди.

— Какво?

— Да, той е бил един от първите доброволни помощници. Госпожа Еймс ми го каза. Изглежда, разбира от мини.

— Така ли? — попита объркана Джулиана, поразена, че се бои за Джош много повече, отколкото за останалите мъже. — Елате, госпожо Мийд, не искам да съм по-долу от моя градинар.

С още няколко жени, с които се бе запознала на Сирница, тя уреди в обогатителната фабрика малък лазарет. Когато докторът пристигна от Илфракомб, тя организира и палатка, в която раздаваха храна. Въпреки че изпълняваха указанията ѝ, продължаваше да усеща неприязънта на жените, които ѝ помагаша, и на мъжете, които се бяха наредили на опашка пред голям казан със супа.

Часовете се влачеха бавно. На всеки половин час мъже от спасителния отряд изпълзваха от мината, за да си починат. С кални дрехи и лица, целите в мръсотия, бяха като близнаци. Докато Джулиана раздаваше на капналите мъже чинии със супа, тя напразно се оглеждаше да види Джош. Без очилата едва ли щеше да го разпознае. Най-сетне попита портиера си за Джош Тревълн и разбра, че заедно с Джед Колман той щял да се опита да разчисти шахтата, водеща към затрупаните, за да осигури достъпа на въздух.

Междувременно мъртвите и ранените бяха отнесени в селото. Близките на мъжете, които все още бяха в неизвестност, стояха потиснати пред входа на мината.

Джулиана седна малко встрани на една скала. От време на време вятърът ѝ довяваше думи. Мъртъв или тежко ранен...

— Почти деца...

— Моят Коул каза, че не е бивало да взривяват галерията... Било прекалено опасно...

— Да, ама собствениците не могат да не наложат волята си!

— ... то си е в известен смисъл убийство...

— Е, ние се потим, за да могат те да трупат богатство!

— Чартистите щяха да извоюват по-добри условия на труд...

— Алчните Кингсблъдовци! Експлоатират ни заради своите...

— Поне знаем кой е предизвикал катастрофата...

Джулиана сви потиснато глава между раменете и си каза, че само шокът е подтикнал тези хора да отправят толкова злобни обвинения. Нали трябваше да стоварят върху някого вината за ужасното нещастие, както техните прадеди са обвинявали някога богове и демони за глад, наводнения, бури и земетресения. Нали знаеха с какви опасности е придружено миньорството. Въпреки всички предпазни мерки отново и отново ставаха катастрофи.

Докато сиви облаци се плъзгаха по небето и закриваха постепенно слънцето, тя усещаше все по-ясно враждебността на мъже и жени. След като се опита няколко пъти да говори с тях, реши да си спести усилията. Очевидно беше, че винят нея за трагедията си. Тя поглеждаше всеки няколко секунди към входа на мината. Но не видя да се появяват нито Джед, нито Джош.

— Второ срутване!

Внезапният вик изтръгна Джулиана от съня ѝ. Беше заспала, опряла глава на свитите си колене.

От всички стани покрай нея тичаха хора. Сред възбудената глъч чу някой да вика:

— Някои са живи, други са мъртви.

— Какво казахте? — Джулиана си проправи решително път през тълпата.

— Милейди... — Миньорът, който току-що беше излязъл от мината, свали шапката си, за която беше закрепена свещ.

— Още едно срутване, така ли? — попита тя ужасена.

— Да, милейди. В шахтата за въздух се събори стена и неколцина мъже се свлякоха надолу. Въпреки това успяха да стигнат до

затрупаните. Сега ги изваждат. — Той се обърна към една хълцаща жена и я помоли: — Имайте още малко търпение.

Този съвет трудно можеше да бъде последван. Докато да извадят първия мъртвец мина повече от час. Трийсет минути по-късно спасителите извадиха още двама със счупени ръце. Поне бяха още живи. Най-сетне седмина мъже и три момчета видяха отново дневната светлина, но шестима от тях бяха мъртви или умираха.

Привечер влажен и студен въздух помрачи блатата. Слънцето вече висеше ниско над хоризонта, когато последните членове на спасителната команда излязоха от мината с пепеливо бледи лица на слабата светлина.

Джулиана гледаше с уплаха мъжете, които минаваха покрай нея, понесли ранените към обогатителната фабрика, в очите им се четеше изтощение и примирение, но и гняв. Един след друг изгасяха свещта на шапката си, която им бе сочила пътя в подземния мрак. Напразно се вираше да види Джош Тревълн.

— Коул! — чу майката на Джеси да се вайка до нея, когато изнесоха и последния ранен. — Къде е мъжът ми? — Отчаяна, тя се опита да влезе в мината. Но двама мъже я възпряха. Тя се бранеше с ръце и крака. Най-сетне грохна разплакана и всички погледи се впериха в Джулиана.

Какво очаквахте от нея?

— Толкова съжалявам, ние ще го намерим. Обещавам ви.

— Нищичко няма да направите! — изкрещя Роб Уийл и си проправи път към нея. — Съпругът на тази жена беше майстор по взривовите и вие заповядахте на ръководителя на мината да бъде взривена нова шахта. Въпреки че ви обясниха колко е опасно.

— Аз не знаех нищо — протестира Джулиана и се озърна да види някого, който може да потвърди казаното от нея. — Къде е Джек Колман?

— Да де, сега ви трябва мъж, който да ви защити. Но преди не ви беше нужен, нали? — Роб посочи с мръсен пръст към гърдите ѝ. — Вие сте една спаружена стара мома! Е, не мислите ли, че вече изпратихте на онзи свят достатъчно много мъже, в чието вени течеше топла кръв? Сега вижте какво направихте! — изруга той и прегърна през рамо хълцащата жена. — Горкото то! Сега трябва да отхрани без

мъж невръстното си дете. Та какво ще направите сега, лейди Кингсблъд?

— Не зная — отговори Джулиана и се опита да пребори сълзите си. Обърна се с молещи очи към майката на Беси, но тя избегна погледа ѝ. — Повярвайте ми, ще се грижа добре за вас и вашия син.

Но Роб Уийл не се остави да бъде омилолюбив. Той се огледа наоколо, започна силно да жестикулира, а вятърът развяваше двете предни половини на палтото му, които приличаха на разперените криле на граблива птица.

— Ние нямаме намерение да чакаме милостинята на ваша светлост! — извика той на другарите си. — Занесете я в приюта за бедни! Ние искаме само онова, което ни се полага. — Насърчен от одобрителните гласове, той се обърна отново с победоносна усмивка към Джулиана. — Кажете на маркиза, че вината за умрелите, които оплакваме днес, е негова! Искामе отговорно ръководство, по-добро възнаграждение, грижи за нашите ранени, от това имаме нужда и от сдружение на миньорите!

Тълпата напря с крясъци и Джулиана се дръпна уплашено. Не, хората нямаше да ѝ сторят нищо, та нали само се опита да им помогне...

Вгледа се в заплашителните, изцапани лица, увереността ѝ се изпари. Изведнъж камък улучи роклята ѝ, а глъчката се засили и тя не можа да разбере дали я предупреждават, или ѝ се заканват.

Заоглежда се отчаяно, дано види Том Мийд или Джош Тревълън. Къде е той? Мокра буца пръст я удари в рамото, толкова силно, че тя залитна. Мъката на този ден бе породила необуздан гняв и разярената тълпа се приближаваше все повече, сякаш ято лешояди, надушили ранена жертва.

— Направете ми път! — извика тя. — Пуснете ме да мина! — Но се видя принудена още да отстъпи.

— Милейди!

Обърна се без дъх натам, откъдето идваше мъжкият глас, с надеждата, че Джед ще избърза да ѝ помогне. Вместо него видя мръсен, изпотен миньор.

— Направете ми път! — заповяда той и докара през тълпата колата на Джулиана. — Качвайте се, милейди! — И той спря кончето плътно до нея. Но тя се дръпна ужасена.

— Почакайте! Не ви познавам! Кой сте вие? — В това време Роб Уийл посегна към юздата на понито.

Но мъжът на капрата беше по-бърз и размаха високо камшика. Той изплющя силно по главата на Уийл. Уийл отскочи с ругатня и притисна длан към кървящата си буза.

— Хайде, качвайте се най-сетне, лейди Кингсблъд — извика човекът на капрата. — Няма да ви моля втори път.

— Джош? — Тя изтича с облекчение към него и силната му ръка ѝ помогна да се качи на капрата. Щом седна до него, той обърна понито. Мъжете се пръснаха, уплашени от вдигнатия камшик. Жаждата им за мъст се бе поуталожила, макар и само временно.

— Дръжте се здраво! — извика Джош и изплющя с камшика над главата на понито. Докато Джулиана се вкопчваше в седалката, колата се понесе напред, съпроводена от силни крясъци.

Само Уийл хукна подире им.

— Я ги вижте — благовъзпитаната лейди и нейният обожател...

Скоро гневните гласове замряха в далечината и Джулиана си помисли потисната за ужасите на този ден. Нейното семейство носеше отговорност, задето мъже и почти деца умножават с тежък, опасен труд благосъстоянието на маркиза на Илфракомб. Малък Хангмън беше само една от мините, които се разработваха на земите на семейство Кингсблъд. Когато, поради занемарени грижи за сигурност, с миньорите се случваха нещастия, семейството на Джулиана трябваше да се чувства виновно, поне отчасти. В отсъствието на дядо ѝ отговорността падеше върху нея. Но понеже не знаеше какво се е случило, тя не можеше и да се брани срещу ужасното обвинение.

Когато се озърна към мината Малък Хангмън, видя, че одеялата и чаршафите още лежат в колата.

— Джош, спрете, да се върнем!

— По дяволите, не! — възрази той и подкара понито по-бързо.

— Но ранените имат нужда от тези неща!

Той обърна за няколко секунди към нея изцапаното си лице.

— От вас те и без туй няма да вземат нищо, лейди.

Разбира се, че беше прав — хората я мразеха. Никога не се беше сблъсквала с толкова неприкрита неприязън. Кошмарната катастрофа в мината, за която тя нямаше никаква вина, беше сложила с един удар край на успеха ѝ на празненството по Заговезни.

— Джош, знаете ли какво е причинило срутването?

— Нещастен случай. Не минава и без такива неща.

Тя се вкопчи в тази слаба утеха. В мините наистина се случваха от време на време такива трагедии. Тъй че, ако катастрофата в мина Хангмън не може да се обясни нито с наказуемо лекомислие, нито с престъпен саботаж, хората ще приемат в края на краищата загубите като неизменна част от съществуването си.

Въпреки това не я изоставяше чувството, че е реагирала неправилно на отявнената враждебност. Вместо да се брани, използва първата възможност, за да избяга. С това сигурно не е запазила честта на дядо си.

Тя се разплака беззвучно.

— Само без сълзи! — В гласа на Джош се долавяше нещо странно, нещо, което подозрително напомняше нежност.

Когато той докосна рамото ѝ, тя се сви, извади носна кърпичка и си избърса лицето. След малко той отдръпна ръката си.

— Ненавиждам мините — заяви той. — Там, долу, човек има чувството, че са го заровили в собствения му гроб.

— Работил ли сте някога в мина? — Навярно, помисли си тя. Иначе нямаше да вземе участие в акцията по спасяването.

— Да.

Едва сега забеляза спеклата се кръв на бузата му.

— О, та вие сте ранен.

— Шахтата за въздуха се срути и полетях надолу.

— При което сте могъл да умрете.

— Вярно — съгласи се той равнодушно.

— Миньор ли бяхте, преди да постъпите в армията? — попита тя и видя как лицето му се напрегна.

— Очевидно.

Джулиана прехапа устна. След този напрегнат ден не биваше да го притеснява. Но любопитството ѝ надделя над всички съображения.

— Защо се отказахте от миньорството? Защото съпругата ви е решила, че трябва да водите по-приятен живот?

— Преди няколко седмици сте ходила до вилата. — Той ѝ хвърли бърз поглед. — Чух за това. Какво искахте?

Тя наведе виновно глава и отговори уклончиво:

— Имате много мило синче. Когато Джеси поотрасне, трябва да го доведете в Блъд Хол и да му позволите да поязди понито. Ще се радвам да видя и Сиси.

— А жена ми? — вдигна Джош изцапаните си с кръв вежди.

— О, разбира се, че и Тес — побърза тя да добави.

— Ама разбира се — измърмори той, а на нея ѝ се стори, че се въздържа да не прихне. — Ваша светлост сте много великодушна.

Тя посегна ядосана към юздите.

— Сигурно сте уморен. Аз ще карам.

Той веднага пусна юздите, облегна се назад и скръсти ръце.

— Джош?

— Да?

— Защо Роб Уийл твърдеше, че сте мой ухажор?

— Това да не ви ядосва. Нали знаете — хората дрънкат глупости. — И след кратко мълчание добави: — Или в живота ви наистина има обожател? Тайнствен любовник?

Не можеше и да предположи колко близко е до истината. Изведнъж не можа да не се засмее. За щастие Джош не я попита защо е изведнъж толкова весела.

Останалата част от пътя до Блъд Хол двамата мълчаха. Когато се обърна към Джош, за да му благодари, видя, че е отпуснал лице на гърдите. От изтощение беше заспал. Та нали си е проправял часове наред път през влажния, вонящ мрак, за да спасява хора, които навярно изобщо не познаваше. Имаше тежък характер, но благородна душа, което изненада Джулиана.

Без да мисли какво прави, тя докосна лицето му. Той се сви, сякаш го беше ударила. Но преди тя да успее да си дръпне ръката, той хвана пръстите ѝ и ги притисна към бузата си. Нито мръсотията, нито кръвта можеха да скрият израза му.

— Милейди, имате добро сърце. А като ви погледне човек, знае, че ще се отнесат справедливо към него.

В светлите му очи се четеше пламенно желание, на което тя не обърна внимание.

— Приберете се вкъщи, Джош — прошепна тя и дръпна ръката си. — При семейството.

Той я гледаше мълчаливо и тя се взря отчаяно в тези сини очи, в които се отразяваше последната светлина на деня. После той примига

и магията изчезна. Тя побърза да му предаде юздите и скочи от колата, преди той да успее да слезе и да ѝ помогне.

— Лека нощ, Джош. Утре сте свободен. Заслужихте си един ден спокойствие. Моля, предайте на семейството си сърдечните ми поздрави.

— Много ви благодаря, милейди. — Той козирува, пришпори понито и го насочи към конюшната.

Когато влезе в антрето, забранени мисли се рояха като пеперуди в главата ѝ, хубави и примамливи. Но те не можаха да отпъдят потискащата действителност. За секунди си бе позволила да пожелае мъж, комуто не биваше да принадлежи.

Беше се любила се с него, обзета от диво отчаяние. В последните секунди преди оргазма тя раздра с нокти гърба му, изви тяло към него, сякаш искаше да го поеме целия и завинаги. Но докато лежеше, стенойки, под него и бавно се отпускаше, безименната тъга все я не я напускаше. Изживяваше отново и отново това завръщане към себе си. Само за кратки мигове успяваше да отпъди чувството за заплашваща раздяла, след това действителността поглъщаше щастието, връщаше на нея ръка, на него бедро, на нея лакът, на него крак.

Поетите грешаха, защото сърцата на влюбените не биеха като едно. В часовете на раздяла, които определяха живота ѝ много повече от изживяваните заедно, тя дори не знаеше къде и как живее той там навън, в света. Никаква надеждна връзка не я свързваше с него. Ако той сложи край на нощните си посещения, тя никога няма да разбере причината. Това ѝ стана ясно, докато го чакаше в леглото, този път дълго. Той можеше да умре, затрупан в мината, хвърлен от кон, удавен в морето — а тя нямаше и да знае. Как можеше да живее и да обича човек, когато несигурността неизменно дебнеше в сянката?

Но не беше ли така за всички хора? Този ден тя се бе убедила, че официалната връзка, бракът не дава на жената никаква сигурност. Та няма майката на Беси не беше изпратила тази заран съпруга си с поглед, изпълнен с очакване вечерта пак да го види? А сега не можеше дори да измие и погребее тялото му. Щом любовта към един мъж носи толкова много мъка, Джулиана нямаше да ѝ се отдаде.

Когато той се плъзна по тялото ѝ и легна до нея, тя му обърна гръб, сви крака с желание да се отдалечи от него, въпреки че сетивата ѝ всъщност все още желяеха да стане част от него.

— Студено ли ти е? — Той простря завивката над нейното и своето тяло и се опита да прегърне Джулиана. Но тя се възпротиви. — Какво има, Джили? Разочаровах ли те?

— Тази нощ си помислих, че няма да дойдеш — избухна тя.
Той я целуна по раменете и вдигна брадичката ѝ.

— Прощавай, но наистина не можех да дойда по-рано.

— Тази нощ осем мъже загинаха в мината Малък Хангмън.

— Да, зная.

— Един от тях можеше да си ти.

— О, Джили, от това ли се боиш? — Устните му се плъзнаха по шията ѝ. Тя разкърши рамене и му попречи да целуне най-чувствителното място. — Съжалявам, ако моето закъснение ти е причинило такива грижи — прошепна той на ухото ѝ. — Позволи ми да запаля свещ. Да сложим веднъж завинаги край на тази криеница!

— Не!

Страстният ѝ протест го изненада.

— От какво се боиш? Да не се окажа грозен? — Той се засмя тихо. — Не зная как ще ме прецениш, но все още никоя жена не е побягнала, защото ме е видяла.

— Много жени ли е имало в живота ти?

Той мълча известно време. Как да отговори на този въпрос?

— По-малко, отколкото може би си мислиш. И нито една, която да може да се мери с теб.

— С какво съм различна?

Любопитството накара Джулиана да отпусне рамене. Той можа най-сетне да целуне шията ѝ.

— Аз те обичам.

— Въпреки че едва ме познаваш? Любовните ни нощи не ти издават кой знае какво за същността ми.

— Нито на теб за моята. — Ръката му галеше бедрата ѝ. — Въпреки това зная за теб повече, отколкото мислиш. Познавам страстта ти, твоята нежност. И те обичам. От какво се боиш, Джили?

Тя поклати безмълвно глава и заби пръсти в ръцете си над лактите. Трябваша ѝ време и дистанция от нощния гост, за да проумее чувствата си. Дълбоко уязвена и обърквана от случилото се през изминалия ден, искаше да остане сама, да избяга от желанието, което той събуждаше у нея всеки път. Освен това не беше във властта му да уталожи мъката ѝ. Ако разбере кой е, това щеше само да промени характера на връзката им, но нямаше да го възпре да я напусне. Тя отблъсна смутена ръката му от бедрата си.

— Всичко това беше грешка.

— Глупости! — измърмори той, погали я по гърба и усети, че тя потрепери. После той пъкна ръка под мишницата ѝ и обхвана закръглената гърда. — Джили, позволи ми да бъда за теб истински мъж. Не фантом и полусянка, полужелание за секс.

— Не... — Неговата молба я ужаси. Той не разбираше ли от какво я е страх? — Смъртните мъже ги очаква смърт.

Значи това било. Той я притегли с любов по-близо до себе си и усети бедрата ѝ до своите.

— Всички хора умират, Джили, но преди това живеят. Аз искам да живея с теб. Омъжи се за мен.

Затворила очи, тя се бореше с неразумния гняв, който бяха предизвикали думите му. Предложението сериозно ли беше, или той я смята за глупачка? Не би понесла нито едното, нито другото. С мъка потисна инстинктивния импулс да си признае истината — обичаше го от цялата си душа.

— Умолявам те, върви си!

След кратко мълчание той напомни на Джулиана:

— Аз току-що ти предложих да се омъжиш за мен.

— Не! — процеди тя през зъби. — Няма да се омъжа за теб.

Той се обърна бавно по гръб, но не стана от леглото. После въздъхна учудено и притисна пръсти към слепоочията си.

— Какво се е случило, Джили?

Маркизата ще си дойде тези дни в Девън — обясни тя с глас, който не звучеше като нейния. — Навярно в края на седмицата.

Сега вече си помисли, че разбира колебанията ѝ. Тревожеше я, че се е държала против правилата. Така де, не беше някоя проститутка, а много порядъчна млада дама, познала изкуството на любовта. Изглежда, скорошното пристигане на нейната баба я е накарало да види колко много се е отдалечила от пътя на добродетелта.

— Кажи на маркизата, че искам да се оженя за теб. Сигурен съм, че тя няма да ни създава пречки.

— Не, в този капан няма да вляза. Невъзможно е!

— Защо?

— Защото... — Тя нервно потърси оправдание. — Не зная нищо за теб, дори не зная кой си. Тя едва ли ще те приеме.

— Това ли е проблемът? — Подигравката му стигна през мрака до нея. — Смяташ, че аристократичната ти баба ще ме отхвърли?

— Възможно е — излъга тя. — Дали наистина си подходящият съпруг за внучката на една маркиза?

Той извърна глава встрани и тя усети погледа му на лицето си, но не се обърна към него.

— Е, ами ако наистина не съм?

Въпросът му беше като удар в лицето ѝ. Защо не си тръгва? Колко още груби думи трябва да изрече, за да го пропъди?

— Никога не съм си пожелавала да съществуваши и в действителност. Докато си останеш плод на фантазията ми, мога по желание да те извиквам, без да шокирам роднини и приятели. — *И ти никога няма да умреш*, допълни тя мислено и потрепери.

— Значи си страхливка.

О, да, каза си тя, защото не искам да зная кога ще свърши земния ти живот. По-добре да отпратя един безименен мъж, без лице, отколкото да те приема като неминуема реалност и да трябва при всяка раздяла да се питам дали срещата не е била последна. Тя се обърна към него и не повярва на собствените си уши, когато се чу да казва:

— Всичко свърши. Не идвай повече тук.

В тъмното светлите му очи сякаш пламтяха и тя затаи дъх.

— Ти може и да отричаш онова, което ни свързва, но вече нищо не можеш да промениш — отговори той злокобно. Болката в гласа му накара сърцето ѝ да се свие.

Той изведнъж стана, а тя се накара да мълчи. Ако проговори сега, ще вземе обратно всяка своя дума и ще почне да го умолява да остане при нея.

Той излезе безшумно и тя дочу гласа му сякаш от много далеч.

— Мога ли да ти дам един съвет, лейди Джулиана? Замини с баба си за Лондон. Тук и двете няма да сте на сигурно място.

— Откъде знаеш? — прошепна тя и седна. Погледът ѝ напразно го търсеше в тъмното.

— Попитай Джед Колман. Сбогом, лейди.

— Не, почакай.

Стори ѝ се, че долавя някакво движение до камината. Но огънят отдавна беше угаснал. Може би виждаше само нещо въобразено.

— Предпочиташ да ме мислиш за фантом — напомни ѝ той гневно, — но аз съм мъж от път и кръв, което едва ли ще отречеш,

защото се любихме. Но щом се колебаеш дали да признаеш фактите, няма какво повече да си кажем.

Тя усети в кой миг е излязъл от стаята. Вече никога ли нямаше да се върне при нея? Зарови, хълцайки, лице във възглавницата и плака, докато изтощението не надви душевните ѝ терзания.

Утринта дойде сияйно светла. Свеж, чист въздух сякаш засили пречистващата сила на кехлибарената слънчева светлина. Препускаща елегантна карета стигна до входа на Блъд Хол, последвана от малко побавни возила, натоварени с безброй куфари и ракли, а също и с една шевна машина. Зад тях няколко лакеи водеха за юздите половин дузина от конете на маркиза. Докато подковите трополяха и колелата стържеха паважа, две бледи лица се показаха на еркерния прозорец на салона.

— По дяволите, това пък какво е?

— Маркизата на Илфракомб се завръща, капитане. Я ѝ виж свитата! Не е ли внушителна?

— Няма лесно да ѝ простя, че заключи Блъд Хол и ни напусна, без да каже и дума. В това отношение ти по-лесно се оставяш да те омилостивят. Винаги си имал слабост към вулгарна фукня.

— Нищо подобно, капитане, възхищавам се само на самоувереността, с която маркизата се демонстрира на света. Впрочем и ти ми направи силно впечатление с елегантността си на воин.

— Не с нея, а с личното си излъчване!

— Най-много ме привлякоха късо подстриганата ти коса и коженият жакет на широките гърди. А с начина, по който се перчеше, не можеше да не накараш една лейди силно да се изчерви.

— Най-вече с определени части на тялото, които се очертаваха под тесния ми панталон.

— Вулгарен тип! Нафукан Кромуюелов нехранимайко! Каква арогантност!

— Много си права, лейди. Но ти въпреки това пламна от любов към мен.

— Което не оправдава нахалството ти! Тъй или иначе, но ти стана доброволна жертва на изкуството ми да прелъстявам.

— Вярно. Но стига сме се отдавали на хубави спомени. Как мислиш, какво води маркизата насам и то със свита, достойна за

султан?

— Сигурно е свързано с Джулиана. Я виж, в карета на маркизата е седнала лондонска шивачка, тя пък води помощнички и нова камериерка.

— Как разбра, че е шивачка? С тази рокля прилича на гарга.

— Сега шивачките изглеждат точно така, капитане. Опитай се да вървиш в крак с времето! Сигурна съм, че втората карета е претъпкана с топове плат. Само си помисли колко много нови рокли ще ушият жените под този покрив! Понякога ми липсва подновен гардероб. Тези вехти парцали...

— Най-хубавата дрипа, откакто Ева е прелъстила Адам с една ябълка. Най те харесвам, когато играеш ролята на Ева преди грехопадението.

— Нагъл разбойник!

— И винаги на твоите услуги, лейди. Ела тук и успокой моята змия!

— Момент, капитане, има и други новини, които ме тревожат. Нашият млад приятел побягна.

— Крайно необходима стратегия. Изглежда, събитията са го принудили да го стори.

— Какви събития?

— Да не би случайно да не си осведомена? Не ми задавай въпроси, нищо няма да ти разкажа.

— Това никак не ми харесва. Както вече споменах, зад гърбовете ни е появил студен вятър.

— Значи трябва да се прегърнем и да се стоплим взаимно, ангеле мой.

Лейди Реджина Кингсблъд, шестата маркиза на Илфракомб, прошумоля с полите си през антрето, стъпваше толкова леко и грациозно, че никой не би й дал нейните шестдесет и седем години. Тъй като изпитваше влечение към драмата, тя предпочиташе френската мода пред английската. Към тъмнозелената кадифена рокля и шапката със същия цвят с много копринени панделки и сиви щраусови пера носеше бяла хермелинова наметка и подходящ маншон. Перата се развиха весело на главата ѝ, когато тя се озърна в салона.

— Същият, какъвто го помня! Какъвто винаги е бил. Тук нищо не се променя. О, господи, наистина е чудесно да си отново у дома.

Джулиана се усмихна на маркизата с уважение, но и с любов.

— Бабо, изглеждаш толкова свежа и бодра, сякаш току-що си приключила сутрешния си тоалет, а не слизаш от пътническа карета. Ще споделиш ли с мен тайната си?

Лейди Реджина се засмя. Едва сега край очите ѝ се появиха няколко бръчици.

— Няма никаква тайна, мила. Щом си помисля за Блъд Хол, и се усещам млада като в деня, в който дядо ти ме въведе за пръв път в този дом. — Тя вдигна вежда, навик, който беше възприела неволно от своя съпруг. — Разказвала ли съм ти тази история? Ами да, разбира се. — Тя развърза зелената панделка под брадичката си. — Тогава не знаех, че ще стана един ден господарка на тази голяма къща. Споменавала ли съм ти, че твоят дядо беше сгоден за друга?

— Не, бабо — излъга Джулиана, защото всеки път изслушваше с удоволствие историята.

— Той твърди сега, че когато онази лейди заявила, че ще смени името на Блъд Хол, той веднага решил да не се жени за нея. Но това не е вярно. И аз я бях чула да го казва, но той беше изцяло в плен на тази хубавичка глупава гъска. Попречих им да се оженят, като описах на младата дама с ужасяващи подробности как къщата е получила името си. Колко подло от моя страна...

Маркизата си свали шапката и откри посребрена коса, която въздействаше не по-малко театрално от някогашните черни къдрици. Със светлата си лъскавина тя подчертаваше личността на дамата, която в друго отношение едва ли беше състарена. Макар да беше майка на шест деца, имаше все още тънка талия, която почти не се нуждаеше от корсет, а пищните гърди бяха истински.

Тя приглади с въздишка кока си и добави с алтовия си глас:

— Сигурно щях да съжалявам за неприязненото си поведение, ако то не стана начало на края на годежа. Трябва да си призная, че бях хвърлила око на дядо ти. Беше любов от пръв поглед или всъщност страст, ако ме извиниш за вулгарния израз. Любовта дойде по-късно. — Тя смигна весело на Джулиана. Бузите ѝ леко порозовяха. — Отначало го помислих за разбойник по пътищата, който иска да ме изнасили. Не че щях да го допусна. Една дама трябва да овладява страстта си. Но е истинска радост да изпитваш такива чувства и да знаеш, че ги насочваш по най-добрия начин.

— Бабо! — протестира Джулиана, защото все още се чувстваше задължена да се преструва на девствено невинна, та да може да бъде допускана в лондонското общество. Всъщност в дъното на душата си беше съгласна с маркизата.

— Не съм привърженица на онази прекалена благопристойност, на която толкова се държи днес — заяви баба й. — За мен страстта е нещо много по-важно, стига да не се прекрачва границата.

Когато маркизата млъкна, за да си поеме дъх, Джулиана кимна на икономката, която стоеше до вратата с поднос в ръка.

— Благодаря, госпожо Мийд. Погрижихте ли се и за спътниците на маркизата?

— Разбира се, милейди. Хората вече се качиха горе и разопаковат всичко. Сега ще сервирам чай и на тях.

— Радвам се да ви видя отново, госпожо Мийд — поздрави маркизата приятелски икономката. — Надявам се, че и вашият Том е добре. Ами Агнес, Рут и Тим?

— Благодаря, милейди. Децата ни са добре. Междувременно и тримата минаха под венчило.

— Чудесно!

Докато пиеше чай с внучката си, маркизата й разказа колко бързо отминават зимните месеци, когато човек ги прекарва на италианското крайбрежие.

— Съпругът ми твърди, че никога вече няма да замине на юг. Но той открай време има слабост към италианките, които са малко по-общителни от англичанките. Впрочем поканила съм една синьора Гучи в Лондон за част от сезона. Максвел ще се преструва отначало, че това го е ядосало. Но всъщност цени нейните прелести. Тя е доста темпераментна. Дядо ти има влечение към този тип жени, също като лорд Байрон.

— Да не би да ревнуваш, бабо?

Маркизата вирна самоуверено брадичка.

— Мило дете, жена, която не държи юздите на своя съпруг, не е достойна дори за колата, с която са колосани нейните поли.

За да скрие усмивката си, Джулиана вдигна чашата с чай към устните си. За пред хората баба й отдаваше много по-голямо значение на добрите обноски, отколкото дядо й. Но в тесен кръг си доставяше удоволствието да шокира роднини и близки приятели.

— Какво те води в Девън, бабо? Нали зная колко мрази дядо да те изпуска от очи.

— Дойдох, защото не те сварих в Лондон. — Прочутите зелени очи на Реджина светнаха. — А ти защо дойде тук, миличко?

— Не може да не си чула защо — отговори Джулиана, избягвайки погледа на маркизата.

— Само глупави клюки. Сега трябва да ми кажеш истината.

Джулиана посегна към сребърния чайник, за да си налее отново. Но ръцете ѝ трепереха толкова силно, че се отказа от намерението си и преплете пръсти в скута.

— Кое то са ти разказали, е истина. На сватбата на дук Монтроуз се държах отвратително. — Погледна баба си през спуснати мигли. — Прекалих с шампанското...

— И с едно разбито сърце — добави меко старата дама.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна Джулиана.

Лейди Реджина наля чай. После добави захар и каймак и ги разбърка в чашите. Едната подаде на внучката си.

— Разказвала съм ти много за своя живот, Джулиана — подхвана тя и отпи от чая. — Понеже те обичам не по-малко от баща ти, виждах в теб своя дъщеря. Но тъй като не си мое дете, ти ми беше и добра приятелка. Затова ти доверявах неща, които никога не бих споделила със собствените си деца. Сега пак ще ти разкажа нещо. След това не бива да ми задаваш въпроси, нито да издадеш на дядо си каквото и да било. Нека вярва, че откакто сме женени, любовта ми към него е превъзможвала всички мъчителни мигове в моя живот. — Тя помълча известно време, после остави чашата, стана и отиде до прозореца. — В цял свят няма по-красиво място от това — продължи лейди Реджина, загледана в покритите с мъх зелено-кафяви хълмове. — В Блъд Хол никога не изпитвам тъга или страх. Бих предпочела да прекарам тук целия си живот. Но понеже дядо ти е изтъкнат държавник и служи отлично на кралицата, би било егоистично да го задържам тук, в провинцията. — Без да поглежда внучката си, тя я потупа по ръката, опряна на перваза. — Преди да се запозная с дядо ти, бях забъркана в ужасен скандал.

Джулиана се усъмни. Тя стисна нежно ръката на баба си.

— Преди да станеш съпруга на дядо? — В смущението си Джулиана забрави, че не бива да задава въпроси.

Но лейди Реджина се обърна към нея и кимна сериозно.

— Докато посещавах в Италия едно манастирско училище, ме сгодиха от разстояние за граф, когото изобщо не познавах.

Джулиана си пое слисана дълбоко дъх. Но премълча.

— След смъртта на родителите ми, един чичо ми стана настойник и уреди сватбата. Бях на два̀сет и една, изпълнена с надежди, но и поробена от действителност, която нито познавах, нито разбирах.

— Какъв ужас... — прошепна Джулиана.

— О, Джили, когато човек расте закрилян като мен, той не подозира нищо за действителността. Твърде късно разбрах, че съм била използвана от хора, които никога не съм познавала, за които съм била само средство в коварните им планове за мъст. Клетият граф ме отвращаваше. За щастие мъките на съпружеското легло ми бяха спестени. Той умря точно седмица, след като пристигнах в Лондон. Така неговата смърт, която, разбира се, не му бях пожелавала, ме спаси от изпитанията на един брутален свят. Моята свекърва ме намрази от пръв поглед, племенникът на покойния ми съпруг се опита да ме направи своя любовница. Що се отнася до моя чичо, колкото по-малко кажа за него, толкова по-добре. Тъй като бях сираче от обикновен, а не от аристократичен произход, лондонското общество ми обърна гръб, защото разпространиха слуха, че съм безскрупулна авантюристка. Зли хора твърдяха, че съм се омъжила за лорда само заради неговите пари.

Сега маркизата стисна толкова силно ръката на Джулиана, че младата жена потрепери.

— Скандалът ме пропъди от Лондон. И право в закрилящата прегръдка на дядо ти — добави тя с усмивка. — Подробности нямат значение. Но когато истината излезе на бял свят, клюкарите още дълго се деряха с все сили. Някои хора живеят толкова скучно, че се нахвърлят жадно върху несполуките на други. След като се омъжих за дядо ти, вече никой не смееше да ме напада публично. Въпреки това трябваше да понасяме едва скритите подигравки на някои дами. Някои не можеха да ми простят, че съм хванала един от най-желаните аристократи. И кой ли може да ги обвинява? Със сигурност не са много мъжете като Максвел, които ощастливяват така чудесно и тялото, и душата на една жена.

— Защо не съм чувала никога за това? — Джулиана пренебрегна още веднъж условието, при което щяха да ѝ се доверят.

— Защото се случи преди много години. Междувременно повечето от клюкарките измряха. А останалите страдат, слава богу, поради напредналата си възраст от отслабване на паметта.

— О, разбирам.

Лейди Реджина хвана брадичката на внучката си и обърна лицето ѝ към себе си.

— Наистина ли, детенце? Ти много ли го обичаше?

Преди Джулиана да разбере, че баба ѝ има предвид не тайния ѝ любовник, а дук Монтроуз, дъхът ѝ секна.

— Не. Сега вече зная. — Миглите ѝ се сведоха над сребърно зелените очи. — Не желая да чуя повече за любов. Тя носи само страх и страдание.

— Да, и това наистина. Не искам да те лъжа. Голямата любов изисква големи жертви. Но тези мъки си струват, ако си срещнала истинския.

— Не, не желая да си причинявам подобни страдания. Не искам всеки ден да се събуждам и да се питам дали той ще преживее деня. Как си могла да понесеш последната зима? Та нали дядо за малко не умря.

— Разбира се, че бях отчаяна — призна с меланхолия лейди Реджина. — Сама по себе си неговата смърт ми внушаваше по-малко страх. Най-много се боях от това, че ще ме напусне. Бих предпочела да умра заедно с него, както нашата прапрабаба и нейният смел капитан. Само не от насилствена смърт. Насилието ме ужасява. Може би ще умрем заедно в леглото. Или сред цветята в градината някоя лятна вечер. Бихме се прегърнали здраво, бихме заспали в беседката с розите, за да не се събудим никога вече. О да, това би ми харесало.

Очите на Джулиана плувнаха в сълзи.

— Искам да вярвам така безрезервно в любовта като теб. Но на вас двамата ви бе отреден дълъг съвместен живот.

— Това не прави нещата по-лесни. — Възрастната дама поклати с въздишка глава. — Колкото по-дълго живееш с един човек, толкова по-трудна става за един от тях раздялата. Но ако изживееш истинската любов, ще намериш и сили да приемеш загубата. — Маркизата се дръпна с усмивка от прозореца. — Никога не съм ти задавала този

въпрос. Вярваш ли, че капитан Мънлей и неговата възлюбена бродят като призраци в Блъд Хол?

Джулиана погледна замислено баба си.

— Може би...

— Срегнах ги веднъж и двамата. Те ми спасиха живота. Но аз не одобрявам присъствието им в този дом или, по-добре казано, съжалявам ги, защото са приковани към земята, въпреки че смъртната им страст е била толкова кратка. Но от друга страна те трябва да са благодарни за толкова голямата си любов. — Маркизата погледна към тавана. — Слушаш ли ме, капитане?

Въпреки синьото пролетно небе внезапен гръм разтърси стените на Блъд Хол, накара стъклата на прозорците и чайния сервиз да задрънчат. Двете дами избързаха ужасени към вратата, която в същия миг широко се отвори. Госпожа Мийд застана пред тях, задъхана от ужас.

— Чухте ли това, господарки?

— О да — разсмя се лейди Реджина. — Изглежда, вината е моя.

— Как така? — попитаха Джулиана и госпожа Мийд в един глас.

Лейди Реджина сложи предупреждаващо пръст на устните си.

— Духовете! — прошепна тя.

— Боже милостиви! — изхълца госпожа Мийд и се прекръсти.

— Бабо! — опита се Джулиана да ѝ възрази, но маркизата я спря.

— Понякога ми доставя удоволствие да подразня малко тези двамата. — Тя отведе Джулиана в антрето. — А сега трябва да оправя нещата. — Тя погледна бялото като вар лице на госпожа Мийд, но не обърна внимание на страха ѝ. — Къде е онази отвратителна картина — ловната сцена, която капитанът толкова е обичал?

— На тавана — отговори неуверено икономката. — Така нареди маркизът.

— Свалете я и я окачете в салона. Старият Кромуюелов войник ще се зарадва. Ела, Джулиана! Нищо не освежава жените повече от нови дрехи, а аз нося дузина идеи.

Когато двете дами тръгнаха към стълбището, госпожа Мийд надникна в големия салон и страхливо се озърна. Но не видя нищо, усети само лек аромат на рози в необичайно студения въздух.

— Безсрамни духове! — измърмори тя и затвори вратата. Още преди години да се е махнала, но маркизата успяваше всеки път да я

успокои. Ако глупавите номера на духовете не смуцават нейна светлост, и госпожа Мийд няма да им обръща внимание. Ще поръча на новата камериерка да запали огън в камината и да раздигне сервиза за чай. Не искаше да го върши сама. Човек не може да е достатъчно предпазлив.

Щом вратата се затвори, тъмна мъгла забули следобедното слънце. Сиви и лилави облаци се понесоха през големия салон. От дълбочините им изскачаха гневни искри. Трополене, което човешко ухо не можеше да долови, разтърсваше мебелите и пропъждаше навън мишките, скрити под дъските.

— Как се осмелява да разговаря така с нас, капитане! В ада им е мястото на тези нафукани смъртни!

— Неблагодарници! Без капка уважение! Нагли! Но няма да търпя. Ще лиша завинаги Блъд Хол от покровителството си и...

— Какви ги говориш, капитане!

— Няма нищо, лейди. Но, по дяволите, усещам слабост, каквато не съм изпитвал от времето, когато плътта беше покорила духа ми. Причина сигурно са приказките на лейди Реджина, че хората са смъртни.

— И аз го усещам. Студен вятър вее над мъртва плът. Какво става с нас?

— Смъртта ни дебне. Може да сме я излъгали, но тя чака.

За секунда се възцари тишина. После през комина долетя нов призрачен глас и вдигна силни пламъци от празната камина.

— Някой трябва да умре! Някой трябва да плати дълга си на смъртта!

После мракът се разсея, дневната светлина се завърна. Новата слугиня влезе в салона, за да запали огън. Впери смаяна очи в пращящите пламъци.

— Какво ще кажете? — Джулиана протегна ръце и направи пирует. Над кринолина се разстилаше дългата пола на новата ѝ рокля.

— О, мадам, *c'est tres beau!* — тържествуваше госпожица Софи, шивачката, с подчертания си френски акцент.

После хвърли остър поглед към двете си помощнички, които измърмориха покорно:

— *Magnifique! Magnifique!*

— Като картинка сте, милейди! — добави госпожа Мийд.

— Знаех си! — заяви тържествуващо лейди Реджина. — Хубава рокля, от това имаше нужда, детенце.

Петте опитни чифта очи накараха Джулиана да се изчерви.

— А кога ще мога да видя смайващата промяна?

Подканени от маркизата, госпожица Софи и госпожа Мийд донесоха голямото огледало от един ъгъл на библиотеката, която служеше сега за стая за чай.

Откакто лейди Реджина беше пристигнала преди десет дена, в Блъд Хол цареше оживление и суматоха. Дузина нови слуги се грижеха за крайно необходимото пролетно чистене. Джулиана най-често само присъстваше безучастно, колкото да позволи на шивачката да ѝ взема мерки и да ѝ пробва полуготови рокли. Колкото и да обичаше баба си, цялата тази суетня ѝ ходеше по нервите. Но така маркизата беше поне изцяло погълната от новия гардероб на своята внучка и не разпитваше за други неща — например за положението в мина Малък Хангмън. А Джулиана можеше да не мисли непрекъснато за тайния си любовник, който вече не я посещаваше.

— Къде са ми новите очила? — попита тя и видя как баба ѝ бръква неохотно в джоба на роклята си и вади очилата. Предишния ден ги бяха донесли от Лондон, където бяха поръчани. Оттогава, колкото и странно да беше, те се намираха неизменно във владение на маркизата.

— За танци няма да ти трябват — натъртваше лейди Реджина. — Но сега няма да развалят напълно впечатлението.

Джулиана си сложи очилата и примигна, когато резки контури изникнаха от приятната мъгла. Госпожица Софи дръпна с широк жест чаршафа от огледалото и онова, което Джулиана видя, измести всички нетърпеливи, гневни, неблагодарни мисли от последната седмица.

Без да обръща внимание на одобрителните гласове наоколо си, тя оглеждаше бляскавото явление, което я гледаше от огледалото. Бялата рокля от поплин беше избродирана на клончета със същия цвят. Тесните ръкави с дантелени рюшчета стигаха до лактите и завършваха с червени маншети. Корсажът подчертаваше пищния ѝ бюст и тънката талия, а деколтето оголваше много повече от роклите, които някога беше носила. От острия край на деколтето, над гърдите и чак през раменете беше праметнат надиплен шал а la grecque. Тя никога не би избрала сама толкова смел модел. Но трябваше да даде право на баба си — стоеше ѝ чудесно.

— Избрах ли най-подходящото за теб, Джили? — попита сияеща лейди Реджина. — А новата ти прическа? Не е ли великолепна?

Джулиана гледаше тъмната си, сресана на път в средата коса. Вече не гладко сресана зад ушите, а спусната от две страни на меки вълни. На главата ѝ беше вдигната блестяща дебела плитка, украсена с изкуствени розички и виненочервени панделки. Изглеждаше очарователна и женствена, но не кокетна, достатъчно елегантна и скромна, без неизгоден контраст с добре изразените черти на лицето ѝ.

— На твоята възраст и аз изглеждах така — отбеляза лейди Реджина и кимна доволна.

— О не, бабо — Джулиана се завъртя и с модерните си широки поли за малко да събори масичката за чай. — Виждала съм портрета ти. Разбира се, че си била много по-хубава.

— А какво ти показва преди малко огледалото?

Джулиана отново се завъртя.

— Аз нося очила — измърмори тя най-сетне.

— Това ли е всичко? Винаги можеш да ги свалиш. Нещо друго да възразиш на тема твоята външност? Само без фалшив свян!

Джулиана оглеждаше присвила вежди отражението си в огледалото.

— Ами чертите на лицето ми винаги са били някак твърде подчертани за сегашните вкусове.

— Продължаваш да мислиш така?

— Всъщност не. — Новата прическа придаваше на лицето ѝ мекота. Все пак не искаше да се откаже толкова лесно от предразсъдъците си. — Косата ми е черна и права като на циганка. От нея не могат да се правят букли.

— Аз пък винаги съм смятала гривата ти за много екзотична. Но ако предпочиташ букли...

— Не! — възкликна бързо Джулиана. Новата прическа ѝ харесваше, сега косата ѝ хвърляше тъмночервени отблясъци, които досега не бе забелязвала. — Да, прическата ми... — Изведнъж си спомни онази нощ, когато се бе взирала в отражението на голото си тяло в огледалото. Въпреки че сега беше облечена, каза си, че един мъж сигурно се е досещал за примамливите закръглености. — Не мислиш ли, че роклята е прекалено младежка за мен, бабо? — Продължаваше упорито да крие радостта си от фантастичната промяна.

— Кое осемнайсетгодишно момиче би могло да носи толкова дълбоко деколте? Не, скъпа, това е най-подходящият стил за висока жена. По-нисичка би изглеждала в тази рокля като безформена гъба. Признай си най-сетне, че си направо очарована!

Джулиана се засмя и се предаде.

— С помощта на госпожица Софи ти направи същинско чудо, бабо. Едва мога да се позная.

— Нека това ти послужи за урок. Човек изглежда така, както иска да изглежда. Ти си пленителна, възхитителна млада жена. За бога, обличай се както подобава! Никога вече сиво, никакво болезнено жълто, нито кафяво. Светли цветове, Джили! Госпожо Мийд, разкарайте стария гардероб на Джулиана. Вземете каквото ви хареса, а останалото раздайте на бедните.

— С удоволствие, милейди — отговори икономката и си помисли зарадвана за една сива рокля от алпака с бяла дантела на яката и маншетите, което сигурно можеше да преправи за себе си, ако извади ивица плат от широката пола.

— Има само един проблем — обади се Джулиана с притеснен смях. — На всички тези рокли ръкавите са толкова тесни в раменете, че не мога да вдигам достатъчно високо ръце, за да си пригладя косата.

— В името на модата трябва и да се страда, скъпа, но не и прекалено — отговори лейди Реджина. — Госпожице Софи, вмъкнете

клинчета под мишниците на дневните и пътнически дрехи на лейди Джулиана. А сега пробвай следващия модел, детенце.

Джулиана трябваше да се пъха цели два часа в половин дузина рокли и костюми от щампована басма, вълнени карета и раиран муселин. Имаше рокли за всички случаи, за гости, за пътуване с карета и за пикници, някои със скромни поли, други с по два или три широки волана, с назъбени или дъговидни подгъви. В това време лейди Реджина избираше от донесения от госпожица Софи асортимент подходящи аксесоари и шапки.

— Не, в никакъв случай! — протестира тя, когато шивачката поиска да драпира широк шал около раменете на Джулиана. — Вземете този — реши тя и подаде тънък кашмирен шал от тибетска козя вълна, който струваше няколкостотин фунта. Тя образува с показалец и палец буквата О и пусна благородната вълна да се плъзне през нея. — Истинският кашмирен шал е лек като перце, Джили, и можеш да го прекараш през венчална халка. Този великолепен екземпляр ми е подарък от кралицата, в знак на благодарност за изключителните заслуги на лорд Кингсли. — Тя загърна раменете на Джулиана с тънката като лист тъкан и се усмихна доволна. — Сега аз ти го подарявам.

По-късно Джулиана и баба ѝ седяха в салона, загледани в пролетните зелени мъхове и пиеха, понеже бяха пости, чая си без сладкиш и сандвичи. И двете дами мълчаха, потънали в мислите си. Джулиана оплакваше отсъствието на тайния си любовник, а лейди Реджина се беше замислила защо ли нейната внучка изглежда толкова отнесена.

В памучна рокля на розови райета, Джулиана изглеждаше по-млада и по-хубава от когато и да било. Но на баба ѝ не бяха убегнали лавандулово сините сенки, които виждаше всяка заран под очите на внучката, нито унието на Джулиана, когато мислеше, че никой не я наблюдава. Лейди Реджина беше сигурна, че тя крие нещо. И то няма нищо общо с трудностите в мината Малък Хангмън — беше проблем, който Джулиана не искаше да сподели. А маркизата толкова искаше да разбере най-сетне какво става.

— Скоро наистина ще се наложи да се приберем в Лондон, Джили — започна тя без заобикалки. — Дядо ти ми пише всеки божи ден, повтаря, че има ужасно много работа, за да наложи анулирането

на законите за зърното. Всяко писмо завършва с оплаквания от студени стаи, студени крака, студени чаршафи, тъй че — нали ме разбираш, скъпа.

— Да, бабо.

Усмивката на лейди Реджина излъчваше чара на хубост, срещу която времето е безсилно.

— Затова ще се върнем в града. Довечера ще му пиша, че може да ни очаква в края на седмицата.

Сега Джулиана трябваше да свали картите.

— Не, аз няма да се върна в Лондон.

— Заради онзи идиот Дашмор? — Лейди Реджина сви презрително нос. — Той трябва да ти е благодарен. Заради думите, които си му казала под влиянието на алкохола, сватбата му се е превърнала за обществото в най-голямото събитие на сезона — нещо, което сам никога не би постигнал.

— От скандала не ме е страх.

Лейди Реджина изглежда замислено внучката си. В зелените ѝ очи тя прочете копнежа на безнадеждно влюбена млада жена. Имаше ли нов мъж в живота на Джулиана? Малко след като пристигна, маркизата се запита дали тя в мъката си от несподелената любов, не е проявила слабост към градинаря, въпреки че го хулеше всеки път, щом се споменеше името му. Но дискретен разговор с госпожа Мийд успокои маркизата. Въпреки това щеше да въздъхне с облекчение едва след като видеше този мъж.

— Та кога, казваш, щял да се върне новият градинар?

Джулиана сви равнодушно рамене.

— Той прави каквото му скимне, бабо — отговори тя и погледна с невиждащи очи през прозореца. — Няма да се учудя, ако се окаже, че е изчезнал завинаги.

— Без да си вземе парите?

— Пратих Том до виличката и му заръчах да пита къде е Джош Тревълин. Но Тес не пожелала да издаде къде е, уверила го само, че щял да се върне.

Лейди Реджина присви очи.

— Коя е Тес?

— Жената на Джош — обясни Джулиана, без да се усеща колко мъка звучи в гласа ѝ. — Двамата имат малък син.

— Да, разбирам. — Маркизата присви устни. — Този млад мъж привлекателен ли е?

Джулиана се обърна учудена към нея.

— Джош ли? Не ми се вярва... Защо питаш?

— Случва се млади мъже да мамят съпругите си, ако бъдат насърчени и нямат много работа.

— Представа нямам. — Джулиана си спомни с неудоволствие за онзи вторник по Заговезни. Тогава тя очакваше Джош да я целуне. За да смени темата, добави: — Да се надяваме, че госпожа Мийд ще се справи с яребиците, които Том е донесъл за обяда. Умирам от глад.

Само че лейди Реджина не допусна да отклонят мислите ѝ и хвана ръката на Джулиана.

— Чуй ме, Джили. Мъчно ми е да те виждам тъжна заради загубата на човек, който не заслужава една твоя мисъл. Преди всичко защото ти лесно можеше да спечелиш онзи нехранимайко, ако той те интересуваше сериозно.

Объркана и малко ядосана от откровените думи, Джулиана си дръпна ръката.

— Представа нямам какво са ти разказали в Лондон... Но аз не умирам от мъка по загубена любов.

— Но обвиняваш себе си за отдръпването на Дашмор. Та той е само един нафукан, егоистичен светски лъв и клетата му жена скоро ще го разбере. Ако можехме да научим нещо за отвратителния му характер още преди да се приберем в Англия, дядо ти сигурно нямаше да му позволи да припари до теб. Джили, толкова добре те познавам... Като дете ти не се боеше от нищо. Понякога с дядо ти се страхувахме да не си строшиш врата при някое от главоломните си приключения. Тъкмо защото беше толкова смела, не можех да предвидя трудностите, които те очакваха. Но един ден, когато не си била с нас, ти си се погледнала в огледалото и смелостта те е напуснала. Да беше споделила с мен тревогите си още когато ни посети след първия си сезон в Лондон! Но вместо това аз, в плен на собствения си мъничък свят, ти разреших още два отвратителни сезона и ти беше по-нещастна от когато и да било. Сега си отправям горчиви упреци.

— Нямах никакво основание, бабо. Бях прекалено висока, прекалено невзрачна и прекалено откровена в приказките си, за да заинтересувам един мъж. Ти нищо не можеше да промениш.

— Глупости, мила, ти беше не по-малко хубава от всяка друга дебютантка. Но тази седмица видях да се потвърждава онова, което съм си мислила през всички тези години. Просто не биваше да позволявам на майка ти да ти избира роклите. На теб най-добре ти стоят ярки цветове и драматичният стил. Прекалено много рюшове и воланчета биха те правили смешна. Впрочем, кой знае, може би въпреки неподходящите дрехи, пак щеше да имаш успех, ако беше по-уверена в себе си. Била си, за съжаление, твърде страхлива. — Лейди Реджина докосна гърдите на внучката си. — Оттам, отвътре човек решава как да гледа на него светът. Нито рязко очертаните черти на лицето ти, нито мъдростта ти са пропъдили потенциалните обожатели, а твоето самочувствие. — Тя погали с любов Джулиана по бузата. — Тежки думи изрича баба ти, нали, Джили? Но мисля, че доста съм закъсняла с тях. По-скромна красота не може да попречи на истинска жена да възбуди възхита. Нашата кралица да не е красива? А множеството портрети на безбройните любовници на последния ни регент? Да, привлекателни жени, но не и сияйни хубавици. Те сами са решили, че са хубави и светът е бил на същото мнение.

— Колко просто звучи.

— И си е така. Маркизът твърди, че съм превзела сърцето му с щурм. Но истината е, че по онова време аз завиждах на годеницата му за хубавичкото ѝ лице. Междувременно установих, че порцелановите кукли са не по-малко от лалетата в Холандия. Някои са несравними, други си остават незабелязани, всичко зависи от характера. Ти се видя днес за пръв път с други очи и сега всички възможности са ти достъпни.

— Защо го казваш?

— Защото вярвам, че си намерила някого. О, изчерви се! Явно, улучила съм. Вече няма нужда да ми разказваш за него. Ако не е градинарят... — Лейди Реджина вдигна вежди. — Или е градинарят?

— Не, бабо — разсмя се Джулиана.

— Олекна ми. — Маркизата отпи глътка чай и промени темата малко по-ловко отколкото го бе направила внучката преди малко. — За какво беше тук ръководителят на мината днес следобед? Само не ми казвай, че не е било нещо важно! Говорих с икономката и с някои от слугите. Какви са тези вълнения?

— Е, добре... — Джулиана си пое дълбоко дъх. — Обещай ми да не казваш нищо на мъжа си, преди Джед и аз да решим, че е необходимо дядо да се намеси.

— Моят съпруг и аз нямаме тайни един от друг — отвърна бързо лейди Реджина, но после в очите ѝ се появиха обичайните упорити искрици. — Разбира се, аз решавам кога да го информирам за едно или друго. Кажи ми всичко, Джили.

Джулиана описа неохотно всичко, което се беше случило в Блъд Хол откакто е тук. Не спомена само за случката с Роб Уийл след църква и враждебното държане на хората при злополуката в мината. В противен случай щеше да натовари баба си с много грижи, а щеше да ѝ се наложи и да я осведоми, че и в двата случая я е спасил Джош Тревълн. Като знаеше колко настойчиво задава лейди Реджина въпросите си, предпочете да споменава колкото може по-рядко името на градинаря.

— Какъв ужас, Джили... Трябва да тръгнеш с мен, още утре. Така е най-добре — продължи маркизата и вдигна ръка да спре евентуалните възражения, — но не те принуждавам да го сториш. Наредила съм все пак на икономката, ако възникнат нови затруднения, да те изпрати в Лондон, дори ако се наложи да те сложат в каретата вързана и със запушена уста. Що се отнася до твоя млад човек, най-добре щеше да е той да дойде час по-скоро в града и да се представи на дядо ти.

За това Джулиана нямаше отговор.

По обяд тя свари икономката и новата камериерка в кухнята, надвесени над някакъв вестник. Джулиана видя, смаяна, как госпожа Мийд скри вестника зад гърба си.

— Ще желаете ли нещо, милейди?

Джулиана местеше недоверчиво поглед от едната към другата.

— Да. Някакво прекалено старателно момиче е измило клавишите на пианото с вода. Трябва ме парцал, за да ги избърша.

— О, сигурно е Нора — въздъхна пренебрежително госпожа Мийд. — Не я бива да свърши и най-простата работа. Ако до края на седмицата не се оправи, ще трябва да си върви. Веднага ще се погрижа за пианото.

— Няма нужда. Само ми дайте парцал. Това седмичният вестник ли е?

— Какъв вестник, милейди?

Джулиана трябваше да се стегне, за да не направи гримаса.

— Този зад гърба ви.

— А, този ли? — Икономката измъкна неохотно вестника. — Много стар вестник, тъкмо исках да запаля огъня с него — заяви тя и почна да мачка вестника.

— Моля ви, недейте. Откакто баба е тук, все не намирам време да прочета нещо. Разбира се, че ще ми липсва, когато замине, но тогава наистина ще е по-спокойно. Та може ли да ми заемете вестника?

Двете жени размениха мрачни погледа, преди госпожа Мийд да оправи вестника и да изпълни желанието на своята господарка.

— Този вестник не сме го внесли ние в къщата — натърти тя и предупреди с поглед камериерката. — Намерихме го тази заран под вратата.

Защо икономката крие вестника? Джулиана прегледа заинтригувана заглавната страница. „Северна звезда“ прочете тя, „февруари 1846“. Веднага позна това име. Преди около девет години чартистите основаха този вестник в Лийдс. Не беше чела нито един брой, но знаеше, че маркизът преглежда от време на време по някоя статия. Тя вдигна засмяна глава.

— Госпожо Мийд, решила сте, че това ще ме ядоса?

— Видяхте ли рисунката, милейди? — попита младата камериерка плахо, но и предизвикателно. — Аз мисля, че е градинарят, но госпожа Мийд твърди, че не бил той.

Джулиана разгледа отново заглавната страница. В средата се мъдреше дагеротипът на млад мъж със сериозно лице, светла, сресана на една страна и пригладена зад ушите коса, с буйни бакенбарди, колосана яка на ризата и вратовръзка на точки. Очите бяха някак странно прозрачни, като стъкло, стиснатите устни издаваха безкомпромисност. Въпреки че чертите на лицето ѝ се струаха някак познати, този добре облечен млад мъж не приличаше ни най-малко на нейния дрипав, нает временно градинар. Под снимката прочете: „Сър Ейдриън Дж. Лингейт, едно от ръководните лица в чартисткото движение“.

— Привлекателен мъж — каза тя, — но не виждам никаква прилика с Джош Тревълин. Може ли да прочета статията, преди да ви върна вестника?

— Разбира се, милейди — съгласи се с явно облекчение госпожа Мийд. — И аз казах на Моли, че това не е Джош, но тя държеше упорито и твърдо на своето.

Моли хвърли колеблив поглед към госпожа Мийд.

— Казах само, че прилича на мъжа, който живее във виличката на градинаря. Но той не може да е мъжът на снимката. Защото госпожа Мийд каза, че този тук е същински джентълмен. А пък хората във виличката са най-обикновени грешници.

— А как по-точно са съгрешили? — попита със смях Джулиана.

Тъмните очи на момичето светнаха.

— Ами те не са женени. А мама казва, че ако мъж и жена живеят заедно, без да са женени, те ще идат в ада.

Но Джулиана вече не я слушаше. Беше прелистила вестника и беше открила карикатура — сватба с брачна двойка и огромна сватбена торта. Отдолу пишеше: „Плодовете на нашия труд“. Младоженецът беше вдигнал нож с надпис „Аристократически принцип“ и се канеше да разреже с него тортата. Младоженката стоеше търпеливо до него, протегнала ръце да поеме първото парче.

Джулиана знаеше толкова добре кого представляваха изобразените. Младоженецът носеше короната на дук, а младоженката беше в напреднала бременност, а роклята ѝ беше съшита от банкноти фунтове стерлинги. Трета фигура — жена, облечена като работничка, вдигаше чаша с шампанско. Отдолу пишеше: „Три пъти ура за правата на аристокрацията и за всичко, което може да се купи с милиони откраднати надници!“

— Зле ли ви е, милейди?

— Аз... — бледа като платно и явно смутена, Джулиана избягваше погледа на икономката. — Вече не ми се свири на пиано. Сега имам нужда от чист въздух.

— Да кажа ли на конярчето да оседлае кон?

Джулиана поклати безмълвно глава, избърза към задната врата и си взе шал от закачалката. После излезе навън в топлия априлски ден.

Слънцето светеше, топло и златно. Мъховете блестяха, свежо зелени, първите цветя бяха нацъфтели. Докато прекосяваше малка падина, чу в храстите да пеят черни коприварчета. Природата беше удържала мълчаливото си обещание и беше подарила на света нов живот.

Въпреки това тя не се чувстваше добре. Не беше очаквала, че клюките за скандалното ѝ държане на пийнала жена ще стигнат и до ушите на хора, които не я познават, а сцената ще бъде използвана в сатирична карикатура. Все пак никой не можеше да я познае в жената, нарисувана във вестника, облечена като работничка в мина, участничка в движение, за което никога не се бе застъпвала. Какво унижение!

Дали, като е видяла карикатурата, госпожа Мийд е познала господарката си? Затова ли се опита да скрие вестника? Кой друг го беше видял? Маркизата искаше да остави много от лондонските си слуги в Блъд Хол, за да почистят кристалните полилеи и скъпите произведения на изкуството. Все пак по-голямата част от персонала беше от местни хора. Какво знаеха лондонските слуги за скандала? Бяха ли осведомили тукашните? Дали тези хора се хият зад гърба ѝ, или тя само си въобразява, че непрекъснато я наблюдават?

На една височина спря и се загледа в хълмистия пейзаж, който се простираше до крайбрежието. Беше отпратила любовника си и му беше заповядала повече да не се връща.

— Колко глупава и страхлива съм била! — извика тя и вятърът понесе думите ѝ. След това се почувства малко по-добре. Въпреки това сълзи пареха очите ѝ и се стичаха неспирно по бузите ѝ.

Разбира се, че го изпъди. Какво друго можеше да стори? Баба ѝ беше съобщила за завръщането си и беше сложила край на спокойната ѝ самота. Джулиана никога не бе питала нощния си гост как се промъква в стаята ѝ. Знаеше, че в Блъд Хол има много тайни ходове. Но нейните баба и дядо, от страх някое жадно за приключения дете или внуче да не се нарани, никога не бяха споменавали за тях. Дали любовникът ѝ идва по някой от тайните ходове? Как го е открил? И кой ли можеше да е този мъж? А сега и най-важният въпрос — щеше ли да се върне? Веднъж ѝ заяви, че само тя да го пожелае, и веднага ще избърза да дойде при нея.

Сега имаше по-голяма нужда от него от когато и да било.

— Прости ми, приятелю мой! Толкова съжалявам! Моля те, ела пак при мен!

Докато бършеше горещите сълзи от лицето си, зърна изведнъж някакъв мъж в края на високото плато, на което стоеше. Той бързаше право към нея. Изглеждаше както винаги зле облечен, с очи, засенчени от широката периферия. Джулиана откри само една промяна. През

триседмичното си отсъствие беше пуснал брада. Гъста и тъмнокестенява, пронизана от червеникави и златисти нишки. На едното му рамо висеше торба. Когато вдигна глава и я погледна, той не забави крачка.

— Ето ви най-сетне и вас. — Учуди се, защото усети как пулсът ѝ се учестява.

— Да, милейди. — Младежка усмивка раздели брадата на Джош Тревълин. — Ето ме пак.

— Не ми говорете с този самоуверен тон! — Както винаги наглостта му я дразнеше. Дали е чул думите, които извика преди малко? Дано не е. — След вашето изчезване маркизата пристигна в Блъд Хол. Остана четиринайсет дена. Разбира се, че не ѝ хареса да види градината така престъпно занемарена.

Джош сви рамене и пусна торбата на земята.

— По това време градината се грижи сама за себе си. Стоплена от слънцето, напоена от топящия се сняг.

— Въпреки това трябваше да поискате разрешение, преди да хукнете нанякъде — натърти тя хладно. Спомни си въпросите на баба си. Маркизата нямаше основание да се бои, че внучката ѝ може да се свърже с този градинар. Колкото пъти се срещнеха, не успяваха и пет минути да запазят привидна учтивост. — Дори градината да не се е нуждаела от грижите ви, трябва да се свърши и друга работа.

Погледът му се плъзгаше по тялото ѝ, спря се на гърдите.

— О, нова рокля, милейди. — Той отметна глава и тя видя дяволити искрици в сините очи. — Каква работа?

Тя пламна от гняв, засилен от разочарованията на последните седмици и новия ѝ срам — карикатурата, — но също и от срамния за нея страх, че той може да прочете мислите ѝ и да им се присмее. Е, да, но не само за нея се носеха клюки.

— Както разбрах, вие изобщо не сте венчан и сте в незаконно съжителство.

Без да се впечатли ни най-малко, той тихо се засмя.

— Никога не бих помислил, че една лейди може да я е грижа за подобни неща.

Сарказмът му разпали нейния гняв.

— Вярно ли е? Женен ли сте за Тес? Или е ваша любовница, а Джеси ваше копеле?

— Защо ви вълнува толкова въпросът по какъв начин е вкарал един мъж в леглото си жена, която обича? Да не би да ревнувате?

Няколко секунди тя не можа да намери думи. Най-сетне избухна:

— Вие сте един безсрамен, нагъл тип...

— А вие наистина ли имате толкова студено сърце, наистина ли сте толкова лицемерна? Знаете ли, че има разлика между разврат и истинска любов? Някои мъже и жени са способни да я изпитват, дори и да не са женени. Ако не го знаете, мога само да ви съжаля, милейди.

— Какво? Вие ме съжалявате? — Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че вестникът ѝ се изплъзна.

Изведнъж тя се озова в прегръдката му. Устните му, горещи и настойчиви, притискаха нейните и той я привличаше с все сила към гърдите си. Останала за миг без дъх, тя се почувства покорена. После осъзна кой е той и коя е тя.

Той я пусна пак така внезапно, както я беше прегърнал. Тя докосна с треперещи пръсти влажните си устни, стори ѝ се да съзира на лицето на Джош отражение на собствените си чувства, на опасната си страст. Когато той протегна ръка към нея, тя изкрещя:

— Уволнен сте! Чухте ли? Изчезвайте! — Едва не изхълца. Не, няма да му достави удоволствието да види сълзите ѝ. — До утре по обяд да сте напуснал вилата заедно с вашата курва. Том ще ви донесе остатъка от надниците. А сега ми се махайте от очите!

Но не той, а Джулиана обърна гръб. Хукна с все сили надолу по хълма, ужасена от мисълта, че той може да я последва, да я нападне, за да ѝ отмъсти за онова, което му бе сторила. Но той остана да стои и само вдигна вестника. Като видя снимката, сви вежди. После запрелиства страниците, загледа се в карикатурата, прочете текста под нея и едва тогава проследи с поглед Джулиана. Тя вече беше стигнала подножието на хълма и той виждаше само полата ѝ на черни и червени карета да просветва на фона на пролетната зеленина.

— Горката лейди Кингсблъд — прошепна той, обзет от искрено, дълбоко съчувствие, което би я учудило.

В неделята на Великден малката селска църква беше претъпкана. Насърчен от необичайния интерес, викарий Полок се издигна до нови

висини на ораторското си изкуство и Джулиана се уплаши проповедта му да не е още по-дълга от обикновено.

В задушния въздух тя напразно си вееше за малко хлад. Едва не задряма. До ней седеше госпожа Мийд, сплела ръце в скута на новата, получена от господарката, гълъбовосива рокля, която си бе преправила. Колко е мила, каза си Джулиана и си помисли, че щеше да е хубаво, ако собствената ѝ рокля от избелен муселин на жълто-зелени цветя не изискваше толкова стегнат корсет. Банелите се впиваха болезнено в гърдите ѝ, по гърба ѝ се стичаше пот.

Както всяка неделя след нещастieto в мината, тя беше внимателно наблюдавана, а това засилваше притеснението ѝ. Въпреки че не беше виждала Роб Уийл, предполагаше, че той ще присъства на великденската литургия. Миналите два неделни дни, в присъствието на маркизата, хората от енорията бяха проявили учтивост и сдържаност. Знаеха, че маркизата има още по-голямо влияние върху маркиза от неговата внучка. Но сега Джулиана отново беше сама. Щом влезе в църквата, веднага долови неприязнената атмосфера. Усещаше като пробождания с игла погледите на селяните. Те непрекъснато разтърсваха рамене, сякаш искаха да отхвърлят някакъв товар.

След час проповедта най-сетне свърши. Сега щеше да прозвучи последният химн. Джулиана посегна облекчена към книгата с псалми, която лежеше на облегалката на пейката пред нея. Но книгата сякаш се заотдалечава. Тя се изправи, но църквата се бе превърнала в олюляващ се кораб, понесен и подмятан от бурно море. Чу до себе си ужасения глас на госпожа Мийд. Но дори не се опита да ѝ отговори. С благодарност се отпусна някъде много надълбоко, където я очакваха хладни сенки и състрадателна забрава.

— Добър ден, лейди. Как се чувствате?

Джулиана присви объркана чело и премигна. Мъжът стоеше близо до нея. Но в полумрака тя го виждаше смътно.

— Кой сте вие?

— Доктор Маклинтън — отговори той и пристъпи в светлия кръг от лампата. Тя позна любимата си китайска стая. — Знаете ли какво се случи, лейди Джулиана?

Тя седна бавно в леглото и кимна.

— По време на службата припаднах от... — Тя погледна към прозореца, за да разбере колко време е минало. Но пердетата бяха пуснати.

— Сега е късен следобед — обясни ѝ лекарят. — Какво друго си спомняте?

— Че госпожа Мийд я бива, в случай на нужда, силно да крещи — отговори тя с усмивка. — Представа нямам от какво трябва да се срамувам повече — от моя припадък или от суматохата.

— Да, вашата икономка има много здрави бели дробове — съгласи се той весело. — И аз бях в църквата, помните ли?

— Разбира се. Доктор Маклинтън, бихте ли ми подали очилата? О, дано само не са се счупили при падането.

— Не се тревожете — успокои я той и донесе очилата от тоалетната масичка.

— Благодаря. — Тя въздъхна и сложи очилата. Сега видя ясно и отчетливо строгото му лице — доста дълга, ъглеста брадичка, внушителен нос, тънки устни, светлосиви очи. Както обикновено, беше коректно облечен с тъмни дрехи, сякаш за да подчертае отговорната си професия. Само духовник би изглеждал още по-сериозно, но не толкова самоуверено.

Когато дойде на себе си на църковната пейка, това лице се беше надвесило над нея.

— Сега си спомням. Казахте, че състоянието ми не е опасно. Но госпожа Мийд ви накара да ме придружите до вкъщи и щателно да ме прегледате. Вие го направихте, а после ми дадохте лекарство срещу главоболието. Сигурно най-сетне съм заспала. Защо останахте въпреки уверенията си, че съм здрава?

Докторът си свали очилата и почна да ги бърше с кърпата си.

— Моля да ме извините, лейди Джулиана, но си позволих да изчакам, докато се събудите, защото познавам отдавна семейството на маркиза. Акуширах на майка ви при вашето раждане — добави той със слаба усмивка. — Знаехте ли го?

— Не... — Тя знаеше само, че се е родила в Блъд Хол. Като дете боледуваше рядко и познаваше лекаря само бегло. Тя изведнъж се наведе напред. — Нещо не е наред? Нещо, свързано с главата ми? Тя вече не ме боли. Но съм гладна — призна си Джулиана. — Заради вашето лекарство изпуснах обета.

— Главата ви си е съвсем наред, лейди Джулиана. Но да сте се чувствали през последните седмици понякога малко странно?

Тя избегна смутено погледа му. Какво намеква? Разбито сърце сигурно не е заболяване от неговата компетентност, нито сълзите, които напоследък проливаше непрекъснато, измъчвана от собственото си самосъжаление.

— Често съм гладна. Но какви по-особени усещания имате предвид?

— Да се уморявате лесно?

— О, да. Допреди два дена моята баба ми правеше компания — много темпераментна личност, което сигурно отдавна сте забелязал. Последните две седмици просто не бях на равнището на нейната енергия.

— Спите ли добре?

Джулиана сви рамене и заоправя гънка на завивката. Някои нощи изобщо не мигваше, от страх да не изпусне посещение на своя любим, но откакто го отпрати, той повече не дойде. — Или спя дванайсет часа, или не мигвам. Сигурно е свързано с някакво въздействие на пролетта.

— А месечният ви цикъл?

Не знаеше дали се изчерви силно като него.

— Не си спомням точно. Мисля, че за последен път ми дойде преди два месеца. Когато пристигнах в Блъд Хол, през февруари, бях

толкова изтощена. А изопнати нерви могат да окажат влияние на цикъла, нали така? Защо ми задавате този въпрос?

Той пак сложи очилата, пристъпи по-близо до леглото и изглежда сериозно Джулиана.

— Ако не греша, очаквате дете, лейди. — Когато тя не отговори и го изглежда слисано, докторът се изкашля и пъхна носната кърпа в джоба. После извади от външния джоб на сакото бележниче и писалка. — Предполагам, че посещението на вашата баба е било свързано именно с това, нали?

— О не! Дете? Баба ми нямаше представа. Нито пък аз.

Той сви неодобрително чело.

— Но моля ви, лейди Джулиана, не бива да се преструвате пред мен. От онова, което трябва да ми разкажете, абсолютно нищо няма да ме шокира. Да започнем с името на бащата.

— Не зная как се казва.

— Боже мили... Нападнал ви е чужденец?

Точно така и понеже ужасно се е срамувала, не се е доверила на никого.

— Аз, аз... тя поклати смутено глава. Не, не, не иска да прехвърля на друг онова, което ѝ тежи на душата. Никога няма да си позволи подобно малодушие. Да, през последната им нощ нейният любовник ѝ заяви, че е малодушна. Нейната баба я упрекна в същото, защото внучката се колебаеше дали да последва зова на сърцето си. Дете — тя щеше да има дете!

— Не мога да ви назова името на бащата — не искам — поправи се тя, доловила странния поглед на лекаря.

— Както обичате — каза той, без да му мигне окото. — А кого трябва да уведомя?

— Никого. — Джулиана се изправи като войник. Постепенно обърканият ѝ мозък започваше отново да работи. — Никой не бива да разбере, то е единствено и само мой проблем.

— Предполагам, че не сте омъжена? — попита той с най-приятелския тон, който беше чувала от него.

— Да... Но има някой...

— Разбирам.

Тя се съмняваше. Но нямаше да му обяснява. Защото нямаше за кого да се омъжи. Любовникът ѝ беше изчезнал и тъй като не се бе

доверила никому, никой не можеше да потвърди, че е била прелъстена от очарователен нощен гост. Ако го разкаже някому, ще я сметнат за луда.

— Но вашите родители трябва да бъдат уведомени, лейди.

— Те са в Индия. Не, не искам да ги тревожа.

— Тогава може би маркизът и...

— В никакъв случай!

Лекарят остави бележника и писалката и потупа Джулиана по ръката.

— Мила моя, вие сте в шок и аз го предвиждах. Затова останах — да поговоря с вас. Моля ви, бъдете разумна. Повярвайте ми, не сте първата дама, озвала се в такова положение, но аз имам много възможности да ви помогна. Но трябва да ми обещаете да не прибързвате с нищо... Когато той се наведе по-ниско, тя видя отражението си в стъклата на неговите очила... — и да не предприемате нищо драстично — добави той, наблягайки на всяка сричка.

— Не бойте се, няма да се самоубия — ъгълчетата на устата ѝ потрепераха. — Ако се страхувате от това.

— Добре. — Опитът му подсказваше, че хора, които говорят за това толкова открито, рядко се самоубиват. — Тъй като сте в отлично здраве, ще родите също тъй здраво дете, разбира се, ако... — той посегна пак към бележника... — някъде по Никулден. — И с тънка усмивка добави: — Много подходящо, светецът е покровител на всички деца.

Дали закриля и копелетата. Изведнъж всичко ѝ се стори ужасно комично. Но прехапа устни и премълча. Бебе!

— Ако желаете, ще пиша на маркиза — предложи той. — Ще намеря подходящи думи, за да не нараня чувствата му...

— Чии чувства? — прекъсна тя лекаря. — Всеки случай не моите. А що се отнася до емоциите на моите баба и дядо, те трябва да ви интересуват също толкова малко. Не, забранявам ви да пишете на маркиза, чухте ли? — Джулиана се вдигна на колене. — Ако въпреки всичко го направите, ще избягам.

— Успокойте се, лейди. Не бива да се вълнувате, за да не навредите на здравето си. — Той я прегърна меко, но силно през раменете и я накара да сложи пак глава на възглавницата. — Ще е по-

добре да ми издадете името на въпросния джентълмен. Ако искате, ще го потърся и ще го пратя тук, за да можете да обсъдите заедно положението. И след твърде трудно начало са били сключени не малко добри бракове. Не се съмнявам, че е човек на честта и ще изпълни дълга си.

— О, да... — Тя с мъка потисна желанието да се разсмее. — Ако знаете къде живее Бъбривият любовник, идете при него и апелирайте към съзнанието му.

Макар да твърдеше, че тя не може да го шокира, лекарят едва успя да скрие ужаса си. Но веднага се овладя и отговори делово:

— Е, хубаво, лейди Джулиана, тъй като не ми оставяте избор, ще трябва да постъпя както намеря за добре.

Сигурно имаше предвид да уведоми родителите ѝ. Тя сграбчи умоляващо ръката му.

— Не, моля ви, доктор Маклинтън! Дайте ми малко време, трябва да свикна с новото положение. Скоро ще се обърна към някого. Давам ви честната си дума. — Мислите ѝ се объркваха. — Познавате ли омъжената ми братовчедка, лейди Летиша Купър? — Когато той кимна, Джулиана обеща: — Ще ѝ пиша и ще я помоля да дойде в Блъд Хол. Що се отнася до останалата част от семейството, трябва да поразмисля как да ги подготвя за моето състояние. Нали споменахте преди малко, че може и да грешите, докторе. Аз поне така ви разбрах... Ако наистина съм бременна, няма да ми навреди да изчакам още няколко седмици, преди да осведомя близките си. Ако не бях припаднала днес, никой нямаше да знае. Дори аз.

— Приемам. — Доктор Маклинтън въздъхна облекчено, защото тя сякаш най-сетне почваше да разсъждава разумно. — В края на седмицата ще дойда пак и ще поговорим още веднъж за всичко.

— Под какъв предлог? — След пристигането на баба ѝ в къщата живееха вече три дузини слуги.

Той кимна с разбиране.

— Най-добре ще е да обясня на госпожа Мийд, че страдате от леко неразположение. Трябва да ядете само лека храна, която стомахът ви може да понесе. Излизайте на чист въздух, не се преуморявайте. — Той ѝ хвърли над очилата предупреждаващ поглед. — Надявам се да пишете час по-скоро на вашата братовчедка.

— Да, разбира се. — Наистина ще се наложи да се довери някому, а кой можеше да е по-подходящ от Лети? Горката Лети... Джулиана си представяше толкова добре ужаса на своята братовчедка.

След като докторът се сбогува, госпожа Мийд побърза да влезе в стаята. Изказа многословно съчувствието си на своята господарка, а после заяви, че ще отиде да ѝ приготви закуска и изчезна. Джулиана стана от леглото. Вместо да пише писмото, отиде до прозореца. Трябваше да формулира много предпазливо новината. Не биваше да признава твърде много. Ще сподели с Лети, че не се чувства добре и има нужда от компания. Какво всъщност ще ѝ разкаже, ще реши, когато братовчедка ѝ вече бъде тук.

Скандалът с нейната бременност щеше да е тъкмо онази запалителна течност, от която Роб Уийл имаше нужда, за да ускори избухването на враждебността към семейство Кингсблъд. С удоволствие щеше да я заклеймява като пример за порочната аристокрация. Нали беше заявил, че Джош Тревълин е неин любовник?

Представяше си притеснена как Джош ще разбере за състоянието ѝ. Сигурно ще се ухили подигравателно и ще си спомни последната им среща. Дори да го е уволнила заради нахалството му, и двамата знаеха, че още по-непоносими и се бяха сторили подигравателните му погледи. Беше я нарекъл студенокръвна и лицемерна. Би ли повярвал, че го е уволнила, защото желанието ѝ да го има не е било задоволено?

Тя заудря, стенойки, с длан по стъклото. Как ли ще се държи, ако Уийл го посочи за баща на детето ѝ? Можеше ли Джош просто от злоба да се съгласи и да се похвали, че е завоювал толкова благородна лейди? Така можеше да си спечели известна слава. Една възлюбена вече има. Защо хората да не повярват, че има и втора? Откакто тя живееше сама в Блъд Хол, беше идвал почти всеки ден. А Роб Уийл нямаше да губи време и щеше да разпространи пикантните клюки. Той е член на чартисткото движение. Та нямаше ли в следващия брой на „Северна звезда“ да се появи някой пасквил за лейди Кингсблъд?

Тя закри лицето си с ръце. Мисълта, че ще бъде изложена, съвсем безпомощна, на омразата на Роб Уийл, че ще стане оръдие за нападките му срещу нейния дядо, ѝ се стори много по-ужасна от бременността. Боже милостиви, та клюките можеха да застрашат

положението на маркиза в парламента, където толкова се нуждаеха от неговия разумен глас.

— Скъпи, къде си? — прошепна тя в празната стая.

Усети как лек ветрец гали бузата ѝ, успокояващ като майчина милувка. На Джулиана ѝ се стори, че чува един глас да ѝ шепне.

— Не губи кураж...

Тя застана на стъпалата на входа, за да посрещне гостите, пристигнали с елегантна каляска. На покрива бяха вързани два кожени куфара, на вратичката се мъдреше гербът на семейство Купър. За нейно учудване Лети пристигна в Блъд Хол само седмица, след като получи писмото. Писменият ѝ отговор засрами Джулиана, защото Лети бе решила, че братовчедка ѝ е на смъртно легло.

Когато вратичката на каляската се отвори, Лети ѝ махна весело. После един лакей пусна стълбичката. Лети се появи в смайващо широк кринолин под муселинена рокля на цветя и кораловочервени райета. Ленти от тюл и гирлянди цветя украсяваха шапката ѝ. Така издокарана, тя изобщо не приличаше на двацет и седем годишна съпруга и майка, а на седемнайсетгодишно момиче.

— О, Лети, приличаш на движеща се градина! — И Джулиана изтича към нея с ръце, разтворени за прегръдка.

— А ти... — Лети оглеждаше смаяна променената външност на братовчедка си. — Хубава си като картинка! — Двете се прегърнаха сърдечно. — Мислех, че ще те намеря в затъмнена стая, изпълнена с миризмата на камфор. — Лети се поотдръпна, за да огледа по-добре Джулиана. — Както виждам, пращиш от здраве.

— Разбира се. Изобщо не съм твърдяла, че съм болна. Писах ти само, че се чувствам самотна.

— По дяволите, Джили! Значи, че след като прекосихме половин Англия, не сварваме поне един труп за оплакване?

Джулиана се обърна смаяна към братовчед си, който се появи зад гърба на Лети.

— Скъпи Алфред! — извика възторжено, прегърна го и го целуна по бузата.

— Не толкова бурно! — спря я той и си оправи цилиндъра, който тя за малко не му свали от главата. Което не значеше, че не е оценил

ентузиазираното посрещане.

— Най-добрите ми, най-старите ми приятели! — Джулиана хвана засмяна ръцете на двамата. — Винаги мога да разчитам на вас. Колко е хубаво, че сте били готови да зарежете всичко, за да се озовете час по-скоро до леглото на болната!

— За съжаление болна няма — натърти Алфред. — Би ли ни обяснила какво значи всичко това?

— Доведохте ли децата? — погледна Джулиана към каретата.

— Разбира се, че не — отговори Лети. — Не знаехме дали болестта ти не е заразителна. Докато ти гостуваме, майка ми ще се грижи за поколението.

Джулиана въздъхна, притеснена, че е причинила неудобства на роднините си.

— Да знаех какви трудности ви създавам, никога нямаше да напиша писмото. Моля да ми простите.

— Може би — ако ми сервираш печени гълъби и парче от боровинковия сладкиш на госпожа Мийд — отговори Алфред.

— Не го слушай! — Лети заби лакът в закръгленото коремче на съпруга си. — Напоследък е убеден, че животът му е предложил само две удоволствия — лова и трапезата.

— А, не, има още нещо — протестира той и я погледна многозначително.

Силната любов между тези двамата напомни болезнено на Джулиана за самотните ѝ нощи. Като видя натъженото ѝ лице, Лети разбра погрешно чувствата на своята братовчедка.

— Стоим и си приказваме, вместо да щадим силите на Джили! Изглеждаш наистина чудесно, скъпа, но сигурно отскоро се оправяш след болестта и не бива да се излагаш на хладния вятър.

За да не разочарова майчинските инстинкти на братовчедка си, Джулиана кимна.

— Имаш право. Хайде да влезем. Откакто получихме писмото ви, госпожа Мийд се изтрепа от приготовления. — Тя хвърли поглед над шапката на Лети. — Алфред, боровинковият сладкиш наистина е включен в менюто. Моята чудесна икономка не е забравила какво най-много обичаш.

— Чудесно! — Алфред предложи на дамите по една ръка и ги въведе в къщата.

През останалата част от сутринта и по време на обяда Лети не затвори уста. Явно беше добре осведомена какво прави в момента един или друг член на семейството, дори ако им беше съвсем далечна роднина.

— Лети пише писма както други жени плетат — обясни Алфред и сви примирено рамене. — Седи ден след ден на бюрото. Пощальонът вече се оплака от обширната ни кореспонденция и се наложи да му обещава нов кон, за да я доставя.

Лети разказа преспокойно най-напред за подутините, от които страда леля Флора след премръзване, след това направи подробен отчет за бременността на братовчедката Мюриъл и новороденото бебе, а накрая повтори почти буквално последната реч, която маркизът е държал в камарата на лордовете.

— Боже милостиви! — възкликна възхитено Джулиана, докато ядяха десерта и информационният поток на Лети временно секна. — Ти си всеки случай не по-малко занимателна от вестник. Защо не издаваш свой собствен? Осведомителен ежедневник на Лети! Алфред, какво ще кажеш?

— Подобен булеварден вестник бих нарекъл по-скоро Ключарникът на Лети — измърмори той и се дръпна, за да не го улучи ръката на съпругата.

— Ти, освен да ми се подиграваш, друга работа нямаш ли си? — изсъска тя.

— Ами какво да правя — попита укоризнено той. — Току-що ме довлече тук и — олеле! Не се дръж толкова нападателно, Лети.

Джулиана скри зад салфетката смеха си. Лети явно беше сритала под масата мъжа си в пресеца.

— Добре де, стига! — Алфред хвърли салфетката на масата и стана. — Ако дамте желаят моята компания, отивам да си изпуша лулата в библиотеката. Джулиана, надявам се, че маркизът все още пази там чудесния си тютюн.

— О, да. Баба донесе някакъв нов вид — „Хумидор“. Опитай го и ми кажи дали ти е харесал. Баба спомена, че дядо се съмнявал дали този тютюн е достатъчно узрял. Та бих искала да чуя мнението и на друг джентълмен.

— Алфред сигурно ще си каже мнението — обади се Лети. — Но си позволявам да се усъмня дали то ще е от полза за маркиза.

Алфред се втрени смаяно в съпругата си, а Джулиана за пръв път забеляза, че двамата очевидно имат по-сериозни проблеми и казаното не е обичайното им дърдорене.

— Доскоро, дами — въздъхна той и излезе от салона. Братовчедките седнаха на канапето и Лети си замаха енергично с ветрилото.

— Този мъж! Колкото и да го обичам, става ужасно досаден, тъкмо когато поискаш да останеш сам. Ами да, настоя на всяка цена да ме придружи. Сякаш нямаше да намеря пътя и сама!

— Като си спомня часовете по география, на които ходехме заедно, мисля, че трябва да му дам право — засмя се Джулиана. — Дошъл е с тебе, защото те обича. Сигурно си много щастлива...

Лети долови тъгата в гласа на братовчедката и не можа да съдържа любопитството си.

— Какво се е случило, Джили? Хайде, и не ми приказвай повече за самота! — Над ушите на Лети се спускаха руси къдрици. За нейната възраст прическата беше, макар и направена с много вкус, но все пак твърде младежка. — След като Алфред най-сетне ни остави на мира, можеш да си отключиш устата.

— Да, аз наистина трябва да ти разкажа нещо, Лети. Но ако извикаш или припаднеш, ще те напляскам по задника. Ясно?

На бузите на Лети се появиха две червени петна. С този тон братовчедката не беше ѝ говорила от детските години. Веднъж Джулиана наистина я напляска заради истеричния ѝ припадък, когато една жаба скочи от блатото в скута на роклята ѝ.

— Не бой се, ще се стегна — увери я Лети и забрави за увисналата на пръстите ѝ ветрило.

— Не бива да ми задаваш въпроси и никой, освен Алфред, не бива да научи онова, което ще споделя сега с теб. Никой!

Лети кимна енергично и Джулиана изправи рамене. Блестящи зелени очи се взираха в топли сини.

— Очаквам дете.

Пет удара на сърцето. Лети остана без дъх.

— Но... но, аз... — Тя стисна зашеметена устни.

— Не се съмнявам, че ме разбираш, Лети. Нали имаш деца. А сега и аз ще имам дете.

— От кого? — Лети мълчеше потисната, отворила толкова широко очи, че те сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите.

— Това не мога да ти кажа — отговори преспокойно Джулиана. — Засега не е и толкова важно. Имам нужда от компанията и помощта ти. Аз не зная какво става в тялото ми. Затова твоят опит ще ми е от полза. Ще искаш ли да останеш тук, след като споделих с теб истината?

— Тук ли? — примига учудено Лети. — Разбира се! Нали не мислеше, че ще те оставя самичка в беда.

— Колко си мила, Лети! — Джулиана прегърна трогната братовчедка си. — Надявах се, макар да не знаех...

Двете останаха известно време така — здраво прегърнати, обзети от силни чувства. После Джулиана се дръпна от най-добрата си приятелка, извади носна кърпичка и си издуха шумно носа.

— Край на глупавите емоции! Докторът каза, че не бива да се вълнувам. Но аз напоследък все плача. — Погледът ѝ издаваше уязвимостта, която криеше от всички. — Ще кажеш ли на Алфред? Аз просто не мога. Той ще те принуди ли да заминеш с него?

— Само да се опита! — И Лети извади носна кърпичка, за да си издуха носа. — Моля те, та с теб сме от едно семейство. — Тя сви неуверено вежди. — Кажи, да не би да е Даш...?

— О, не! Откакто съм в Блъд Хол, почти не помня да съм помисляла за дука.

— Но кой тогава? — Джулиана беше помолила братовчедка си да не ѝ задава въпроси. Но очакваше прекалено много от Лети, ако смяташе, че темата ще бъде табу.

— Човек, когото не познаваш.

Лети облиза задъхана устните си.

— Без съмнение някой джентълмен?

— Питай ме нещо друго — отговори Джулиана. — Само не това.

— О, Джили, той трябва да разбере. След което ще го подтикнем да изпълни дълга си.

— Не се съмнявам в добрите ти намерения, Лети. Благодаря и за готовността да ми помогнеш. — Джулиана се изправи. — Но не желая да говоря за това. Сега ще отида да си почина. От няколко седмици насам държа много на следобедния си сън.

И Лети стана.

— Нищо чудно. В началото на първата си бременност и аз непрекъснато спях. — Тя хвана ръката на Джулиана. — Милото ми, ще ти помогна да изкачиш стълбата.

За да не отблъсне грубо братовчедка си, Джулиана прие напълно излишната помощ.

Вратата се затръшна, но в стаята остана хладен полъх, тъмни сенки се завъртяха насам-натам, невидима ръка изгаси свещите.

— Позамисли се какво значи това, лейди! Дете, създадено от мъжа, който измами смъртта!

— Той къде е? Защо не се връща?

— Нов живот в мрака на този дом — лошо предзнаменование, лейди, и аз...

— Да, капитане?

— Странно, тази неочаквана слабост...

— И аз изпитвам същото чувство. Отново... Смъртта! — От черната мъгла, която я обгръщаше, долетя вик на болка.

— Какво те потиска, капитане?

— С всеки миг ми става все по-студено. Въпреки това очите ми горят трескаво, измъчва ме тежестта на плът, която изобщо не съществува!

— Страх ме е! Хвани ръката ми!

— Не, лейди! Дръпни се от мен! Зная защо духа леденият вятър, който усещам в гърба си — това е отмъщението!

Изведнъж мракът наоколо потрепери, разтърсен от застрашаваща сила. Северни бури разкъсаха пролетната нощ с ледените си кинжали и въздухът зазвънтя като кристална камбана. Към миризмата на пръст от прясно разровен гроб се примесваше лека миризма на лилии. Часовникът би, а после стрелките му спряха и запрепусаха в обратна посока, завръщайки с всяко мълниеносно завъртане отминали времена.

От дълбините на бездънна пропаст долиташе необяснимото, изпълваше олюляващата се стая с гласа на вечното мълчание.

— Дете, създадено от мъжа, който измами смъртта! Нима мислите, че можете да избягате от онова, което сте сторили? Вече твърде често сте прекрачвали границата между живот и смърт. Сега трябва да си платите.

Докато тишината будеше ехо сред каменните стени, тя се обърна към спътника си.

— Капитане? Какво трябва да сторим?

До нея трепереше изтощеният дух, по-уязвим от треперещ пламък.

— Усецам как се отдалечавам от света на здрача. Сбогом, любима моя! Дано други духове са по-благосклонни към теб!

Трептенето угасна и тя простря ръка към него. За пръв път от двеста години усети само празнотата на смъртна празнина.

— Капитане? Боже милостиви, той изчезна!

Джулиана се усмихваше замечтано, докато Алфред я люлееше леко на люлката, окачена на дебел дъбов клон. Дървото е било посадено преди двеста години.

— Не е ли Девън най-прекрасното място на света?

— Да, много е красиво — измърмори той и толкова му се искаше да може да свали това горещо пладне жилетката на кафявия си кариран национален костюм. Но за това не можеше да става и дума. Вече не бяха деца и трябваше да спазват правилата на етикета.

— По-силно, Алфред — помоли тя и го погледна през рамо.

— Наистина ли искаш, Джили? В твоето... ами... — Всеки път, когато се виждаше принуден да спомене състоянието ѝ, започваше да пелтечи.

Изчерви се и позасили внимателно люлката. Тъкмо беше прекарал в Блъд Хол двете най-неприятни седмици от живота си и се опасяваше, че следващият четвърт час ще му се стори още по-непоносим. Но Лети му беше поставила задача, която той, като единствен присъстващ роднина — мъж, трябваше да изпълни.

— Не искаш ли да си починеш? — попита той, докато люлката приближаваше Джулиана към него. — Бих искал да си поговорим, Джили.

Тя стъпи на меката трева. Когато люлката спря да се движи, той хвана здраво въжетата и Джулиана скочи пъргаво от дъската. Видя с ужас плувналото му в пот лице.

— Горкият Алфред! Заслужаваш почивка. — Тя го хвана за ръката и го поведе към къщата.

Досещаше се за какво иска да говори с нея. Лети беше заявила с пресилено усърдие, че целия следобед ще помага на госпожа Мийд в кухнята, понеже икономката се съгласила да ѝ разкрие тайната на своя сладкиш с боровинки. Това можеше да означава само едно: Алфред трябваше да убеди Джулиана да им разкрие тайната си, нещо, което явно не му беше приятно.

— Да отидем в градината — предложи Джулиана. — Там е малко по-хладно.

Алфред отвори и я пусна да мине пред него. После затвори вратичката след себе си.

— Фантастично! — възкликна той, като зърна великолепните цветя. Дузина различни видове рози кичеха с всички цветове дървените подпорки. Жасмин обгръщаше корените на дърветата и пръскаше екзотичен аромат. На тънките си дръжки камбанки се олюляваха на лекия ветрец, земята беше покрита с бръшлян. Накъдето и да обърнеше човек поглед, навсякъде откриваше нови багри и нови аромати замайваха сетивата.

— Имам усещането, че съм потънал в дамско шише парфюм.

— Да, тази градина наистина е нещо особено — отвърна Джулиана, свали сламената си шапка и я сложи на една каменна пейка.

— Идвал ли си вече тук?

Алфред охлаби вратовръзката си.

— Не съм.

— Защото си чул историята за призраците?

Той поклати с досада глава.

— Не, просто не съм кой знае какъв любител на цветя. Но тези тук са много красиви.

— Вярно е.

— Кое?

— Тук наистина има призраци — отговори тя и седна на пейката. — Баба се кара понякога с тях. А те, за да си отмъстят, изпращат гръмотевици, които разтърсват цялата къща.

— Разбирам, а маркизът играе с капитана шах. — Смяхът на Алфред не прозвуча особено убедително. Познаваше Джулиана откакто се помнеше и въпреки че новините около нея го бяха потресли, продължаваше да я смята за най-разумната млада дама в цяла Англия. После си спомни обяснението на Лети, че дами в нейното състояние често плачели и дрънкали дивотии. Така беше. По време на бременност си и Лети се беше променяла като хамелеон и беше сменяла настроенията си по-често от дрехите. По дяволите цялата тази ситуация, в която го беше натикало чувството му за семеен дълг.

— Алфред, защо не ми кажеш веднага какво искаш? — насърчи го Джулиана и потупа подканящо пейката до себе си. — Седни. Нали

сме донякъде като брат и сестра. С мен можеш да говориш за всичко.

— Ами добре... — Той седна внимателно до нея, но не я погледна. От две седмици ставаше нещо странно. Той просто не можеше да свали поглед от нея. А всеки път, когато тя се обърнеше към него, се усещаше толкова неуверен, че с най-голямо удоволствие би избягал от стаята. Тя изглеждаше променена — по-хубава, по-женствена. Този ден носеше чудесна рокля — със същия цвят, който помрачаваше лицето му, щом си помислеше за нейното състояние. В нейното положение други дами бяха отчаяни и съкрушени. А неговата братовчедка сияеше от хубост и чувственост. И тази промяна беше предизвикал един мъж — един нехранимайко. Обзет от внезапна ревност, той скочи на крака.

— Така не може да продължава, Джили. Помисли за родителите си, за баба си и дядо си! На своето семейство си задължена не помалко отколкото на себе си и на детето. Трябва незабавно да осведомиш баща си. Преди да е станало твърде късно.

— Твърде късно ли? — Джулиана присви вежди. — За какво? Алфред пхна пръст в яката на ризата си.

— Много късно за мъжа, който трябва да поеме инициативата и да ти спести неприятностите на едно преждевременно раждане.

Тя въздъхна и наведе глава. Беше предположила за какво ще говори той с нея. Но това сега не ѝ помагаше.

— Алфред, намеренията ти са добри, но ти не разбираш...

— Ами обясни ми, Джили — прекъсна я възбудено той. — Как можа тъкмо ти да паднеш толкова ниско... — Ужасен, прехапа устна.

Тя му протегна съчувствено ръка и той я хвана.

— Умолявам те, Алфред, не бива да ме мразиш.

За нейно учудване той стискаше все по-силно пръстите ѝ, докато не я заболя.

— Прости ми, Джили, не исках да кажа това. Аз просто... Като си представя как този нехранимайко... Не, не, не исках да кажа и това... Но, по дяволите, Джили, този мъж трябва да научи.

— Невъзможно — отговори тя и стана. — Той изчезна.

— Изчезнал е? Къде?

— Представа нямам.

— Значи те е прельстил и те е изоставил? Божичко! Но все някой трябва да го познава, да знае откъде е дошъл, къде може да бъде

намерен...

— Не. Освен това аз го отпратих. — Тя погледна умоляващо братовчед си и зърна на лицето му нещо, което досега не беше виждала, силното му желание да смекчи мъката ѝ, да поеме на раменете си товара на грижите ѝ. Колко лесно щеше да е да сложи глава на гърдите му, да усети отново силните ръце на мъж, та макар и за няколко секунди. Имаше нужда от това като потвърждение за нейната женственост. — О, Алфред, направих ужасна грешка — призна тя и сложи свободната си ръка на рамото му. — В сравнение с нея сцената на сватбата на Дашмор беше едно нищо. Защо не бях малко по-смела! Сега вече нищо няма да е както преди.

Докато той се взираше в замъглените ѝ зелени очи, обзе го вълнение, по-силно и по-опасно от съчувствие.

— Грешещ, скъпа Джили. Ти ще си останеш чудесното момиче, за каквото винаги съм те мислил. Досега криеше очарованието си, но през последните няколко дена ти направо разцъфна и аз просто не можех да откъсна очи от теб — призна си той и я привлече към себе си. — Всеки мъж би трябвало да е горд, че си решила да му подариш сърцето си. Ако не бях женен за Лети...

Изненадана, тя разбра накъде клоняха мислите му и се освободи от прегръдката му. Не желаше да слуша такива признания.

— Ти открай време си обичал само Лети и го знаеш. — Той сведе поглед и отстъпи крачка назад. — Ти и Лети сте единствените хора, към които можех да се обърна, защото сте толкова разумни. Ако трябваше да се боя да не би моите затруднения да забият клин между вас двамата... — Тя не довърши изречението.

Внимавай, Алфред, помоли тя беззвучно. От твоето благоразумие зависи цялото ти бъдеще щастие.

— Помниш ли как отклони глупавото ми предложение за женитба? — Тя му се усмихна съзаклятнически. — Тогава бях на седем. А ти на десет. Отказа ми толкова меко и внимателно. Ти още тогава знаеше, че Лети е по-подходяща за теб. Твоето приятелство означава за мен не по-малко и днес. А сега не бива да си губим ума.

Той съумя с известно усилие да овладее чувствата си.

— Да, имаш право. Пък и аз изобщо не исках...

— Разбира се, че не. Всъщност аз изобщо не заслужавам готовността ти да ми помогнеш. Въпреки това ти благодаря. — След

кратко мълчание тя предложи: — Да влезем ли вътре? Да видим какво прави Лети. Струва ми се, че усещам миризмата на боровинков сладкиш.

— Грандиозна идея!... — Алфред въздъхна с облекчение. После свъси чело. Какво да разкаже на Лети? — Онзи другият въпрос...

Тя го хвана приятелски под ръка.

— Кажи на Лети, че когато му дойде времето, ще се доверя най-напред на теб. Ти си все пак най-любимият ми присъстващ роднина.

Поуспокоен, той я потупа по ръката, взе шапката ѝ и двамата излязоха бавно от градината. Като ги гледаше, никой не би могъл да каже каква огромна опасност току-що са избегнали.

Но Джулиана се чувстваше виновна. Не биваше да му позволява да я прегърне. Дори ако той е разбрал погрешно копнежа ѝ по мъжката му сила, не беше честно от нейна страна. Сега го осъзна.

Осъзна още нещо — колко лесно се оказа за нея да събуди у почтен човек известни емоции. Баба ѝ беше заявила, че Джулиана притежава тази способност. Сега трябваше да ѝ даде право.

Стана очевидно, че Алфред от години е таил по-дълбоки чувства към нея. Защо не го призна, докато още беше свободен? Може би защото бе установил, също като нея, че като темперамент те няма да си допаднат. Тя имаше нужда от по-силни емоции, които неговата скромна личност не можеше да събуди. Освен това с разговорите си за философия, сделки и политика тя сигурно би го подлудила.

Онова, което преди минути за малко да се случи, беше само леко залитане. Навремето тя обичаше Алфред, но далеч не с онази дива страст, която даряваше на непознатия си любовник. Сега, когато любовта владееше душата и тялото ѝ, тя вече не можеше да се задоволи с по-скромно щастие. Болката в сърцето беше почти утеха, защото тя вече знаеше кому принадлежи.

На вечеря седеше замислена на масата и наблюдаваше роднините си. В далечината гръмотевицата кънтеше като глас на заловен звяр, но въпреки това през еркерния прозорец проникваше сребърна лунна светлина.

— Казват, че когато чуваме гръм да долита откъм лявата ни страна, това значело, че боговете искат да ни разкажат нещо много

особено.

Алфред гледаше мрачно в празната си чаша за вино.

— Да се надяваме, че новината е свързана с появата на нова бутилка кларет.

— Чия лява страна? — Лети не обърна внимание на съпруга си. — Онова, което стига до теб отляво, за мен идва отдясно.

— В такъв случай съобщението е предназначено за мен.

— Пак дрънкаш за неземни работи — измърмори Алфред и отправи замъглен поглед към Джулиана. — Лети, знаеш ли какво ми каза Джили? — Съпругата му се наведе очаквателно напред. Без да я поглежда, той продължи: — Маркизата разговаря с призраците на Блъд Хол, пък те я обстрелват с топове. Не е ли смешно?

— Доколкото си спомням, говорех за гръмотевици — намеси се Джулиана и смигна на братовчед си.

— А, да, гръмотевици — захили се той.

— Прекалено си пиан, за да ни бъдеш приятна компания — подразни го Лети. — Най-добре ще е да изпиеш втората бутилка кларет сам. Джили и аз ще се оттеглим в библиотеката. Трябва да обсъдим там някои неща.

За разлика от други вечери, сега Алфред не протестира, че трябва да остане на масата сам. Лети се съобразяваше с етикета, повеляващ след вечеря джентълмените да изпият портвайна си в отсъствие на дамите, и не смяташе, че това трябва да се променя само защото някой се бил чувствал самотен. Благоприличието трябваше да се спазва, та ако ще и само заради слугите. Те напоследък достатъчно често си шушукаха и госпожа Мийд дори се осведоми дали лейди Джулиана наистина е толкова здрава, колкото твърди. Когато двете братовчедки излязоха от салона, чува Алфред да звъни на лакея, за да поръча още бутилка вино.

— Какво ще правим тази вечер? — попита весело Лети, когато седнаха в библиотеката. — Ще поиграем ли на карти?

— По-добре не... Имаш ли нещо против? — Джулиана взе книгата, която беше оставила преди няколко часа на канапето.

— Разбира се, че не. — Присвитите устни на Лети я издаваха, че лъже. — Вече зная какво ще направим. Да си мислила вече как... — Преди да продължи, тя хвърли поглед към затворената врата... — Какво име ще дадеш на детето си?

Джулиана вдигна учудено поглед от книгата.

— Не е ли малко рано?

— Не, за бога, не! Двамата с Алфред се карахме месеци наред за името на първото ни дете. Чакай малко... — Лети сви вежди. — Ако е момче, трябва да е име, което особено много харесваш. Какво ще кажеш за Чарлс? Чудесно мъжко име.

Джулиана поклати глава.

— Или Реджиналд. Реджи. Не звучи ли чудесно? Така се казваше кавалерийският офицер, с когото се запознахме миналото лято. Или Иън — впрочем името е шотландско. Едуин? Барклей? Съмърсет? А, измислих го — Нелсън!

Джулиана наблюдаваше братовчедка си над очилата.

— След като изреди имената на всички джентълмени, които през последните пет години са танцували с мен поне по веднъж, разрешаваш ли ми отново да чета?

Вместо да се изчерви, както се очакваше, Лети пребледня и долната ѝ устна затрепери.

— Колко ловко ме отпращаш! Защо изобщо ме покани?

— За да ми помагаш, а не да ми опъваш нервите — отговори бързо Джулиана. — Представа нямам кога Алфред ще ми прости за онова, което му се наложи да преживее този следобед. Не биваше да го принуждаваш, Лети. Не беше честно.

— Да, зная — въздъхна нетърпеливо Лети. — Но ти си ужасно своенравна.

— Една от малкото добри черти на характера ми — съгласи се Джулиана. — Това гръмотевица ли беше? Или се почука на пътната врата?

— Аз нищо не чух.

Няколко минути по-късно госпожа Мийд почука на вратата на библиотеката и влезе.

— Извинете, лейди Джулиана — промълви тя явно възбудена, — но един мъж иска да ви види.

— Кой е?

Преди да отговори, госпожа Мийд хвърли бърз поглед към лейди Купър.

— Не си каза името, милейди. Но настоя, че било много важно.

— О, Джили, мислиш ли, че... — подхвана Лети и скочи.

С бърз жест Джулиана накара братовчедка си да млъкне, затвори книгата и я сложи настрана.

— Добре, госпожо Мийд, пуснете го да влезе.

Притеснението на госпожа Мийд ставаше все по-голямо.

— Милейди, той ми заяви, че щял да влезе в къщата само ако е напълно сигурен, че ще го приемете.

— Познавам ли го? — попита Джулиана и настръхна.

Госпожа Мийд прехапа смутено устна.

— Нямам право аз да кажа.

Ядосана от загадъчната забележка, Джулиана тръгна бързо към вратата.

— Ами добре, да го видим тогава този тайнствен гост. Лети, би ли извикала Алфред? Ако е някой миньор, могат да възникнат усложнения.

По изключение възпря импулса си да свали очилата, за да направи по-добро впечатление на чужд човек. Ако пред нея застане Роб Уийл, овреме ще го познае и ще се подготви за сблъсък. Ако ли е друг миньор, ще трябва да запомни добре лицето му. На надеждата на Лети изобщо не обърна внимание. Нейният любовник наистина едва ли щеше да застане на вратата. И сигурно не в присъствието на Лети и на госпожа Мийд.

Тя слезе бавно по стълбата и го видя да стои на прага с цилиндър в ръка. За да определи социалното му положение, огледа облеклото му. Тъмносиньото сако беше от добро качество, но не беше ушито по последна мода, освен това обгръщаше раменете му по начин, който подсказваше, че може да не е негово или че му е отесняло. Носеше гълъбовосив панталон и ботуши. Изглежда, беше яздил до тук. Този мъж със сигурност не беше миньор. Но не приличаше и на джентълмен, не носеше ръкавици. Вместо задължителната за вечер бяла вратовръзка тя зърна черна. Когато чу леките ѝ стъпки и вдигна очи, тя забрави критичния си оглед.

Това запомнящо се лице ѝ беше познато, но въпреки това не можеше да го идентифицира... В гъстата кестенява коса се преплитаха по-светли нишки. Кичур се спускаше над високото и широко чело и докосваше добре очертана тъмна вежда. Над гордия нос светеха две раздалечени очи. Изпъкнали скули, пълни устни и гладко избръсната, добре оформена брадичка се съединяваха в привлекателно, много

мъжествено лице, което вече бе виждала. На заглавната страница на „Северна звезда“. В очите му пламтеше странен огън.

— Кой сте вие? — попита нервно и спря на последното стъпало. Усмивката събуди в нея съжаление, че не е послушала суетността си и не е свалила очилата.

— Не ме ли познавате, лейди? — Плътен, красив глас, от който ѝ секна дъхът. Защо я гледаше така, сякаш знаеше всичко за нея?

— Може би, ако си кажете името...

Нежният му поглед проникна сякаш до дъното на сърцето ѝ.

— Граф Браун. Лорд Уайт. Джош Тревълн. Кое име най-много ви харесва?

Не, невъзможно... Коленете ѝ се подкосиха и тя трябваше да се хване за перилото.

— Не се бой, Джулиана — помоли загрижено той. — Аз се върнах. — И той тръгна, прострял ръце, към нея.

— Моля ви, недейте... — прошепна тя. А после изкрещя: — Махни се!

— Джили? — Мъжки глас проникна през мъглата в мозъка ѝ. После чу жена да вика:

— Какво става тук?

Джулиана се обърна и видя роднините ѝ да слизат бързо по стълбата.

— Всичко е наред — увери ги тя и се накара да се засмее. — Само градинарят... Аз ще се погрижа. — Тя гледаше сърдито мъжа, който вече стоеше съвсем близо до нея, сложил ръка върху парапета. Алфред и Лети слязоха по последните стъпала и тя се усети сякаш в плен между действителността и кошмара.

— Добър вечер — обърна се посетителят към Алфред. — Ако позволите да се представя — Ейдриън Лингейт.

— Аз съм лорд Купър, братовчед на лейди Джулиана. Ако трябва да уредите някакви въпроси в този дом, трябва да разговаряте с мен.

— Разбира се, ако такова е желанието на лейди Джулиана...

Тя посрещна отчаяна погледа на Ейдриън Лингейт, прекалено развълнувана, за да отговори на молбата в изразителните му очи, които я молеха за разбиране.

— Не ме измъчвайте. Ако във вас има поне искрица християнска милост...

— Тъкмо затова трябва да направя онова, което е редно.

Някой палач да е гледал жертвата си с толкова любов?

— Последвайте ме в библиотеката, господин Лингейт — предложи учтиво Алфред. — Там няма да ни безпокоят. Джили, иди с Лети в салона.

Джулиана не обърна внимание на братовчед си. Сега той се приближаваше към нея. Изкачи бавно стъпалата.

— Мразя те — изсъска тя и очакваше той да не чуе думите ѝ. Но той трепна и я погледна присвил очи, преди да изкачи стълбата заедно с Алфред.

— Това той ли е, Джили? — пошушна ѝ Лети на ухото и докосна рамото ѝ. — Изглежда наистина фантастично. Несъмнено е джентълмен.

Джулиана отново се накара да се усмихне, макар да ѝ се струваше, че целият ѝ свят заплашва да се срути.

— Не, Лети, това е градинарят. Предателство. Измама.

Джулиана седеше в кресло пред камината в салона и гледаше втренчено чуждия мъж, който беше провалил живота ѝ.

— Е, мисля, че всички сме съгласни — отбеляза в заключение Алфред. Явно доволен от щастливия край на неприятното двуседмично приключение. За съжаление в този миг демонстрираше най-лошите страни в характера на мъж, който рядко проявява сила, затова говори самоуверено и сякаш сам си отправя похвали. — Скоро милата малка Джили ще се омъжи. Решихме го заедно, нали Лингейт? Подробности ще изясни маркизът.

— Колко е добре, че ти уреди всичко, Алфред... — За пръв път, откакто бяха поканили преди четвърт час Джулиана да дойде в библиотеката, тя взе думата. Разговорът между двамата мъже беше продължил повече от час. Все още не знаеше какво са обсъждали толкова подробно. Всеки случай Алфред беше съобщил на чуждия човек, че тя очаква дете, а този Лингейт твърдеше, че той е бащата. Толкова просто било. Тя стана. Беше ужасена. — Както виждам, двамата джентълмени се разбират... — Тя наблегна с хаплива ирония на тази дума... — Направо чудесно! За съжаление пропуснахте нещо. Никой не попита мен какво мисля за вашето решение. — За да се отдалечи от Лингейт, който се беше облегал на камината, тя застана зад креслото си. — Аз не ви познавам. Но ако наистина сте Джош

Тревълин, аз ще ви нарека лъжец. Вие никога не сте бил мой любовник! Не зная кой ви е склонил да скроите тази отвратителна интрига. Изглежда, целта е моето семейство да бъде изложено. Ами ти! — обърна се, вече бясна, към Алфред. — Даваш ли си сметка какво направи? Издаде тайната ми на един член на чартисткото движение, на шпионин, който ще ме направи за срам пред цял свят! След няколко седмици всеки островитянин от Южното море вече ще го знае! — Тя млъкна за миг, за да си поеме дъх и посочи към Лингейт. — Постигнахте целта си. А сега изчезвайте! От тази победа не мога да ви лиша. Но ще ви мразя, докато съм жива. И ако мъртвите могат да бъдат преследвани, ще превърна отвъдния ви живот в ад, както вие съсипахте моя земен живот!

— Помисли какво говориш, Джили! — Алфред се приближи бързо към нея, за да спаси часа на своята слава. — Господин Лингейт иска да се ожени за теб. Помисли за детето!

— Ти наистина ли си толкова глупав, Алфред? Разбира се, че иска да се ожени за мен и така да унижи семейство Кингсблъд! Затова ме кара да застана пред олтара с един обикновен градинар и революционер! Знаеш ли какво значи това за кариерата на дядо? Неговата внучка — съпруга на един чартист?

— Е, да... — подхвана Алфред и хвърли укоризнен поглед към Лингейт. — Ако Джили е права, нещата стават малко по-сложни.

— Дойдох тук тази вечер, за да видя отново Джулиана — обясни Лингейт. — Искях да говоря насаме с нея. Но така, както го изискват правилата...

— Правилата ли? — възкликна Джулиана, потискайки чувствата, които събуждаше у нея толкова познатият му глас. — Какво ли разбирате вие от правила, морал, справедливост или неправда? Да сложим край на този недостоеен спектакъл! Вие не сте бащата на моето дете.

— Можем ли да поговорим на четири очи? — въздъхна той.

— Не! — Тя скръсти, сякаш за да се предпази, ръце на гърдите си. — Какво още искате да кажете, за да ме унизите? Вие никога не сте бил мой любовник!

— Но кой тогава е бил? — изтърва се Лети, неспособна да си държи по-дълго езика зад зъбите.

Лингейт пренебрегна въпроса.

— Моля ви, Джулиана, трябва да поговорим. Необезпокоявани.

— Не!

Той наведе глава, сякаш приемаше поражението си. После вдигна поглед и в дълбочината на сините му очи тя видя настойчиво предизвикателство.

— Една нощ покрих леглото ти с рози. А една друга ти донесох гарафа черешов ликьор, за да те предпазя от простуда. Ти ме наричаше свой приятел, а аз тебе своя любима. Повярвай ми, Джили, така беше.

Ако беше чужд човек, откъде можеше да знае всичко това? И гласът му... И да не го виждаше, пак щеше да знае кой е. Толкова много нощи се беше слушвала да чуе този дълбок, красив, чувствен глас. Но не, не биваше да се поддава на това изкушение. Той подло я беше измамил, седмици наред беше споделял леглото ѝ, а денем ѝ се беше подигравал, облечен като градинар. Колко пъти я беше ядосвало неговото безсрамие. Сега разбира какво се е криело зад всичко това. За нея той беше чужд човек. А той през цялото време чудесно се е присмивал на предполагаемата ѝ добродетел — през страстните нощи беше опознавал и най-интимните кътчета на тялото ѝ. Тази мисъл я накара да се изчерви.

Тя погледна, изпълнена с решителност, лицето на мъжа, на когото можеше да се противопоставя само докато не прозвучеше неговият глас.

— Джош Тревълн е женен и има син.

Той стоеше гордо изправен. Като същински аристократ, помисли си тя и беше всъщност логично, че е зарадвана от достойното му държане.

— Не бива да ревнуваш от Тес, Джулиана, тя е съпруга на починал приятел.

— Колко удобна лъжа! — изсумтя тя. — Не се съмнявам нито за миг, че просто не сте се оженил за клетото момиче. Но детето прилича на вас.

— В някои области сини очи и руса коса се срещат често. Джеси е мой кръщелник. Ни повече, ни по-малко.

Джулиана се озърна мълчаливо и излезе от стаята.

— Ами то... — измърмори Алфред. Скръстил ръце на гърба, той се мъчеше да се измъкне от пропастта, в която беше изчезнал прекрасният му план. Словесният двубой между Джулиана и Лингейт

му отне най-светлите надежди. — Предполагам, можете да докажете, че не сте женен, господин Лингейт?

— Естествено.

— А що се отнася до името ви — то Лингейт ли е или е Тревълин?

— И едното, и другото. След като поговоря с лейди Джулиана на четири очи, тя ще може да избере едно от двете имена.

— Но за нещастие тя не желае да разговаря с вас.

— Въпреки това ще го направи — възрази весело Лингейт.

— Защо сте толкова сигурен? — попита Лети и се приближи към него. — О, господи, представа нямате колко трудни бяха за нея последните няколко седмици! Тя е толкова горда, с толкова силен характер. Разбира се, че се радвам на вашето посещение и на готовността ви да се ожените за моята братовчедка, господин Лингейт. Но ако я накарате да страда, ще ви се наложи да изпитате силата на моя камшик!

Тази закана от устата на една жена, която едва му стигаше до рамото, го развесели.

— Както разбирам, обичате много братовчедка си, лейди Купър — каза той с усмивка. — Джулиана трябва да се чувства щастлива, че семейството ѝ държи толкова много на нея. Още известно време ще има нужда от вашата помощ. Но ви уверявам, че за в бъдеще ще се грижа добре за нея. А сега, ако ме извините, ще отида да уредя още някои неща. Утре сутрин ще дойда пак. Лека нощ.

Когато той излезе, Алфред и Лети се спогледаха скептично.

— Не зная какво да мисля... — подхвана тя.

— Каква ужасна бъркотия...

— Градинарят — прошепна тя със слаб глас.

— Е, да, това е проблемът.

— Толкова хубав мъж...

По този въпрос Алфред не желаше да се изказва.

— От буржоазията.

— Точно така.

— Това ще предизвика скандал.

— Естествено.

— О, господи...

Той беше дошъл. Тя го знаеше. Малко преди часовникът да отброи три, тя отвори очи.

Но той изчакваше. Седеше мълчаливо до леглото ѝ, в тъмното.

Тя не можеше дума да каже. Близко месец се беше молила за тази нощ. Само да е при нея, не искаше от него нищо друго. Всичко останало — лъжите, измамните маневри, объркването ѝ миналата вечер — искаше да забрави всичко това. Градинарят Джош Тревълн и чартистът Ейдриън Лингейт вече не съществуваха, нищо не ѝ се струваше по-реално от този миг, този мъж, нейният приятел. Усети гърдите си изпълнени с гореща радост.

Протегна закопняла ръце.

Тогава той стана. Приблужи се с нечути стъпки към нея. А после тя усети ръката му да отмята кичур коса от челото ѝ.

— Любима!

Всички страхове и мъки от последните седмици се изпариха. Нежни пръсти повтаряха контурите на лицето ѝ и съмненията ѝ изчезнаха. Когато той притисна устни към нейните, тя осъзна, че паметта ѝ не е запазила ненакърнено несравнимото чудо на неговите целувки. Обгърна шията му с ръце и той я привлече към гърдите си. Тя изстена и коленичи в леглото.

Докато той галеше тялото ѝ, тя вдишваше неговия аромат, опияняваше се от вкуса на неговите устни, топлината на неговата плът. Събудени от близостта му, замайващи усещания я караха да тръпне, изпълваха душата ѝ с чисто щастие. Седмици наред не смееше дори да мечтае за неговото завръщане и подготвяше сърцето си за едно самотно, несигурно бъдеще. Но сега пламенните му милувки топяха тези ужасни чувства.

Те си помогнаха взаимно да се съблекат, защото четири ръце постигат целта по-бързо от две. Той се пхна най-сетне в леглото до нея. Продължителната раздяла засилваше нетърпението. Той докосна нежно мястото, където дарът на живота беше проникнал в утробата на

Джулиана. После покри тялото ѝ със своето. Тя въздъхна облекчена, а когато се сляха, очите ѝ плувнаха в горещи сълзи. Възторгът беше толкова силен, че ѝ се стори дори болезнен.

По-късно, след като бурята на развихрилата се страст се отдалечи, тя лежеше, сложила глава на гърдите му, а ухото ѝ долавяше ударите на неговото сърце. Никога не се беше чувствала толкова сигурна и защитена. Но разбираше, че този рай може да ѝ се изплъзне. Досега бяха разменили задъхани само думи, изтръгнати от върховната наслада. Джулиана се боеше от мига на истината и го пъдеше от съзнанието си. Обгърната от ръцете на любимия, стоплена от тялото му, тя потъна в безгрижен сън.

Изплува неохотно от дълбокото задоволство на съня и се протегна мързеливо. Защо беше тази заран в настроение, различно от това напоследък? Най-сетне споменът се завърна.

Джулиана бързо седна. Когато посегна към очилата, одеялото се свлече до кръста ѝ. Ярка светлина изпълваше стаята. Тя погледна смутено към вратата. Госпожа Мийд ли бе дръпнала пердетата?

Не, под дръжката на вратата беше сложен стол, който пречеше тя да бъде отворена отвън.

Изведнъж чу стъпки, които звучаха странно, като на ботуши по каменен под. Тя сви вежди и погледна към камината. Онова, което видя, я свари съвсем неподготвена. Част от стената изчезна безшумно от стаята. Джулиана се вкопчи отчаяно в одеялото, за да скрие голотата си. Твърде късно.

Чуждият човек влезе и затвори зад себе си тайната врата. Беше облечен както миналата вечер, с тъмносиньо сако и сив панталон. Но вратовръзката липсваше, яката на ризата беше разкопчана и откриваше мускулестата му шия. Косата му беше разрошена, брадичката и бузите не бяха избръснати.

Преди да каже нещо на Джулиана, той сложи на нощната масичка поднос със закуска. Лицето му принадлежеше на чартиста Ейдриън Лингейт, гласът — на Джош Тревълн.

— Студено ли ти е, Джили? Момент, ей сега ще запаля огън.

Дори ако не ѝ беше отнел способността да говори, думите пак щяха да ѝ липсват. Скрита врата, таен ход. По този път беше влизал и излизал седмици наред. А тя не беше подозирала нищо.

Той извади от гардероба вълнен шал и загърна раменете ѝ с него. Тя инстинктивно се дръпна. Но той не се опита да я целуне. Вместо това ѝ хвърли само бърз, пламенен поглед, преди да отиде до камината и да запали огън.

Когато пламъците лумнаха, той се приближи към леглото.

— Трябва да се грижиш по-добре за себе си, лейди. Нали сега трябва да мислиш за двама. Не бива да настиваш.

Тя се отпусна безсилна на възглавницата. Гласът на нощния ѝ гост. Умееше да се променя като същински хамелеон.

— Кой си ти? — прошепна Джулиана.

В пролетно зелените очи зад очилата той прочете мъка и объркване. Но сподави съчувствието си — сега то нямаше да им помогне. Толкова много неща трябваше да ѝ каже, преди отново да си тръгне. За да разбере всичко, щеше да ѝ трябва съвсем ясен ум. Той взе сребърната кана, наля ѝ чай, добави каймак и захар, подаде ѝ чашата.

— Изпий това, Джили. Макар да не съм госпожа Мийд, зная все пак как се прави добър чай.

Тя хвана чашата, защото реши, че ще е по-добре отколкото да възразява.

След като тя отпи, той пое чашата от ръката ѝ, сложи я встрани и седна на ръба на леглото.

— Истинското ми име е Ейдриън Джошуа Лингейт, аз съм третият и най-малък син на лорд Бликлоу. Понеже си родена сред мъховете, дивата хубост на моя роден край Йоркшир ще ти хареса.

— Защо си променил името си? — попита тя и наведе очи. Когато го гледаше, не можеше да мисли ясно.

— Както вече казах, аз съм най-малкият син. Освен титлата „благороден“ баща ми нямаше какво друга да ми предложи. Тобиас ще наследи титлата лорд, Кристофър навлезе в политиката. За мен оставаше единствено войската.

— Значи си бил войник?

— Не, баща ми не пожела да купи на вироглавия си син офицерски патент. — Той се усмихна тъжно. — Аз пък не желяех да го моля. Навярно вече си установила, че способността да се унижавам не е отличителна черта на моя характер.

Тя се дръпна неуверено от доверчивата му усмивка, която я подканваше да оцени шегата за характера на Джош Тревълн.

— Какво направи?

— Обичайното. Следвах в университета, докато не ме изхвърлиха, тогава пропих малкото наследство от майка си и се озовах в затвора заради дългове на комар. Баща ми не искаше, разбира се, вече и да чуе за мен и ме заклейми публично като черната овца на семейството. Тогава ме тикнаха в приют за бедни.

Тези признания учудиха и заинтересуваха Джулиана, а той целеше тъкмо това. Поне говореше с него.

— А там какво направи?

— О, научих се да се боря и да крада — много полезно възпитание. — Сега той се усмихна като момченце, което разказва с гордост достойните си за порицание приключения.

— Как може синът на лорд, когото са пратили в приют за бедни, да заеме мястото на градинар в Блъд Хол?

Той се загледа през прозореца и профилът му събуди в нея толкова силен копнеж, че тя сплете ръце. След известно време той допи своята чаша чай и се облегна на горната част на леглото. Джулиана веднага се дръпна встрани, защото знаеше, че под завивката е гола.

Но той не я докосна, а продължи да се взира пред себе си.

— Приютът за бедни е забележително място. Никъде другаде човек не може да срещне толкова различни характери. Там имаше селяни, загубили земята, която семействата им са обработвали поколения наред, мъже, чиито дългове бяха на стойност колкото една закуска, художници и писатели. Най-много бяха, разбира се, най-обикновените крадци, проститутки и изпаднали джентълмени. — Знаеш ли какво открих тогава? — обърна се той пак към нея. — Нищета на повечето бедняци се дължи на благоденствието на аристокрацията.

— Не, не е редно да се формулира по този начин, не е честно.

— О, аз пък непрекъснато наблягам на това и го разказвам на всички, които искат да ме слушат — странно твърдение от устата на благородник, нали! И срещнах единомишленици. Когато ме пуснаха от дома за бедни, започнах да изнасям пред мъже и жени, споделящи възгледите ми, много убедителни сказки и свикнах с йоркширския акцент, за да ме разбират всички.

Сега той отново беше Джош Тревълн.

— Тогава ли се присъедини към чартистите?

— Не, пламенните ми речи скоро ми омръзнаха. Двайсет и двегодишен заминах за Париж, бродех из улиците по стъпките на Волтер и Русо. Не се смей! Правех го толкова сериозно! Борбата на народа срещу тиранията на политиката, религиозните догми, предразсъдъците, лицемерните морални принципи! Бях обсебен от това. Никой не е по-сериозен от младеж, който се чувства призван да изпълни мисия.

Защо ѝ разказваше всичко това, след като то нямаше нищо общо с настоящия миг — нито с ръката му, хванала нейната? Тя се опита да се дръпне. Но той не ѝ позволи и тя се отказа.

— От какво живееше в Париж?

— В нашия век оратор-революционер винаги намира пътища и средства да се прехрани. — Той тихичко се засмя. — За привлекателен чужденец с добри обноски това е още по-лесно.

Тя за малко да го попита дали не дължи на французойките приятното си пребиваване в Париж.

— Какво те върна в Англия?

— Изпитах носталгия, освен това исках да разпространя идеите си сред народа — със страстни речи за нов обществен ред. Междувременно се бях убедил непоколебимо в едно — когато хората почнат да печелят повече пари, а не само колкото да преживеят, те ще имат по-добри шансове на този свят. Все повече фабрики и мини създават работни места, а те биха дали на широки маси възможност за по-добро бъдеще, но само ако богатството се разпределя справедливо.

— Значи ти наистина си революционер! — извика тя ужасена, а той стисна ръката ѝ — жестът му съвсем не беше успокоителен. Вместо това Джулиана осъзна притеснено, че е седнал само на няколко сантиметра от нея.

— Убеден съм, че на работниците трябва да бъде призната политическа сила. Правото да се организират, да стачкуват и да уреждат по справедлив начин споровете си с работодателите. Това е необходимо за равновесието на една нова икономическа система.

Макар думите му да звучаха убедително, Джулиана беше натрупала лош опит в отношенията си с чартистите.

— Тази справедлива тактика включва ли и вдигане във въздуха на машини и заплашване на собствениците?

Той въздъхна и вдигна ръката ѝ към устните си.

— Присъединих се към чартистите, за да подкрепя каузата им по убедителен и почтен начин. За съжаление в това движение има и екстремисти. — Устните му галеха пръстите ѝ. После сложи ръката ѝ в скута си и тя усети коравите мускули на бедрото му. — Преди време бях вербуван от правителството — като шпионин.

— Като шпионин? Но защо?

— Ами защото някои хора предпочитат кървава революция като тази, избухнала във Франция преди петдесет години, вместо да разчитат на социални реформи. Тези хора подтикват чартистите към съзаклятия и предизвикват безредици. Затова човекът, който ми възложи определени задачи, ми обясни, че трябва да се стараем да прилагаме политически стратегии. В противен случай ще престанат да ни се доверяват. За да разбера по-добре какво понасят миньорите, аз се хванах на работа в каменовъглена мина в Йоркшир. След това правителството ме изпрати в Девън, където трябваше да разкрия един подстрекател, та с тази цел приех работата в мина на семейство Кингсблъд.

— И какво стана после?

— О, аз открих моя човек, а пък той откри мен. — Той вдигна равнодушно рамене. — Предотвратих подготвеното от него нападение. Но преди да успея да го спипам, някой ме издаде. — Той говореше за интриги, шпионаж и опасности със същото спокойствие, с което Джулиана би разказала за езда през мъховете.

— Писал си анонимно на Джед Колман?

— Не, аз говорих с него и двамата решихме да измислим писмото, за да няма той неприятности, ако ме разкрият.

— Джед знаеше ли кой си?

— Не гледай така учудено! Той е чудесен човек.

— Мен се опита да увери, че информаторът е мъртъв.

Ейдриън наблюдаваше усмихнат гневното лице на Джулиана.

— Просто необходима лъжа. Уийл е разказал на някои от хората си, че съм се бил опитал да взривя машинното отделение. Затова ме нападнаха в мината и ме пребиха. Решиха, че съм мъртъв и ме оставиха там. Когато се стъмни, изпълзях навън. Знаех, че в Блъд Хол търсят градинар и затова дойдох тук. Да си призная, аз изядох

сиренето и изпих виното, защото реших, че е мое пълно право. Нали бях вербуван от маркиза.

— От дядо ми? — прошепна разочаровано тя. — Трябваше веднага да ми го кажеш! Още първата сутрин, в градината.

Той срещна погледа ѝ със смесица от съчувствие и смях.

— Какво трябваше да кажа? Милейди, мъжът, когото посрещнахте миналата нощ с радост в леглото си, бях аз, новият градинар и шпионинът на вашия дядо?

За пръв път си призна нещо, което тя отдавна подозираше.

— Значи дойде при мен още първата нощ след пристигането ми, така ли? Наистина чудовищно!

— Не по-малко чудовищно от готовността ти да ме прегръщаш — възрази той ухилен. — Но ти прощавам, защото беше съвсем различна от онова, което очаквах след срещата ни на дневна светлина.

— Съжалявам, ако онази сутрин съм те разочаровала.

— Не аз, ти беше разочарована. Защото от пръв поглед започна да презираш Джош Тревълин. Хайде, признай си!

— Разбира се, беше ужасно неучтив.

— А ти беше високомерна — отвърна той с усмивка. — Но не това беше причината да премълча пред теб истината.

— А коя?

— Можеше да се озовеш в излишна опасност. Уийл смяташе, че съм умрял или съм избягал. Като градинар в Блъд Хол можех да остана тук, докато раните ми заздравеят. В мината ме бяха подредили доста добре. Дори Джед не разбра къде съм, докато не дойде да те посети. След това двамата си поговорихме.

— Джед знае ли, че си идвал редовно в тази стая?

— Не.

— През всички тези седмици ти си ме лъгал.

— Не бъди несправедлива. Няколко пъти се опитах да запаля свещ. Но ти ми попречи. Когато на Сирница те откарах след празника къщи през дъжда и вятъра, макар да си беше проявила лудия инат, бях готов да ти кажа всичко. Ти ме погледна и аз си казах — тя знае и чака само аз да я целуна. Но после ти загуби кураж.

— Нямаше нищо общо с кураж. Смятах, че си Джош Тревълин.

— Наистина ли, Джели? — попита той със смях. — Но въпреки това копнееше за целувката ми. — Тя го гледаше с пламнали бузи. —

Ами в деня на катастрофата в мината? Онази вечер не копнееше ли пак така силно за Джош Тревълин? А думите, които извика на хълма: Моля те, ела пак при мен! Тогава повярвах, че ме чакаш и се постарях да се кача горе час по-скоро. Но после прочетох в очите ти само хлад и презрение.

Беше прав разбира се. Тя трябваше да си го признае. Щом го осъзна, гневът ѝ нарасна.

— През цялото това време си ме мамил, злоупотребявал си с чувствата ми. Накара ме да повярвам, че Джош Тревълин е женен, но въпреки това ме прелъстяваше. — Тя вдигна предизвикателно вежди. — Не беше ли така?

— Искал съм може би малко да си отмъстя. Ти отблъскваше всичко мое, с изключение на мъжката ми сила в това легло. Аз нямах име, нямах лице, нито минало или някаква връзка със света.

— Ти сам се докара дотам.

— А ти нямаше желание нещо да промениш.

— А ти ме напусна.

— Защото ти ме отпрати.

Те се гледаха недоверчиво, усещаха се измамани и не знаеха как да преодолеят пропастта, която ги разделяше.

— Какво ще правиш сега? — попита Джулиана.

— О, мисля, че ще се оженя — отговори той, без да се замисля. — Май е вече време. Все пак съм на двайсет и осем. Баща ми ще се радва, ако почна да водя семеен живот. И тъй като искам да заведа до олтара една аристократка, той ще посрещне с отворени обятия блудния си син.

— Ти затова ли искаш да се ожениш за аристократка? За да ощастливиш баща си?

Смуцаващият му син поглед накара сърцето ѝ лудо да бие.

— Не, не за да ощастливя баща си. За тази аристократка го реших още първата нощ, прекарана с нея.

Тя трябваше да прояви цялата сила на волята си, за да издържи погледа му.

— Излъгал си се, онази нощ аз копнеех за друг.

— Не за друг, а за любовта, която не беше познала и когато тогава откри.

— Мъжа, който си в действителност, аз не познавам.

— Не бой се, ще ме опознаеш.

— Не съм сигурна, че го искам.

— Първо се омъжи за мен, после решавай — предложи той със смях.

— Не.

— Джили...

— Седмици наред мислех, че вече няма да дойдеш.

— Някой ме е издал на Уийл. Спомняш ли си хълма, където се срещнахме за последен път? Ти изтърва един брой на Северна звезда, аз го вдигнах и разбрах как съм бил разкрит. Как стигна вестникът до теб?

— Някой го е пхнал под вратата на къщата и госпожа Мийд го е взела.

— Уийл ме е познал при срутването в мината Малък Хангмън. Мислех, че когато те спасих от него, това вече е станало. Но той е бил толкова бесен, че не се е вгледал добре в лицето ми. Щом е разбрал, че съм жив, това е изложило на опасност всички мои близки. Трябваше да внимавам и да защита Тес и децата. Преди да се върна, ги отведох в Йоркшир, на сигурно място.

Тес. Джулиана прехапа устни. Това, разбира се, не я засягаше и нямаше право да го разпитва. Но тъй като беше от женски пол, не можа да си затвори овреме устата.

— Та какво е станало с Тес?

Той сви учудено вежди.

— Тя е великолепна, смела жена. — Гласът му не издаваше какво изпитва към нея.

Ядосана на собствените си чувства, Джулиана изсъска.

— Тя те обича.

Той стисна като в менгеме ръката, която тя искаше да отдръпне. Въпреки че очите му се смееха, лицето му беше сериозно.

— Тес е вдовица на Джеси Кокс, с когото работех в мината в Йоркшир. Той почина малко преди да се преместя в Девън и аз взех семейството му със себе си, защото нямаше кой да се погрижи за тях. За да избегнем неудобни въпроси, твърдахме, че сме женени. След моето изчезване тя разказвала на хората в Комб Мартин, че съм я изоставил. Пък и междувременно си е намерила друг — ухили се той.

— Мъж, когото е предпочела пред теб?

Недоверието, изписано на лицето ѝ, беше като балсам за неговата гордост.

— Когато си отишла тогава до виличката, тя е била ужасно неучтива, защото любовникът ѝ тъкмо бил при нея. Бояла се да не го видиш и да не го изпъдиш. Не се тревожи, аз съм само твой — той понечи да я прегърне, но тя така го блъсна, че той за малко не падна от леглото. Но бързо си възвърна равновесието и я хвана за ръцете. — Не е ли чудесно да знаем, че между нас не стои никой?

Тя се опита толкова силно да се дръпне, че шалът се плъзна от раменете и оголи гърдите ѝ. Следващите няколко секунди той само я гледаше. Погледът му се плъзна бавно от разчорлената коса към зачервеното лице и напращелите гърди с розови зърна. Когато я погледна отново в очите, смехът му беше едновременно настойчив и нежен.

— Никога не сме се любили на дневна светлина. Но за съжаление днес няма да имаме време.

— Невъзможен си! — Джулиана отдръпна ръце и посегна към шала, но той прегърна раменете ѝ, привлече я към себе си и страстно я целуна. Тя не се възпротиви. От устата ѝ не се изтръгна нито звук. Целувката ѝ се стори някак не толкова възбуждаща, колкото желанието, което току-що беше прочела в сините му очи. Но сега и устните му упражниха позната си сила. Странно, защото човекът, който я целуваше, ѝ беше чужд...

Свела клепачи, тя жадуваше за обичайния мрак. При тази мисъл смелостта ѝ се върна. Тя погали копринената коса на слепоочията му и той се отпусна заедно с нея върху възглавниците. Когато тялото му вече почти беше покрило нейното, тя прие с благодарност тежестта му, защото това улесни решението ѝ да не оказва съпротива. От самото начало не се бореше с него, а със себе си, със страха, че без него няма да намери никога щастието на своя живот. Отдаде се безрезервно на пламенната страст, която пулсираше в кръвта ѝ и шумеше като морски прилив в ушите ѝ. За нейно учудване той се отказа от интимни нежности. Прекъсна рязко целувката и тя чу забързаното му дишане.

— Ти ме желаеш, Джили. Както те желая и аз. Признай го най-сетне!

Сега се стопи и последният ѝ гняв. Колко самоуверено и самонадеяно се смееше той, несъмнено господар на положението.

Стори ѝ се ужасно несправедливо, че той толкова добре знае какво иска, а тя изпада от едно объркване в друго. Беше безпомощна пред учестените удари на сърцето си и горещото желание, което събуждаше неговата близост.

— Да, признавам... — Но искам и нещо друго, помисли си тя. Да ме гледаш винаги така, както ме гледаш сега. Но не зная дали е възможно... Нямахте ли да изгуби интереса си към нея, след като се оженият? Щеше ли да я гледа един ден с онова добродушно търпение, което Алфред проявяваше понякога към жена си? При тази мисъл на Джулиана ѝ приляваше.

Беше новачка в ролята на съблазнителка. Но разбираше инстинктивно, че го привлича, защото вижда в нея предизвикателство. Това беше може би единственият начин отново и отново да го прелъстява — като го провокира. Гледаше го с присвити очи.

— Това, че очаквам дете от теб, съвсем не значи, че трябва и да се омъжа за теб.

— Какви думи! — въздъхна той и погали гърдите ѝ. — Колко лесно мога да променя настроението ти, Джили. Но сега нямам време.

Когато той се изправи, тя зави бързо рамене с шала и върза краищата му на гърдите.

— Изчезвай Джош Лингейт Тревълн и ме остави на мира!

Той се усмихна със съжаление и стана.

— Засега нищо друго не ми остава. Но аз ще се върна, любима.

— Няма да те посрещна с добре дошъл. И няма да се омъжа за теб!

Той я гледа известно време мълчаливо.

— Няма защо да се страхуваш от мен.

В коридора се чуха стъпки, после някой почука на вратата.

— Лейди Джулиана? — извика госпожа Мийд.

— Скоро ще се видим пак — обеща Джош.

— Не си прави труда! — изсъска Джулиана, докато го гледаше ядосана да отива към камината.

Пръстът му се плъзна по малка издатина в стената на височината на очите. Секунди по-късно тайната врата се отвори.

— До довечера.

Двете братовчедки и братовчедът размениха смутени погледи.

— Оставете ни сами, докато не ви позвъня — заповяда Джулиана на слугинята, която раздигаше масата. — Трябва да поговорим.

— Точно така — потвърди Лети, щом вратата се затвори зад момичето. — Той пак беше тук.

Джулиана не трябваше да пита кого има предвид Лети. Бяха ѝ казали, че към обяд господин Лингейт се е появил пред външната врата и тя се възхити на смелостта му, след като беше прекарал нощта в нейното легло.

— Отказах да го приема.

— Ние не — съобщи Лети и погледна съзаклятнически мъжа си. — Също като Алфред, и аз съм на мнение, че нещата трябва да се уредят час по-скоро.

Джулиана едва успя да се овладее и почна да пригладда салфетката в скута си.

— Не бива да ме обсъждате зад гърба ми. Нито съм болна, нито неспособна да вземам решения. Какво му казахте?

— Ами сметнахме за свой дълг да предупредим този мъж. — Алфред се изкашля притеснено. — Да не си е помислил случайно, че може да се възползва от твоето състояние.

— Много благодаря, Алфред — отговори тя преспокойно и го погледна право в очите. — Но е било излишно, след като той отдавна използва известни ситуации.

— Е не, наистина, Джили! — Той силно се изчерви. — Що се отнася до твоето бъдеще, Лети и аз събрахме сведения за господин Лингейт. Така де, та той има намерение да се ожени за дъщерята на лорд.

— И той е син на лорд.

— Откъде знаеш?

— И аз си имам източници на информация — отговори тя и избегна пронизващия му поглед.

След като очакванията му, че тя ще го поздрави за успешните му издирвания, се провалиха, той разочаровано продължи:

— В такъв случай сигурно знаеш също, че той откровенно признава, че е беден.

— Да, споделя тази съдба с мнозина по-малки синове. Та ако дискусиата е приключила...

— Може би иска парите ти — прекъсна Лети братовчедка си. — Съпругът ми също се съмнява.

— Ти каза ли го на господин Лингейт, Алфред? — попита Джулиана.

— Разбира се.

— А той какво ти отговори?

Алфред наведе смутено глава.

— Предложи да сключите брачен договор, който да му попречи да докосва зестрата и наследството ти. След смъртта ти цялото ти състояние ще получи твоето дете. Или твоите деца — добави той с дрезгав глас.

— Колко благородно от негова страна — изрече подигравателно Джулиана. Но в очите ѝ се появи мекота. По някакъв начин беше предугадила какво е отговорил Джош на такова съмнение.

— Алфред се бои, че подобни клаузи няма да имат сила пред съда — предупреди Лети. — Не е изключено след сватбата господин Лингейт да промени мнението си.

— Какво ти създава по-големи грижи, мила братовчедке? — усмихна се радостно Джулиана. — Това, че ще се омъжа за него или това, че няма да се омъжа за него?

— Искаме да ти помогнем да вземеш правилното решение.

— Не се съмнявам, че повечето хора ще решат, че жена в моето положение би трябвало да се омъжи, независимо от това каква жертва трябва да направи. Нали така, Алфред?

— Не се съмнявам.

— Само че мен общественото мнение не ме интересува. Не искам да се омъжа. Нито за Ейдриън Лингейт, нито за Джош Тревълн или както още може да се нарича. Що се отнася до моите желания... — Тя изгледа единия, после другия. — През последните няколко дена вие бяхте единствената ми опора и аз много ви обичам. Но сега ще е по-добре да си тръгнете за вкъщи.

— Не! — възрази лорд и лейди Купър в един глас.

— Аз ще остана до лятото в Девън. Междувременно ще ми се наложи, независимо от това дали искам или не, да пиша на родителите си. Ако те са съгласни, ще замина за Индия и ще родя детето си там.

В очите на Лети блеснаха сълзи.

— Ами ако не се съгласят? Нали трябва да помислиш все пак и за по-малките си братя и сестри.

— В такъв случай ще попитам дядо дали мога да остана да живея в Блъд Хол.

— Ами ако маркизът поиска да разбере кой е бащата на детето? — обади се Алфред.

— От мен и от вас няма да разбере. Обещахте ми да бъдете дискретни.

— Предполагам, че той ще му каже — обади се Лети. — Господин Лингейт те обича, Джили, аз поне се уверих в това.

— Това няма да промени решението ми. А сега трябва да се качите горе и да си стегнете куфарите. Децата ви ще се зарадват, че най-сетне сте отново при тях.

Неспособни да се противопоставят на волята на своята братовчедка, Лети и Алфред размениха изпълнени с мъка погледи.

— Е, добре — отговори примирено той. — Но ние ще се върнем.

— Само когато ви поканя. Разбрано?

Явно обидени, двамата стиснаха устни и кимнаха.

— Лондон? Защо?

Той я гледаше с любов. Тя го очакваше, но не както обикновено — в леглото. Този път стоеше напълно облечена пред него. Поне десет запалени свещи свидетелстваха, че вече няма нужда от закрилата на мрака, за да го приеме. Колко ли поли носи под жълтата муселинена рокля? И колко ли време ще му трябва, за да разплете плитката, вдигната като корона?

— Защото трябва да се срещна в Лондон с един човек — отговори той.

— С дядо?

— Тъй като работя от вече почти година за него — близо е до ума. Но не се притеснявай, няма от какво да се боиш.

Трябваше ли да му обяснява какво ѝ внушава страх? Щом научи, че тя е бременна, маркизът ще я накара да се омъжи за Ейдриън Лингейт.

Двамата мъже, които най-много обичаше, щяха да решават заедно нейната съдба. Но тъкмо защото тази мисъл ѝ се струваше толкова примамлива, тя беше за нея и непоносима. Защото вече не тя щеше да решава какво ще стане с нея. Ако бракът ѝ се окаже грешка, ще може поне да се утешава с мисълта, че решението не е било нейно. Досега винаги се бе държала разумно и прагматично. Но в присъствието на този мъж вече сама не можеше да се познае. Вече не беше лейди Джулиана, нравствената Джулиана. Още по-малко внучката на маркиза на Илфракомб или независимата, горда аристократка. Близо до Джош се чувствуваше дива като вятъра над мъховете, непредвидима като бурите в Атлантика, безпомощна като лодка без гребла, понесена от вълните на страстта, която той събуждаше в нея само щом прекрачеше прага на китайската стая. Дано остане така. Но бракът щеше, може би, да промени всичко.

— Обещай ми да не му казваш нищо за нас.

Няколко секунди той мълча със сериозно лице.

— Това никога няма да обещаю. Не се срамувам от любовта си. Ако ти се срамуваш, ще ти се наложи да свикнеш с това.

— Разбира се, че изобщо не изпитвам срам. — Видя го как се ухили, млъкна и вирна брадичка. — Прави каквото щеш. Дядо знае, че никога отстъпвам, ако вече съм взела решението си.

— В такъв случай трябва да приемеш, че и аз притежавам не по-малка сила на волята. Но не съм тук, за да споря с теб, а за да се сбогувам с много нежност. — Той се приближи към нея и се засмя, когато тя се дръпна. — Какво значи това? Седмици наред ме посрещаше с радост. А тази нощ ме отблъскваш?

— През онези нощи ти беше моят тайнствен любовник. Сега си благородникът Ейдриън Лингейт.

— Духни свещите, лейди, и хайде да си лягаме.

— Не.

Той пристъпи към нея и се довери на силата на погледа си. Но тя не се предаде толкова лесно. Вече само на ръка разстояние от нея, той я прегърна през раменете. Тя беше само няколко сантиметра по-ниска от него, не беше някое дребничко момиченце, чиято глава може да притисне под брадичката си. После той я прегърна и долепи буза до нейната. Тя вдишваше чистия дъх на кожата му, наслаждаваше се на неговата топлина, искаше да докосне лицето му с устни, да отвърне на страстните му целувки. Но се пребори с почти непреодолимото изкушение, въпреки че той я притискаше все по-силно към себе си. Гърдите ѝ усещаха ударите на неговото сърце. Ръцете му галеха бавно гърба ѝ, не за да свалят роклята, а просто за да я погалят.

Победена от топлината му, тя усещаше как съпротивата ѝ се топи, как желанието ѝ расте. Неговата нежност беше оръжие, много по-могъщо от грубата сила на Роб Уийл. Бруталният нехранимайко щеше може би да я изнасили, но никога нямаше да събуди чувствата, които я караше да изпитва ласката на Джош.

Изведнъж си наложи да овладее желанията си и да се присмее на себе си.

— Колко непочтена игра играеш с любовта... Ще лежа само час в леглото до теб. После ти ще изчезнеш, а аз ще мога най-сетне отново да правя каквото ми харесва.

Той долови закана в гласа ѝ, отпусна прегръдката си и се загледа в лицето ѝ.

— Внимавай само да не вършиш глупости, докато ме няма! Ако остана с впечатлението, че си прекалено лекомислена, за да се грижиш за себе си...

— Не се тревожи. Сред тези стени съм на сигурно място.

— Е, да — съгласи се той и я пусна, — и аз мисля така. Но ако възникнат някакви трудности, трябва да осведомиш Джед Колман. Скоро ще бъдем отново заедно.

— Аз не съм чак толкова сигурна. — *Божичко, как само я гледа — сякаш ще я погълне с кожата и с косата...*

— За да ти докажа доверието си, тази нощ няма да те притеснявам.

Тя отстъпи крачка назад, неспособна да мисли ясно, когато той е толкова близо до нея.

— Кога заминаваш?

— Липсвам ли ти вече? — попита той усмихнат и хвърли бърз поглед към леглото. — Всъщност исках да спя при теб. Но ако не можеш да ми посочиш основателна причина, поради която да го направя, ще си тръгна.

— За нищо на света не бих те задържала — отговори тя с меден глас.

— Щом тази утешителна мисъл ще ме съпътства, раздялата ще мине бързо като сън. Какво ще кажеш за една последна целувка?

— Не.

— Момиче, ти наистина можеш да подлудиш един мъж. — Той бръкна с въздишка в джоба на самото си и извади нещо. — За спомен.

Джулиана протегна ръка и той сложи в нея тясна гривна, направена от мънички златни сърчица.

— О, колко е хубава! — каза смаяно Джулиана.

— Беше всъщност предназначена за друга, но си казах, че и ти ще можеш... — Той видя болката, изписана на лицето ѝ, и престана да се шегува. Все пак, макар да не искаше да си го признае, нежеланието ѝ да го целуне го беше засегнало дълбоко. — Не, не е вярно. Купих я за теб, когато върнах Тес в Йоркшир. — Той посегна към гривната и я закопча на китката на лявата ѝ ръка. — Щом я погледнеш, ще си помислиш за мен. — Той целуна пулса ѝ, докоснат от златните сърца. — Щя я носиш ли? Обещавах ли ми?

Тя вече не се доверяваше на гласа си, затова само кимна.

— Тогава да тръгвам. — Той прекоси стаята и посегна към издатината, отваряща тайната врата.

— Почакай!

— Да? — попита той и се обърна.

— Как трябва да те наричам?

— Наричай ме свой любим, Джили. — Той сви усмихнат рамене.
— Наричай ме както искаш.

— Джош?

— Бащиното име на майка ми, която е родена в Корнуел, е Тревълин, а нейният баща се е казвал Джошуа. Кръстен съм на него.

— На добър час, Джош! — извика тя след него, преди той да изчезне в тъмния отвор на тайния ход.

Той хвърли усмихнат поглед през рамо.

— Най-късно след седмица съм отново тук. Пази се добре, Джили.

Следващите дни тя прекара в странно летаргично състояние. След продължилото седмици присъствие на гости, сега остана изведнъж без компания и не знаеше къде да се дене. Упоритият пролетен дъжд, който валеше над Девън, откакто Джош бе заминал, не подобри настроението ѝ. Затворена вкъщи, прочете няколко романа, докато сивите облаци не почнаха да се разсейват.

На сутринта на четвъртия ден грейна слънце. След закуска Джулиана заповяда да впрегнат понито в колата и не обърна внимание на възраженията на госпожа Мийд. Тъй като щеше да кара, не пристегна много корсета, за да не ѝ пречи на движенията и се отказа от тежкия кринолин.

Като огромен цвят се вееше на вятъра широката пола на роклята ѝ на лавандуловосини и бели райета. Само за няколко дена сред младата зеленина се беше проснал дебел килим от жълтуга и пирен. Над мъховете се носеха силният дъх на влажна пръст и соленият дъх на морето. Сенките на облаците се гонеха през долините, а синьото небе будеше изпълнени с копнеж спомени за очите на Джош Лингейт.

Джош... Колко често мислеше за него. Държеше здраво юздите, но гледаше и златното синджирче, което блестеше на китката ѝ до лявата маншета. Беше купил гривната още преди да научи от Алфред, че е бременна. И още преди да изчезне, ѝ беше направил предложение за женитба. Въпреки всички измамни маневри и лъжи, с които се

отличаваха досегашните им отношения, той я обичаше. Само да беше сигурна, че чувствата му няма да се променят. Тези съмнения я възпираха да му каже „да“.

Но, може би когато се върне... Тя отпусна юздите, даде свобода на понито и се облегна на седалката. След малко свали шапката. Обичаше да усеща слънцето и вятъра на лицето си, удоволствие, което си позволяваше рядко, защото ѝ се налагаше да го плаща със зачервени бузи и лунички.

Пътуваше вече от часове без цел, когато пред нея се издигнаха комините на мината Матък Хангмън. Още преди да стигне тесния път, който водеше към морския бряг и територията на мината, спря понито. Не искаше да отива там, където я спохождаха лоши спомени. Често се опитваше да убеди себе си, че хората сигурно нямаше да я замерят с камъни и само за кратко са загубили самообладание, понеже катастрофата в мината ги е изпълнила с мъка и гняв. А лейди Кингсблъд се бе оказала много подходяща мишена за народната ярост. Въпреки това потрепери от нахлулите зловеци спомени за онзи следобед. Когато обърна колата, за да се прибере, дръпна малко прекалено силно юздите.

И тогава видя Роб Уийл. Можеше да размаха камшика и да подкара кончето по-бързо. Но той вече я беше видял и тя нямаше да бяга. Вместо това пое с колата покрай скалите с намерение да мине покрай Уийл. В последния миг той вдигна ръка. Тя се уплаши да не би мъжът да посегне към юздите и пришпори понито.

— Добър ден — поздрави тя с ледения тон, който ѝ беше присъщ, когато се налагаше да се справя с неприятности.

— Милейди... — Той вдигна учтиво каскета. — Хубав ден, за да си побъбрим.

Тя издържа погледа му и дори не премигна.

— Ако искате да обсъдите условията си за труд, обърнете се към господин Колман.

— Не става дума за мината — усмихна се коварно Роб Уийл. — То жена и без туй не разбира от тия неща.

— В такъв случай какво обичате? — попита тя с надеждата, че ще възприеме нервността ѝ като нетърпение.

Той скръсти бавно ръце на гърдите.

— Малко повече внимание.

— Вие печелите много добре.

— Не става дума и за това. — Той протегна ръка да потупа кончето по врата. Но тя разбра, че се кани да ѝ попречи да избяга. — Зная някои неща, които могат да ви заинтересуват.

— Като например?

— Ами за мъжа, който работи за вас и нарича себе си градинар. Джулиана вдигна вежди.

— Та какво ви е известно?

— При срутването в мината го видях отблизо. Той не е градинар, а шпионин.

— Какво?

— Той работеше тук, преди мъжете да го изгонят.

— А защо са го сторили?

— Защото подстрекава към безредици — натърти Уийл, погали понито по хълбока и се приближи към Джулиана. — Защото срутването не беше нещастен случай, а последица от взрив, предназначен да предизвика катастрофата.

— Господин Уийл, изрекохте тежко обвинение. Защо не сте споделили съмнението си нито с господин Колман, нито с шерифа? Все пак от катастрофата измина цял месец.

— Така е... — Той присви пресметливо очи. — Да, но щяха ли да повярват на човек като мен, ако обвини градинаря на ваша светлост?

Язвителният му тон накара пулса ѝ да забие учестено.

— Това обяснение не ме убеждава.

— Ами той непрекъснато се въртеше край вас. — Роб Уийл се ухили победоносно. — А преди няколко седмици ви целуна ей там, на онзи хълм. Аз ви видях.

Ледени тръпки преминаха по Джулианиния гръб, сякаш облак закри слънцето.

— Имате мръсно въображение, господин Уийл, освен това, изглежда, ви доставя удоволствие да очерняте хората — отговори презрително тя. — Ако се бяхте вгледали по-добре, щяхте да видите, че не му позволих току-така да ме целуне, а се съпротивлявах и отблъснах градинаря. Разбира се, че не можех да понеса безсрамието му и веднага го уволних. Оттогава той не е стъпвал в Блъд Хол. Можете да попитате когото си щете.

— Зная какво видях — настоя той. — Освен това някои хора се питат защо една лейди пътува сама с градинаря си посред нощ.

— Аз също мога да разказвам истории — изсъска тя, — за това, да речем, как преди няколко седмици ме нападнахте!

— Брей, само че ако аз кажа как е било, ще видим на кого ще повярват. — Той погали с голямата си мръсна ръка хълбока на понито, което го удари с опашка. — Тъй де, защо не ме обвинихте? Защото харесвате Роб Уийл? — Той се втренчи в разкопчаната ѝ яка, в развълнуваните ѝ от учестеното дишане гърди. — Дали да не се опитам още веднъж? Дали не ми се опряхте само защото вашият градинар се оказа наблизо? Имахте може би намерение да го срещнете в храсталака и да запретнете за него поли?

Тя вдигна възмутена камшика. Но той предвиди намерението ѝ и веднага отскочи.

— Това ще си го платите! — изкрещя той, но не посмя да се приближи. — Колко благовъзпитана и колко арогантна лейди! Впрочем не чак толкова горда, та да не разкопчее, когато ѝ скимне, дюкяна на един градинар! Но сега ще чуете какво ще ви каже Роб Уийл!

— И защо, ако мога да попитам?

— Ами защото има неща, които не знаете. Тревълин е подстрекател. Миналата зима се опита да вдигне във въздуха машинното отделение. Видях го как сложи взривното вещество.

Той явно не подозираше, че Джош ѝ е казал истината.

— Вие ли бяхте човекът, предупредил господин Колман?

Уийл сви рамене.

— Такива неща си ги решаваме между нас. Но после Тревълин се хвана на работа в Блъд Хол. — Той присви очи. — В тази част на Девън чартистите ги представлявам аз. Маркизът никога не е заявявал открито какво е отношението му към профсъюза. Кой може да каже дали не е възложил на Тревълин да вдигне машинното отделение във въздуха, а после да ни припише саботажа?

Той много се лъжеше, но заключенията му звучаха убедително и ако хората някой ден научат, че Джош ги е шпионирал по заръка на маркиза, те ще повярват на версията на Уийл.

— Слушам ви.

— Чудесно. Тревълин е известен предател. Някои от нашите хора могат да се закълнат в съда, че ужасната експлозия в мината е негово

дело. Какво ще си помислят хората, ако разберат, че внучката на маркиза се е забъркала с убиец? Тогава миньорите ще обесят Тревълин. В блатата нощем може всичко да се случи.

Тя прехапа замислено устни. Ако почне да настоява, че Джош е невинен, мъжът ще се досети, че тя знае повече, отколкото си признава.

— Господин Уийл, вие сигурно сте мислили по какъв начин това може да бъде предотвратено?

— Разбира се — потвърди самоуверено той.

По каменистия път отекнаха стъпките на човек с ботуши и двамата погледнаха към мината. Неколцина работници току-що бяха завършили смяната и си отиваха у дома. Джулиана не желаше да я сварят на дълъг разговор с Уийл, затова го подкани:

— Какво искате да кажете?

— Преди всичко искам да получа мястото на Джед Колман. И без туй повечето мъже слушат мен.

— Това не мога да го реша аз. Джед работи за маркиза. Следователно ще трябва да се обърнете към моя дядо.

Уийл събра вежди, но трябваше да признае, че тя има право.

— Щом е така, ще трябва да кажете добра дума за мен. Освен това трябва да ми платите за мълчанието, в противен случай ще разкажа на всичко живо за похожденията ви.

Джулиана с мъка сдържа гнева си.

— Колко?

— Два фунта седмично.

— Два? Та това прави над сто фунта годишно! Невъзможно! Не разполагам с толкова много пари.

— Това си е ваш проблем. Ще ги намерите. — Той чу приближаващите се крачки и хвърли поглед през рамо. — В края на седмицата си искам парите за четиринайсет дена. Ще ви осведомя кога и къде да ги платите. — След това той свали за поздрав каскета и заслиза бързо по пътя между скалите. Без да поглежда назад, Джулиана потегли бързо в противоположната посока. Ето че Уийл има последната дума, призна си тя неохотно. Още по-болезнено я притискаше опасността той да слиса с полуистини и тромави лъжи нейния дядо и Джош — двамата мъже, които най-много обичаше...

Като пристигна, тя се запъти към градината, в която след разговора си с Алфред не беше стъпвала. Тук се чувствуваше най-близко до любимия, въпреки че той беше в Лондон.

С мъка отвори вратичката. Отначало реши, че някой я е залостил отвътре. Но грешеше.

Когато натисна с все сили, вратичката най-сетне се отвори. Някак смътно усети, че някой иска да ѝ попречи да влезе. Но вече между стените, нямаше чувството, че не е добре дошла. Никога не беше възприемала толкова силно магията на това море от цветя. Тя затвори вратичката и се облегна на нея. Не бързаше да наруши със стъпките си съвършената красота.

На лъчите на пролетното слънце на всяко стъбло, всеки храст, всяка клонка ярки цветове напомняха за пъстрото изобилие на летен панаир. Жълти, кайсиеви, розови, тъмночервени и бели рози се надпреварваха да привличат вниманието на госта. Спрял на някой особен цвят, погледът веднага биваше привлечен от друг, още по-красив. Рози, олеандри, порцелановосиня зъбна трева, бял и лилав люляк, червено мушкато, кадифени индиговосини хортензии — всички предлагаха на сетивата радостен празник и изпълваха въздуха със смесица от замайващи аромати.

Под закрилата на огромни папрати растяха лавандула и градински теменуги. По-приглушени бяха цветовете на дивите моркови, мащерката, розмарина и незабравките.

Беседка от диви рози и орлов нокът, екзотичен оазис в полусянка, привлече Джулиана към една пейка. Когато седна, топлината на огрения от слънцето камък проникна през полите ѝ и тя отново се почувства добре дошла.

С удоволствие свали шапката и ръкавиците и вдигна лице към слънцето, проникващо през шарената сянка. Но приятното чувство не остана задълго. Прекалено много грижи дебнеха в нейното подсъзнание, а нямаше кой да ѝ помогне.

Никога не беше възприемала толкова болезнено разстоянието между Блъд Хол и Лондон. Ако пише на дядо си и помоли за помощ, писмото ще стигне едва след два или три дена. Още толкова време щеше да измине, преди да получи отговора му — ставаше седмица. Но ако Роб Уийл се появи още по-рано...

Спомни си с ужас погледа му. Бе вперил в нея очи, като гладен вълк, съзрял най-сетне жертвата си. Дали не рисува във въображението си нейните любовни нощи с Джош? Каква ужасна мисъл!

Не бива да подценява заплахите му. Доскоро се съмняваше дали е достатъчно умен, за да изплете интрига. Сега беше вече убедена в обратното. Без скрупули и с огромно удоволствие щеше да разруши и нейния живот, и доброто име на семейство Кингсблъд. Но щом се стреми към по-висок пост, не можеше ли да използва това в своя полза? Трябваше да му предложи нещо, за което той никога не се е осмелявал и да помисли. Не, невъзможно, та нали само маркизът можеше да му осигури желания авторитет. А щеше да мине време, преди дядо ѝ да разбере за нейните затруднения. Какво ли щеше да предприеме междувременно Уийл?

Имаше още един проблем, за който трябваше да осведоми дядо си и баба си... Искаше ѝ се да го стори колкото може по-късно. Но може би тъкмо сега, докато тя седи в градината, Джош се среща с маркиза и му казва, че Джулиана чака дете от него. Как да пише на дядо си за Уийл, без да спомене състоянието си?

Бременността все още ѝ се струваше нереална. Понякога ѝ се виеше свят. Иначе не усещаше никаква промяна, освен леко набъбване на гърдите и смътното чувство, че в корема ѝ нещо расте. Но това беше изпитвала и през любовните нощи с Джош. Дрехите все още ѝ ставаха. Ако доктор Маклинтън не я беше прегледал, изобщо нямаше да знае какво става в тялото ѝ. Бебе от нейния градинар — това сигурно щеше да изложи семейство Кингсблъд, тъй че заплахите на Уийл бяха излишни. И все пак не се срамуваше от стореното. Но нямаше и да се остави да я принудят да се омъжи само за да бъде запазено благоприличието. Освен това дори този брак нямаше да спаси любимия мъж от обвиненията на Уийл. Миньорите скоро щяха да научат, че шпионинът Джош Тревълин, когото бяха пребили, още е жив. Те няма да разберат, че се е наел като градинар, за да ги защити и никога не е искал да им причини зло.

— Къде отиде храбростта ми? — прошепна отчаяно тя. Предишни поколения Кингсблъдовци са били принудени да понасят и по-силни удари на съдбата. Историята за капитана и неговата любима беше само една от легендите. Съвсем наскоро маркизата ѝ разказа за скандала, който едва не е разрушил щастието ѝ с маркиза.

Джулиана се озърна в тихата градина, толкова отдалечена от грижите на света. Изглежда, това е било любимото място и на капитана и неговата лейди. А лейди Реджина каза, че дойде ли ѝ времето да умре, най-много би желала да заспи заедно със съпруга си в беседката с рози и никога вече да не се събуди. Защо и Джулиана не изпитваше същото непоколебимо доверие в съдбата, каквото и да ѝ донесе тя?

Усети как очите ѝ се затварят. Пътуването през блатата я беше уморило. Сред бръмченето на насекомите и лекото шумолене на листата, тя задряма.

Още преди да отвори очи, знаеше, че е спала дълго. Слънчевата светлина вече не проникваше в беседката и Джулиана зъзнеше. През вените ѝ сякаш преминаваха студени потоци. Беше се свлякла от пейката върху каменните плочи.

Отвори бавно очи и се взря учудено в студената мъгла, която обгръщаше градината, пропъждаше топлината и помрачаваше багрите. По краищата на облаците се влачеха повесма като надигащи се вълни. Въздухът миришеше на дъжд и гнило, хладна роса мокреше лицето ѝ. Отначало не забеляза как мъглата променя очертанията си. После завесата ѝ се раздра пред очите ѝ, оставяйки след себе си подвижни сребърни петна.

Изведнъж чу нещо, но не беше естествен шум — на капеща вода или клони, които стържат по камъните на пътеките. Трептенето на човешки дъх, издаващ дълбока загриженост, докосна бузата ѝ. Явно не беше сама. С нарастващ страх се озърна.

Тя чу ридание и скочи. Беше несъмнено звук, издаден от човек, реален миг на смъртността, сега не нейната, помисли си почти успокоена, но толкова потискаща. Риданието идваше от живия плет до отсрещната стена и тя тръгна към нея.

— Кой е? Ранен ли сте?

Плътен облак мина като воал край лицето ѝ. Тя бръкна в джоба да извади очилата, но не ги намери. Навярно бяха паднали на земята. Когато се обърна, за да ги потърси, сивият облак се разкъса и тя видя размития силует на млада жена, застанала с гръб към нея. Беше мъничка и нежна, с учудващо тънка талия сред богатите дипли от златиста коприна — и беше на двеста години.

Още преди силуетът да се обърне, Джулиана разбра кой стои пред нея. Руси къдрици обрамчваха класически красиво лице. Странно, но Джулиана виждаше тисовия плет през слабичкото ѝ тяло. Наистина беше дух.

По-скоро смаяна, отколкото уплашена, тя въздъхна. Едва сега осъзна, че беше затаила дъх.

— Лейди Кингсблъд? — Сама не знаеше защо заприказва духа. Обикновено хората не си бърбят с призраци, ако се изключат ексцентричните прирумици на лейди Реджина.

Призракът вдигна ръка, от която се издигна трептящ сребърнобял пламък, и ѝ помахаша да се приближи. Джулиана се отзова сякаш омагьосана на поканата. Градината ставаше все по-тъмна. Отвъд светлия кръг от пламъка светът беше изчезнал.

Докато се приближаваше към магическия огън, тя виждаше все по-ясно лицето на дамата. Портретът в галерията беше изпълнен в обичайния стил от времето на Чарлс I. Но дамата на капитана — странно, че името ѝ никога не се споменаваше — беше толкова красива, че дори изтънченото изкуство на художника не му правеше комплимент. Класическите черти се съчетаваха в съвършена хармония. Неземна. Въпреки това Джулиана не се съмняваше, че този призрак е огледално отражение на жената от плът и кръв.

— Какво искаш от мен? — прошепна тя с надеждата, че извън стените на градината никой няма да я чуе.

Дамата вдигна обвиняващо пръст.

— Помогни ми! Ти го отпрати, а той трябва да се върне!

Макар да не се чу глас, за Джулиана думите прозвучаха като удари с чук. Гневни вълни прииждаха насреща ѝ, последвани от дива болка, от която ѝ се късаше сърцето.

— Кой трябва да се върне? — попита тя, преливаща от горещо съчувствие.

— Моят любим — и твоят! — отговори призракът. — Смъртта чака. И трябва да ѝ се плати. Заради теб спасих живота му. А сега ти ще уредиш сметката!

Джулиана потрепери, обгърнатата от нови вълни на ярост.

— За чия смърт трябва да платя? Джош ли имаш предвид?

— Трябва да измамиш смъртта. Иначе сме загубени завинаги!

В очите на призрака светеха сълзи. Джулиана усети смаяна как текат и по нейните бузи.

— Прости ми — прошепна тя уплашено. — Не съм искала да ти причиня мъка. Какво трябва да направя?

Но духът отстъпи назад и отнесе светлината със себе си в мрака.

— Не! Почакай! — извика Джулиана и избърза след призрака. — Трябва да зная как да поправа злото, което съм причинила!

Няколко секунди призрактът стоя неподвижно. Джулиана се опитваше напразно да го накара отново да заговори. Жената погали с бързи пръсти ръката ѝ, после угаси пламъка и Джулиана остана сама в тъмното.

После чу вятъра. Той прозвуча отначало като далечен шум на морето. Но постепенно се засилваше. Спомни си, че е чувала този шум един-единствен път — в една нощ преди двайсет години, когато силна буря връхлетя брега, изкорени дървета и събори къщи.

Докато бурята струпваше мастилени сенки, тя изтича слепешком до вратичката. Но ужасът беше по-бърз. Вятърът я повали с брутална сила на колене и я засипа с пясък. Наоколо ѝ трополяха сякаш хиляда железни подкови, сякаш стенеха безброй заблудени души. Ледена ярост притъпи сетивата ѝ. Тя запълзя отчаяно по градинската пътека, спираше се отново и отново, за да закрие главата си с ръце. Със стенещия мрак се сливаше и нейният вик на ужас.

Изведнъж шумът утихна.

— Милейди? Милейди?

Сякаш от много далеч стигна до нея викът.

— Милейди? Милейди? — Между думите настъпваше дълбока тишина, която кълтеше в ушите ѝ. Чу как вратичката изскърцва и госпожа Мийд вече бързаше към нея.

Малко по-късно топли човешки ръце докосваха лицето ѝ, пулса на шията ѝ.

— О, милейди! — чу тя икономката да се вайка. — Какво се случи?

Джулиана отвори бавно очи и примига на слънчевата светлина. Над нея се простираше безоблачно небе. Тя лежеше присвита на пътеката в градината, а госпожа Мийд се навеждаше към нея.

— Всичко наред ли е, милейди? — попита я загрижено тя.

— Да... — Джулиана седна и усети, че кокалите и мускулите ѝ трябваше да се напрегнат, за да изпълнят тази задача. Отметна с трепереща ръка кичур коса от очите си, а прокараната длан остави кървава диря на слепоочието ѝ.

— О, милейди, ранена ли сте? — Госпожа Мийд хвана кървящата ръка и я избърса внимателно с единия край на безукорно чистата си престилка.

Странно, но Джулиана не изпитваше болка. След срещата с призрака се чувствуваше само леко притеснена и объркана.

— Изглежда, съм заспала — изрече тя с мъка.

— Защо решихте да си починете тъкмо в градината? Бурените избуяха като диви, откакто Джош ни напусна.

Джулиана се озърна. Разкошните цветове бяха изчезнали. Погледът ѝ скиташе над провиснали клони, неподпрени стъбла и подивели розови храсти без нито една пъпка.

— Къде са цветята? — попита тя смаяна. — Тук имаше цветя. Толкова много.

Госпожа Мийд ѝ помогна внимателно да се изправи.

— Не се тревожете за такива неща — помоли я успокояващо. — Пролетта едва започва. Градината скоро отново ще цъфти. Само почакайте.

Джулиана усещаше краката си студени като ледени кочанчета. Когато се опита да направи крачка, залитна и се облегна на икономката.

— Добре, добре. — Госпожа Мийд я прегърна през кръста. — Да влезем вътре, милейди. Ами то стана късно. Пропуснахте обедата си. Сега е време за чая.

Но Джулиана беше обсебена от една-единствена мисъл.

— Трябва да намеря Джош и да говоря с него.

— Не помните ли? — попита меко госпожа Мийд. — Джош вече не е при нас. Скоро ще назначим друг градинар, по-добър.

— Не! — Джулиана се дръпна рязко и си пое дълбоко дъх. Тя нямаше да сподели с тази жена онова, което си спомни. — Не, искам да кажа, че трябва да помоля господин Лингейт да ме посети.

— Елате с мен — предложи меко госпожа Мийд, сякаш говореше на объркано дете. — Когато се почувствате по-добре, ще уведомя господин Лингейт или някой друг.

Джулиана кимна и хвана ръката, която ѝ подаваха. Госпожа Мийд отправи към небето мълчалива молитва на благодарност. Последните няколко седмици в Блъд Хол бяха най-странните, които бе изживявала. Понякога времената и хората се променят. Тя го знаеше. Но когато градинари си сменяха имената, изправяха се нахално пред вратата, за да посетят господарката на дома, беше крайно време да напише писмо на маркиза.

— Какво е това, милейди? — Тя гледаше учудено как Джулиана вперва поглед в стиснатия си юмрук.

Джулиана разтвори ръка и дузина розови листца полетяха към земята — толкова свежи, сякаш току-що откъснати.

Кенсингтън парк, Лондон

Въведоха благородника Ейдриън Джошуа Лингейт в салон, който преди половин столетие е бил повече от модерен. От тавана с геометрични орнаменти до светлосините кадифени тапети, позлатените канапета и столове и елегантните, проектирани от Морел маси, всеки детайл беше издържан в присъщия за лондонски господарски дом стил Регентство.

— Негова светлост маркизът ще дойде веднага — заяви според всички правила домоуправителят. Той напусна с лек поклон салона и затвори вратата.

Джош се огледа усмихнат в огледалото над един скрин. В тъмносиния си редингот, светлосивия панталон и лъскавите, съвсем нови ботуши, с черна вратовръзка и черни ръкавици приличаше на млад лондонски джентълмен. Косата беше подстригана, но стигаше според последната мода до яката. До миналия ден не се беше надявал, че ще го въведат учтиво в салона на маркиз Илфракомб, човек от най-тесния кръг около кралица Виктория и с много високо положение в камарата на лордовете.

Беше предположил, че след като прочете писмото му, маркизът ще го приеме в личните си покои в парламента. Смая се, когато разбра, че е поканен на чай в дома на семейство Кингсблъд и това го бе накарало да прекара сутринта на „Савил Роу“^[1], за да се облече наистина добре.

Изведнъж вратата на салона се отвори и влезе над седемдесетгодишния маркиз Илфракомб. Висок, широкоплещест, той се движеше с енергията на трийсет години по-млад мъж. Пощаден от времето, имаше все още гъста посребрена коса. Към строгия черен жакет и черната вратовръзка носеше и черен панталон. Суетност издаваше единствено зелено-бялата карирана жилетка.

— Лингейт! — възкликна той сърдечно и стисна ръката на посетителя.

Усетил силното ръкостискане, Джош се учуди как тъй някой може да се е загрижил за здравето на този мъж.

— Добър ден, сър. Благодаря, че ми отделяте от времето си.

— Няма нищо. — Максвел Кингсблъд преценяваше незабелязано младия джентълмен в новите му дрехи. Точно преди година вече го беше срещал веднъж, след като му бе препоръчан от много хора, за да го натовари с „деликатна мисия“. Тогава го интересуваха преди всичко способностите на Лингейт, сега вниманието му беше насочено към лични качества. Нямаше, разбира се, никога да признае, че казаното от съпругата му за странното държане на Джулиана, колкото пъти се заговореше за новия „градинар“, са събудили любопитството му. Но и това беше една от причините, поради които покани Лингейт в дома си, където можеше необезпокояван да го наблюдава. Сигурно ставаше нещо. За такива неща Реджина рядко грешеше. По време на неговото продължило с месеци отсъствие Джулиана се беше забъркала в скандал — заради мъж. Нови клюки за друг мъж сигурно нямаше да подобрят репутацията ѝ.

— Прочетох много внимателно вашия отчет, но в него някои неща изобщо не са споменати. — Той кимна доволен. — Бих се радвал, ако можех да внуша на някои млади хора на служба при мен такава безукорна дискретност. Но дипломатията е въпрос на характер. Седнете, Лингейт, а аз ще наляя уиски. Лейди Реджина ще нареди след малко да ни сервираат чая, но бих искал преди това да пийна нещо по-силно.

— Добра идея. — Джош продължаваше учтиво да стои прав, докато маркизът взе една кристална гарафа и наля две чаши.

После двамата седнаха, отпиха от уискито и разговаряха няколко минути за предимствата на Северен Девън. Джош усети колко трудно е било за маркиза да прекара зимата далеч от дома на семейството. Едва ли щеше да допусне да го подмамят втори път далеч от Англия.

— Да минем към най-важното — заяви непринудено Максвел. — Какво се случи в Девън, откакто пристигнахте там миналата есен?

Преди Джош да изложи заключенията си, поднесоха чая и двамата го изпиха.

— Според мен Уийл преследва лични интереси. Със създаването на профсъюз се надява да получи желаното признание. Работил съм с него. Той наистина е умен мъж и го бива да се оправя с хора. Ако имаше по-добро образование, можеше да постигне нещо.

— Но тъй като не е получил образованието, което аз предлагам на работниците си, сега създава неприятности — отбеляза Максвел.

— Той е доста хитър.

— Да, младите и гладните са винаги най-опасните. А като се добави и известна интелигентност, възникват трудности. Ще трябва да му сложим някак пръти в колелата.

— Напълно съм съгласен, сър. Но сега трябва да ви информиран за нещо съвсем належащо. Сред вашите хора има предател и той е знаел, че съм шпионин. Заминах за Лийдс и разпитах издателя на Северна звезда. С публикуването на портрета ми те не са имали съзнателното намерение да ми навредят. Но избраният момент беше подозрителен и ме кара да стигна до определени заключения.

— И какви са те?

Джош въздъхна и стана, пъкна ръце в джобовете на панталона.

— Трябваше да съм по-предпазлив! Предупреждението за замисления саботаж с взрив ми беше поднесено като на сребърен поднос, а аз изобщо не помислих, че това може да е подозрително. Сега вече зная, че е било клопка. Аз ви разочаровах, сър. Съзнавам, че съм проклет глупак, иначе нямаше да се оставя да ме измамят толкова лесно.

— Глупости, аз ценя високо способностите ви. — Максвел гледаше изпитателно сериозното лице на младия мъж. При първата им среща лицето на Лингейт беше слабо и бледо след продължилата с месеци тежка работа в мината. Сега не правеше впечатление на човек, който е трябвало дълго да се възстановява след побоя, който за малко не го беше пратил на онзи свят. Сега стоеше пред него — висок и силен, с лице, загоряло от работата на открито. Дори в елегантните градски дрехи приличаше на селско момче. Това, че сторената грешка го ядосваше толкова силно, говореше за истинска почтеност. Освен това излъчваше енергия, която напомняше на Максвел за собствената му младост. Времето беше смекчило само нетърпението, но не и стремежа да действа вината решително.

— Значи смятате, че сред подчинените ми има още един шпионин? Подозирате ли определен човек?

— Сър, ако се надявате, че мога да отговоря на този въпрос, надценявате възможностите ми.

— Не може да нямате никакви предположения, Лингейт.

Джош свъси вежди. По време на пътуването от Девън до Лондон той наистина беше претеглял различни възможности, но не беше допускарал, че маркизът ще държи толкова на мнението му.

— Колко души знаеха за мисията ми в Девън?

— Трима. — На скулите на лорд Кингсблъд се появи усмивка, която още не беше достигнала устните му.

— Значи вторият е вашият секретар, сър — ухили се изведнъж Джош. — А третият трябва да е онзи подлец.

— Защо третият? Моят секретар е по-добре осведомен.

— Възможно е, но той познава толкова добре вашия начин на мислене, че едва ли някой би могъл да го убеди да се опълчи срещу вас. С ваша подкрепа може да постигне много по-големи успехи. Не зная кой е третият. Но допускам, че не се радва на пълното ви доверие. Привлечен е по политическа необходимост, нали?

Сега се усмихнаха и устните на маркиза.

— Лингейт, харесвате ми, защото двамата с вас сме от един дол дренки. Да, имате право, моят шпионин е парламентарист, когото бях принуден въпреки волята си да посветя в тези неща. — След кратко мълчание добави: — Той скоро ще разбере, че с моето доверие не бива да се злоупотребява. За това не се тревожете. Е, а сега какво ще правим?

— Ние? — повтори Джош изненадан. — Пък аз си мислех, че вече няма да имате нужда от услугите ми. Както можах да установя, чартистите не са опасни анархисти. Допускам, че съм ви дал убедителни доказателства.

— Разбира се, но имах друго предвид. — Максвел посегна към чашата си. — Какви са планове ви за бъдещето?

— И аз още не съм сигурен, сър. — Джош се отпусна отново в креслото. — Бих искал, например, да се ожена.

— Така внезапно? — Чашата на Максвел застина във въздуха. — Въпреки че вдовицата е хубава жена...

Слисаният поглед на Джош го накара да замълчи.

— С колко шпиони разполагате в Девън?

— Освен вас? — засмя се тихо Максвел. — Само с моя управител.

— Джед ли ви е разказал за Тес? Възможно ли е той да ми няма вяра?

Въпреки че младият мъж говореше привидно спокойно, Максвел долови гнева, скрит в тези думи.

— Рядко наемам хора, на които нямам пълно доверие. Още по-малко, когато толкова много е сложено на карта. Към този принцип се придържа и Джед. Той спомена за жената и децата само от страх вие да не ги изложите на опасности. Когато Джед мислеше, че сте мъртъв, той ми писа и ме попита как да постъпи със семейството ви.

— Каква загриженост от негова страна... — измърмори Джош, все още ядосан, че ръководителят на мината го е шпионирал. — Не, няма да се женя за Тес. За мен тя е била винаги само добра приятелка. Освен това тя се върна междувременно в Йоркшир.

Маркизът виждаше нещата по различен начин. Дори Лингейт да не е обещавал нищо на младата жена, тя сигурно е възлагала надежди на един толкова привлекателен мъж. Горката Тес...

— Ех, щом интересът ви не е свързан с определена млада дама, мога да ви предложа пост в правителството. Доказахте две качества, които особено много ме възхищават — ясна глава и способността да разсъждавате логично.

Джош се усмихна благодарно на възрастния мъж.

— Благодаря за предложението, сър, но би трябвало да чуете преди това останалата част от плановете ми. Не е изключено после да промените решението си.

— Съмнявам се — отговори весело Максвел. — Но ако споделите с мен намеренията си, възможно е да успея да ви убедя да се откажете от тях.

— Добре, опитайте.

Впечатлен, маркизът отговори на проникновения поглед на сините очи. В живота си рядко бе срещал толкова силна личност.

— Планът ми засяга и вас, сър. — Джош бавно стана. — Искам да ви помоля за ръката на лейди Джулиана.

Максвел може и да беше подготвен донякъде, но от толкова пряко обръщение му секна дъхът. Преди да успее да го предотврати,

лицето му издаде колко е смаян. Все пак гласът му прозвуча спокоен и равен.

— Разкажете ми първо кога и как се запознахте с моята внучка.

Джош реши, че е по-разумно да премълчи за онази нощ, когато Джулиана прегърна съвсем чужд мъж.

— Когато дойде в Девън през декември.

— А вие бяхте тогава градинарят на Блъд Хол. — Максвел поклати глава — беше му забавно. — Наясно бях с либералните настроения на това момиче, и все пак...

— Не всички мъже принадлежат към високата аристокрация — забеляза Джош сякаш мимоходом, но достатъчно предизвикателно. — И не всички жени са сияйни хубавици.

Максуел се погали замислено по брадичката.

— Джулиана не се вместила твърде в обичайната представа за млада аристократка. Има силен характер, умна е, с остър език и затова може да е понякога доста трудна. — Той погледна многозначително Джош. — Някои мъже с прекалено самочувствие не могат да й се хванат на малкия пръст. — Странно, но тихият смях на Лингейт някак го успокои... — Та значи остроето езиче на Джулиана и вашата гордост са се сблъскали.

— Още при първата ни среща ми стана ясно как ме оценява — споменът накара Джош да се усмихне с много любов. — Тя реши, че като за градинар съм ужасно арогантен и безсрамен.

Максуел си го представяше много добре. Вроденото самочувствие на Лингейт не можеше при никакви обстоятелства да остане скрито.

— Седнете, една мелодрама ще е напълно излишна.

Докато младият мъж седнаше пак, мислите на маркиза летяха с онова темпо, на което се дължеше блясъкът на импровизираните му речи в парламента. Неговата сладка Джили... С безсилен гняв стана свидетел на това колко зле я посрещнаха и през двата ѝ сезона в Лондон. Реджина беше направила всичко, което беше по силите ѝ. За съжаление Джулиана беше прекалено вискателна и дива. Имаше належаща нужда от силен мъж, но такъв, който да ѝ позволява от време на време сама да взема решения. Лингейт притежаваше ли достатъчно самоувереност? И ако беше така, какъв ли живот щяха да имат? Лингейт размислял ли е вече над този въпрос?

— Какво можете да й предложите?

— В момента не много — призна Джош. — Но имам едно-друго предвид.

— В това не се съмнявам. — Максвел удари изведнъж с юмрук по облегалката на креслото. — Господи, вие наистина имате здрави нерви, младежо! Ако смятате, че ще ме спечелите без особени усилия за плановете си, по-добре ще е да ги обмислите още веднъж. Наистина Джулиана ще получи добра зестра, но с нея няма да изкарате кой знае колко дълго. Поне не, за да живеете нашироко. Освен това зестрата зависи от това дали аз ще одобря брака. Мога ли да позволя на внучката си да се омъжи за шпионин, злоупотребил с доверието на другарите си?

Джош беше готов за всякакви възражения. Но последният аргумент, поставил под съмнение неговата почтеност, го свари неподготвен. Въпреки това не направи гримаса.

— Казвам го само за да се разберем добре — когато искам да получа нещо, преследвам целта си решително и упорито. В момента изпитвам страстното желание да се ожения за лейди Джулиана. Тя е достатъчно голяма, за да реши сама как да постъпи. От благословията на нейните родители нямаме нужда, макар че всичко щеше да е по-просто, ако я имахме. Все пак можем да минем и без нея, както и без великодушната ви зестра, сър.

— Вие сте смайващо самоуверен, Лингейт. Какво ще каже Джулиана, ако разбере, че нейният годеник е лежал в затвора за големи загуби на комар?

— Тя вече го знае. — Джош се възхити неохотно на широката информираност на маркиза.

— И въпреки това иска да стане ваша съпруга? — попита скептично Максвел. — Наистина ли е толкова запленена от дяволски хубавото ви лице?

— Не мога да говоря от името на Джулиана — каза съдържано Джош. — Сега говоря само за своите чувства. Обичам я от цялото си сърце.

— Хубаво, но бих искал да чуя и версията на Джулиана. Колкото може по-скоро. Тя трябва да дойде веднага в Лондон.

— Както обичате, сър. Впрочем няма да е зле денят на сватбата да бъде определен час по-скоро.

— Сериозно? — попита Максвел, неспособен да сдържа повече яда си. — И защо?

Преди да отговори, лицето на Джош се помрачи.

— Лейди Джулиана очаква дете от мен.

Каза го толкова тихо, че на Максвел му трябваше известно време, за да осъзнае смисъла на думите.

— Копеле! — измърмори той гневно.

— Аз я обичам.

Максуел издържа пронизващия поглед на младия мъж, но се запита дали да го изругае тази наглост, или да му се възхити.

— Кое то значи, че вече сте използвали възможността да уредите всичко, Лингейт. Защо ви е тогава благословията ми?

— Държа на ясни отношения. — Един мускул на брадичката на Джош потрепери, но той отмина презрителния намек за характера му. — Може наистина да сме поизбързали, но това засяга само нас двамата. Моля ви да ни дадете благословията си, защото имам нужда от помощта ви, сър. — Максвел видя смаян, че Лингейт се изчерви. — Тя отказва да се омъжи за мен.

— Какво? — Маркизът поклати недоверчиво глава. — Май взех да остарявам. По мое време нещата бяха далеч по-прости.

— Наистина ли? — Джош вдигна весело вежди. — Ако се вярва на слухове, оженил сте се за дама, обвинена, че е убила първия си съпруг. Сигурно много сте я обичал, сър. В противен случай сърцето ви не би намерило сили да се пребори с предразсъдъците.

Точка за теб, момчето ми, каза си Максвел. Много добре помнеше дивата, опасна, страстна любов, която го тласна в прегръдките на Реджина. Тогава за него нищо друго не беше по-важно. Изпитваше ли този мъж подобни чувства към Джулиана? Дано. Тя бе чакала достатъчно дълго любовта. Но как да събере тези двамата, ако тя има съмнения? Дете. Правнуче! Боже милостиви, май вече е наистина стар.

— Лингейт, защо не приема тя вашето предложение за женитба?

Джош се усмихна тъжно.

— Джулиана твърди, че сме си били чужди.

— Но като за чужди хора и доста интимни. — Максвел събра пръсти и подпря брадичката си с тях. — Обикновено не се намесвам в личните глупости на други хора. Децата ми се ожениха, когато

пожелаха. Бог да ги благослови. Но към Джили съм особено силно привързан и вие трябваше да помислите за това, млади нехранимайко! Няма да допусна някой отново да я нарани.

— Отново? Та кой може да я е наранил?

И двамата джентълмени скочиха, чули неясен женски глас. Като видение в златожълто и бяло, лейди Реджина стоеше на вратата. После пристъпи грациозно в салона. Усмихна се най-напред на съпруга си, а после и на привлекателния млад мъж.

— Добър ден. Прощавайте, че ви прекъснах, но Мери реши, че джентълмените имат може би нужда от нова кана чай. — Тя застана до мъжа си и му хвърли многозначителен поглед.

— Мила Реджина, мога ли да ти представя господин Ейдриън Лингейт? Господин Лингейт, моята съпруга, маркиза Илфракомб.

— Госпожо, за мен е чест. — Джош се поклони по всички правила на етикета и пое протегнатата ѝ ръка.

— Колко очарователно го правите... — похвали го тя. — В това отношение маниерите на Максвел не са безукорни. Непрекъснато му повтарям, че мъжете на континента се държат безупречно. Англичаните са прекалено напористи и не са галантни. Както виждам, ще трябва да променя мнението си. — Тя сложи на масата подноса, който беше донесла. После седна между двамата джентълмени. — Е, господин Лингейт, кой сте вие? Като оставим настрана това, че искате да се ожените за моята внучка.

Под настойчивия поглед на големите ѝ зелени очи той с мъка подреди мислите си.

— Аз съм градинарят на Блъд Хол.

— Не ти ли казах, въпреки че не го бях виждала нито веднъж? — обърна се тя тържествуващо към съпруга си.

— Сигурно пак си подслушвала — въздъхна Максвел.

— Разбира се — отговори тя със сладък глас. — Най-добрият начин да откажеш прислугата да го прави. Въпреки това съм изтървала куп неща. Що се отнася до времето на това посещение например, ти май ме излъга. — Тя погледна Джош с обезоръжаваща усмивка. — Мъжът ми смята, че съм прекалено любопитна. В повечето случаи е прав. А сега бъдете, моля ви, така добър, господин Лингейт, и ни разкажете цялата история. От самото начало.

Все още леко объркан, Джош отпрати на Кингсблъд търсец подкрепа поглед. Но маркизът се разсейваше и като разбра, че друго не му остава, Джош разказа какво се бе случило.

После и лейди Реджина взе да гледа разсеяно, докато Максвел не предложи:

— Да изслушаме сега мнението на съпругата ми.

Тя приглади с грациозно движение белоснежната си, изкусно сресана нагоре коса.

— Господин Лингейт, известно ли ви е, че преди да замине за Блъд Хол, Джулиана натрупа крайно неприятен опит с един лондонски джентълмен?

— Беше нещастна — отговори предпазливо Джош. — Веднага го забелязах.

— А!... Най-добре ще е да чуете историята. На едно празненство по Коледа дук Монтроуз ѝ оказа изключително внимание. След това я посещаваше тук, в този дом. Съвсем почтително, разбира се.

— Разбира се — повтори Джош.

— Но, изглежда, предишна връзка подтикна дука да се отдръпне от Джулиана. Накъсо казано, той се ожени за друга.

— Не всички романтични истории водят към олтара — отбеляза равнодушно Джош.

— Колко вярно! — въздъхна болезнено лейди Реджина. — Неприятен беше обаче начинът, по който дукът пренебрегна внучката ми. По всяка вероятност го е интересувала единствено зестрата ѝ. Жената, която е обичал, също е богата. Затова той избра твърде непочтени средства, за да постигне целта си. — Тя погледна многозначително Джош. — След като даде на младата дама залог за любовта си, нейният баща се видя принуден въпреки желанието си да го накара да се ожени за нея.

— Какво говориш! — възкликна Максвел. — Никога не си ми го казвала!

Лейди Реджина погали силната му ръка.

— Да, защото го научих едва днес. Нали знаеш, че лейди Уиндъм е винаги отлично информирана. Миналата седмица дукеса Монтроуз е родила детето си в Париж. Малко е подранила. Но само с пет месеца.

— Значи така е било... — Джош сравни навъсено безскрупулното държане на дука със собственото си положение.

Можеше ли Джулиана да реши, че я е прелъстил само за да си осигури кариера в аристократическото общество? По дяволите! Защо не беше помислил за това! Та тя му разказа тази история още преди месеци. Но той не ѝ отдаде особено значение. Джош стана рязко.

— Госпожо, сър, много благодаря, че ми отделихте от времето си. Но сега се налага да поразмисля за някои неща.

Максуел също стана.

— Не предприемайте нищо, преди да сме поговорили още веднъж, Лингейт. Джулиана не бива в никакъв случай да се види принудена да се омъжи въпреки волята си.

— В това отношение сме на едно мнение — отговори Джош и му стисна ръка.

— Ако обичате внучката ми, ще успеете и да я убедите в това — насърчи го лейди Реджина с очарователна усмивка. Когато той излезе от салона, заяви: — Харесвам го. Освен това е повече от подходящ за нея.

— Ти харесваш всички хубавки, благовъзпитани млади мъже — измърмори Максуел. Но я вдигна от креслото и я прегърна. — Каква каша!

Тя се притисна нежно към него.

— Не бой се! Най-много след месец ще танцуваме на сватбата ѝ.

На хубавото ѝ лице той разпозна отново младото момиче, в което се беше влюбил безумно.

— По-щастлива от нас тя не може да бъде, Джина. Но се надявам, че животът им ще е поне наполовина толкова прекрасен, колкото е нашият.

Тя отвърна нежно на целувката му и благодари на времето, което бе пощадило магията.

— Кога го получихте? — попита Джош и се взря над писалището в маркиза.

— Писмото пристигна тази заран — обясни потиснато Максуел. — Недоволен съм от Джед, задето ѝ е дал парите. Но поне ме осведоми навреме. Как мислите, за какво са ѝ били на Джулиана тези пари?

Дълбока загриженост и отчаяние изпълниха сърцето на Джош. Е, да, след като се бе заканила, тя сигурно щеше да избяга. Но после погледът му падна на писмото и на сумата, която тя е взела на заем от бюро на мината Малък Хангмън.

— С четири фунта няма да стигне далеч.

— Да, едва ли — съгласи се Максвел. — Освен това не мога да си представя тя да избяга. Прекалено горда е, за да го стори. Не, тук сигурно се крие нещо друго. И това ме тревожи.

Обзет от същото неприятно чувство, Джош обеща:

— Ще разбера какво е.

— Почакайте! — помоли го Максвел, когато Джош стана. — Хайде да поразмислим. Какво ви говори сумата от четири фунта?

— Толкова струват три чифта панталони — отговори Джош и бавно се заразхожда. — Чифт великолепни ботуши. Това са и близо две месечни надници на седемчленно селско семейство. Едномесечна надница на работлив миньор.

— Ха! — вдигна пръст Максвел. — Май че улучихте десетката. Добра сума за някой миньор.

— Мислите за изнудване, така ли? — спря ужасен Джош.

— Или нещо подобно. Не е изключено Джулиана да си е втълпила да омилостиви някак миньорите. Това не ми харесва. Не биваше да оставяте момичето само, Лингейт!

Скулите на Джош се изопнаха.

— Но тя не пожела да дойде в Лондон. А никой не биваше да разбере за отношенията ни. Надявах се, че ще се разберем и ще обмислим сватбата още преди да осведомим нейното семейство.

— Джед е написал писмото преди два дни. Господ знае какви ги е забъркала Джили оттогава! Някой трябва да й сложи юзди.

— Никой няма да може — усмихна се навъсено Джош. — Аз лично не бих го и пожелал.

— Щом знаете как да се държите с нея... — подхвана Максвел и се покашля. — Мисля, че вчера бях малко нелюбезен с вас.

— Бях си го заслужил.

— Да, разбира се.

Известно време двамата се гледаха мълчаливо. Никой не издаваше мислите си. Въпреки това имаха неуловимото чувство, че се разбират и са на едно мнение.

— Не се тревожете, сър, аз ще се погрижа за Джулиана — натърти убедено Джош. — Ако се наложи, ще я отведа в Гретна Грийн. Искам още преди края на този месец да се оженя за нея.

Максуел не каза нищо. Но се надяваше да не се наложи Джулиана да бъде отвличана, защото с удоволствие щеше да танцува на сватбата на внучката си.

[1] Савил Роу — улица в центъра на Лондон, известна с ателиетата си за най-изискана мъжка мода. — Б.р. ↑

21

Джулиана се взираше в момченцето, застанало босо в антрето, слабичко и мизерно облечено, бледо като призрак. Но блестящите черни очи гледаха учудващо умно — или хитро?

— Би ли повторил това, което току-що каза?

— Моят татко иска да му донесете първите пари в неделя следобед в новите галерии. Иначе...

— Роб Уийл ли ти е баща?

— Аха.

Горкото дете, помисли си тя.

— Как се казваш?

— Пайк.

— На колко си години, Пайк?

Навело очи, момчето дращеше каменния под с мръсните нокти на краката.

— Моят татко рече да не приказвам с вас, инак ще ме бие.

— Добре, добре, няма нужда да говориш с мен. — Джулиана не направи грешката да го погали, което би сторила с друго дете. На лицето му прочете същото, което беше изпитвала в присъствието на своя баща. Страх. — Ако минеш зад къщата до кухненската врата, икономката ще ти даде нещо за ядене.

Той вдигна мълчаливо гладни черни очи.

— Баща ти няма да разбере — увери го тя с усмивка.

Не стана нужда втори път да го насърчава. Момчето хукна така стремително навън, сякаш Роб Уийл вече му беше по петите.

— В неделя — прошепна тя, след като пътната врата се затвори и остави отвън вечерния здрач. — Утре... — От дни очакваше Уийл да я подкани. Но той беше решил, изглежда, първо да поразмисли как да постъпи.

Защо трябваше да отиде в галериите? Вярно, в неделен ден мината е затворена, но из блатата има толкова много усамотени места, където никой нямаше да стане свидетел на срещата им. Тя мразеше

подземния мрак. След срутването тази пролет си каза, че навярно никога няма да се осмели да се приближи към мина. Уийл може да е забелязал тогава ужаса ѝ и е решил да я унизи още веднъж. Впрочем той не беше единственият, прилагащ подобни методи.

Тя се качи бързо в спатията, заключи зад себе си вратата и запали лампа. После посегна под леглото и извади вързопа, в който пазеше четири фунта и един от pistolетите за дуел на дядо си.

Уийл сигурно пак ще ѝ налети. Нали му позволи да я изнудва, ще реши, че му е в ръцете. Но този път ще е подготвена. Седна на леглото и се залови да зарежда внимателно pistolета.

Джулиана спря колата в началото на дерето, върза здраво понито и слезе по пътя между скалите. Когато стигна брега, слънцето вече беше ниско над морето. Само оттук можеше да се стигне до новите галерии на няколко ярда над плажа.

За малко да не дойде. Целия следобед беше чакала и се бе надявана, че ще се случи нещо, което да ѝ спести срещата с Уийл. Но в края на краищата събра кураж и заповяда да впрегнат колата.

За да успокои нервите си, пое дълбоко в дробовете си соления морски въздух. Високо горе на скалистия хълм се издигаше сградата на машинното отделение на мината Малък Хангмън, а в далечината видяха белосаните къщички на село Комб Мартин, на лъчите на залязващото слънце те се мерзелееха сега златножълти и кайсиево розови. Над главата на Джулиана прелетяха кряскащи чайки. След няколко минути погледна към отвора на галериите, който прокопаха, за да създадат след срутването нов достъп до мината. Уийл не се виждаше никакъв. Само собствените ѝ следи прекосяваха пясъка. Беше позакъсняла. Той може да е изгубил търпение и да се е прибрал вкъщи.

Тя изкачи стръмнината, обрасла с гъсталак от жълтуга. С една ръка придържаше наметалото си на шията, в другата криеше pistolета между гънките му. Искеше само да сплаши Уийл и да му попречи да разпространява сред миньорите лъжи, които можеха да навредят на семейство Кингсблъд. Когато се прибере, Джош ще знае какво трябва да се направи.

Докато се приближаваше към отвора, трябваше да се стегне, за да не хукне да бяга. Уийл изникна внезапно от сянката на входа,

широко ухилен под миньорския каскет.

— Значи дойдохте все пак — мъдро решение — подхвана той, опрян на скалата. — Къде са парите?

— Ще ги получите — вирна тя предизвикателно брадичка.

— Ако мислите, че ще търпя държанието ви, значи познавате много зле Роб Уийл — изсъска той и се изправи с разкривено от гняв лице. Заприближава се бавно към нея. — Нали се споразумяхме.

— Нищо подобно! Вие ме заплашихте, но аз нищо не съм ви обещавала.

— Два фунта седмично! — жалостният му вик ѝ напомни за тъжното малко момче. Но не се остави да я измамят, защото Роб беше мъж, едър и силен.

— Не се приближавайте твърде много към мен, ако ви е мил животът — предупреди го тя и отстъпи крачка назад.

— Ще намеря начин да си прибера наградата за мълчанието — ухили се той. — Четири фунта или ще се погушкаме на пясъка.

Вече се канеше да се нахвърли върху Джулиана, но тя измъкна мълниеносно пистолета изпод пелерината. Мъжът спря смаян.

— Внимавайте, господин Уийл, оръжието е заредено. И зная как да го използвам.

— Не, вие няма да стреляте. — Гласът му звучеше примирително, но на червените отблясъци на залеза тя видя яростта в неговите очи. — Искам само каквото ми се полага. Нали обещахте. Или ще убиете един човек, само защото брани правото си?

— О, не, това не е ваше право. Освен това първият саботаж с взрива е бил замислен от вас, а не от Джош. — Тя погледна покрай него към галериите. — Какво правехте преди малко там, вътре?

— Искате ли да видите? — попита той с лукава усмивка. — Не е изключено малка изненада да очаква хората, когато дойдат на работа утре сутринта.

— Даже вие не сте чак толкова глупав.

— Нима смятате Роб Уийл за глупав? — присви той очи. — За глупак, с когото благовъзпитаната лейди Кингсблъд не е бивало изобщо да си има работа! — Той изтича ядосан към нея, без да обръща внимание на пистолета. — Проклетата лондонска кучка! Да не мислите, че не мога да ви доставя удоволствие? Само почакайте! Харесвате ме, нали? Иначе нямаше да дойдете.

Джулиана отскочи встрани. Изведнъж разбра, че е неспособна да убие невъоръжен човек. Затова избяга в храсталака жълтуга. Но той беше по-бърз, нахвърли се върху нея и двамата паднаха на земята. Тежестта на тялото му изгласка въздуха от гърдите ѝ. Докато тя се мъчеше отчаяно да си поеме дъх, пистолетът се изплъзна от вдървените ѝ пръсти.

Лежеше почти замаяна, а той скочи и я дръпна да стане. После я награби в прегръдката си, затвори ѝ устата с болезнена целувка, от която отново ѝ секна дъхът. Ръцете му бяха навсякъде, плъзгаха се по гърба ѝ, по гърдите, по бедрата. Тя се бранеше с последни сили. Но почна да губи съзнание. Когато той я пусна, тя се строполи без сили на земята.

— Така е по-добре — чу го да се подиграва. Бученето в ушите ѝ почти заглуши гласа му. После той я вдигна на крака и тя не можа да му попречи, защото почти не го виждаше през мъглата на притъпените си сетива. — Хайде да влезем, та да не мине някой и да ни види. Сега ще разберем какво може да предложи една лейди.

До силните му гърди тя се усещаше като парцалена кукла. Той лесно я занесе до тъмната дупка и продължи дълго да върви навътре. Подкованите му с желязо ботуши кънтяха по каменния под. Понеже галерията беше с лек наклон, дневната светлина угасна само след няколко минути. Най-сетне Уийл спря, облегна Джулиана на студената каменна стена и запали свещта, закрепена на миньорския му каскет. Продължаваше да я държи с едната си ръка и всеки опит за бягство щеше да е напразен.

Когато той отново я прегърна, тя реши да запази силите си, които постепенно се завръщаха, за по-късна съпротива. При падането беше изгубила очилата и пистолета. Ако някой дойдеше през входа за галериите, щеше да намери и двете и да открие отпечатъците от стъпки в пясъка. Тази мисъл ѝ вдъхна нова надежда, но тя скоро се изпари.

Уийл я плъзна край тялото си, но тя не усети под краката си скала. Вместо това потъна бавно в тясна шахта близо до главния вход на мината Малък Хангмън.

— Не! — изкрещя тя и се вкопчи в ръката му. — Моля ви, недейте...

— Сега харесвате ли ме малко повече? — попита той язвително и се отскубна от ръката ѝ. — Тъкмо това ще трябва да ми докажете,

когато стигнем в уютното си убежище.

Свободното падане продължи само секунда, но на Джулиана ѝ се стори, че мина половин вечност. Тя стоеше на влажния и студен под и наблюдаваше на светлината на свещта как Уийл се държи за ръба на отвора и се спуска надолу. Втората галерия беше на около шест стъпки под първата.

На треперливата жълта светлина на свещта, закрепена за каскета на Уийл, лицето му приличаше на дяволска маска.

— Така, а сега можете отново да ме пипнете и да разберете какво значи да усетиш истински мъж.

Беше заобиколена от три влажни стени и сигурно се намираще на дъното на галерията. Не виждаше накъде води тя зад гърба на Уийл, навярно още по-надълбоко в земята. Преглътна конвулсивно и отметна кичурите коса от лицето си. Отдавна си беше загубила шапката.

— Ще ви дам парите — предложи тя и намрази слабия си гласец.

— Това е ясно — съгласи се той и се ухили. Явно се наслаждаваше на страха ѝ. — Обаче аз искам и още нещо.

Джулиана се дръпна от гротескната му муцуна. Изведнъж се озова до глезените във вода и погледна смаяна надолу.

— Защо е толкова мокро тук? Помпите не работят ли?

— Между тази галерия и основната шахта минава подземна река. Чувате ли я как се плиска? Тук прекъснахме временно работа, докато бъдем сигурни, че водата не може да проникне през пукнатина в скалата. — Той протегна ухилен ръце. — Елате, момиче. Иначе ще съсипете хубавата си рокля.

— Не ме докосвайте! — изсъска тя и отстъпи крачка назад. Ледената вода стигаше сега до прасците ѝ. — Ако си въобразявате, че ще се измъкнете, много се лъжете! Ще ви натикат зад решетките!

— Възможно е. Но когато си свършим работата, може вече да не искате някой да разбере.

— Взела съм предпазни мерки, оставих писмо в Блъд Хол.

Той зяпна учуден.

— О, не, лъжете! Наистина ли искате всичко живо да разбере с кого се срещате? С мъж като мен?

За съжаление трябваше да признае, че той има право. В последния миг реши да не оставя съобщение. Но не се издаде.

— Написах писмото, защото се боях да не ми сторите нещо. — Тя заотстъпва отчаяна в студената вода. — Ако не се прибера, преди да се е стъмнило, ще знаят къде да ме намерят и кой ме е отвлякъл. — Тя извади кърпичката, в която бе завила монетите и му я хвърли. — Ето! Четири фунта! Вземете парите и ме пуснете да си вървя!

Той улови ловко вързопчето.

— Знаех си аз, че ще се вразумите — заяви тържествуващо и опипа монетите. После впери отново лаком поглед в Джулиана. — Е, хубаво, позволявам ви да запазите още известно време малката си тайна, благородна лейди. А като награда за вашето покорство ще ви направя щастлива. Скоро ще тичате сама при Роб Уийл, защото онзи страхливец, вашият любовник, взе, че избяга!

Докато той пъхаше, извърнал глава, парите в джоба си, тя изпита безкрайно облекчение, но още не проумяваше какво е замислил. Той подскочи високо и се хвана с една ръка за ръба на дупката, издърпа се нагоре, за да се хване и с другата ръка. Джулиана щеше да е неспособна на усилието, което му струваше това.

— Не! Почакайте! — Тя изтича ужасена към него и прегърна краката му с две ръце. — Вземете и мен!

— По дяволите! — изруга той — я ме пуснете! Напразно се опитваше да я срита. Растящата паника ѝ придаде неподозирани сили и сега тя го държеше като в желязно менгеме. За малко да реши, че мисълта да остане сама в ледения, влажен мрак е по-лоша от изнасилването, което я застрашаваше допреди малко.

Двамата го чуха едновременно — приглушен стон в самата скала. Няколко секунди царуваше страховита тишина, нарушена само от водата, която капеше някъде в далечния мрак. После се чу пак — гръмолящият шум на срутващи се камъни. Колко бързо се удряше Джулианиното сърце в ребрата! Подът под краката ѝ поддаде. Тя се свлече с вик надолу, повлече със себе си в дълбокото и Уийл. Във вечната подземна нощ неговият отчаян вик на ужас се сля с нейния.

Ледената вода, в която се потопиха, притъпи всички сетива. Но Джулиана се беше вкопчила здраво в омразния мъж, хванала колана му с едната си ръка. Оставени безпомощни на течението, което ги отнасяше, те се подаваха от време на над водата като останки от корабокрушение, кашляха и плюеха.

Значи така ще умра, помисли тя почти в безсъзнание, в черната бездна на един мит. Без да съм му казала колко го обичам. Каква ужасна съдба... Джош! Нашето дете! Моля те, прости ми...

— Какво, по дяволите, значи това? Миналата нощ не се е прибираща вкъщи?

Госпожа Мийд избегна, вече достатъчно нещастна, гневния поглед на някогашния градинар на Блъд Хол и се помъчи, доколкото ѝ беше възможно, да разсъждава логично. Той ѝ предаде писмо от маркиза. В него пишеше, че господин Лингейт е почетен гост на Блъд Хол и сега той наистина изглеждаше като джентълмен. Син на лорд? Невероятно!

— Вчера към четири часа следобед нейна светлост потегли с колата. Заяви, че имала среща с някого. Не я попитах къде и с кого. Когато вечерта не се прибра, тръгнахме с Том да я търсим. Но как да знаем къде?

Джош я изгледа навъсено.

— Да е споменавала напоследък, че трябва да разговаря с някого в Комб Мартин или в Илфракомб? Беше ли е нервна и уплашена? Имахте ли чувството, че крие нещо?

— Ами да, стори ми се потисната — отговори икономката, без да крие неодобрението си. — Вие все пак шокирахте твърде силно нашата господарка, сър, с новото си име и този нов външен вид.

Джош се усмихна загадъчно.

— Предполагам, че ще изпита още един шок. Но първо трябва да я намерим.

Той въздъхна и прокара пяла длан през косата си. Маркизът му бе наел каляска. Без да сменя конете, Джош беше препускал колкото може по-бързо от Лондон до Блъд Хол и беше стигнал точно за двайсет и четири часа. Въпреки това имаше впечатлението, че е бил вързан за гърба на мързеливо добиче. Но сега всичко това вече нямаше никакво значение. Джулиана беше изчезнала.

— Да организираме издирване. Пратете Том в мината. Да свика там неколцина доброволци. Ще им платя двойна надница.

— В такъв случай ще проявят желание не само няколко души — каза госпожа Мийд.

— Добре, хайде, побързайте. Може някой да е видял колата и понито, вчера или тази сутрин.

— Къде отивате, сър? — попита тя шокирана, когато той заизкачва стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж.

— В стаята на лейди Джулиана — извика той през рамо.

— Боже, какво става! — измърмори тя и излезе от къщата, за да предаде на мъжа си желанието на господин Лингейт.

Джош претърси методично цялата стая, дано намери нещо, което да му подсказе какви са били предишния ден намеренията на Джулиана. Забрани си едно-единствено предположение — тя може да е взела на заем четири фунта от надниците на миньорите, за да плати някому, за да прекрати бременността. Не, не беше способна да го направи. За изчезването ѝ трябва да има друга причина. Онова, което най-сетне откри, го накара да потрепери от страх. Под леглото ѝ видя кожена касетка, в която е имало първоначално два пистолета. Сега единият липсваше.

— Джили, Джили... — прошепна той. С треперещи ръце опипа вдлъбнатината, в която бе лежало оръжието. — Каква ли опасна глупост си измислила? И кой е забъркан във всичко това? Уийл?

Изведнъж се изправи рязко, слезе тичешком в салона, където срещна Джед Колман и двама работници.

— Джош! — възкликна Джед. — Моите хора откриха колата на лейди Джулиана. В дерето край мина Малък Хангмън.

— Тя къде е?

— Не успяхме да открием никъде нейна светлост — отговори един от спътниците на Джед. — Затова решихме, че е тук.

Лицето на Джош се вкамени. — Не. Изчезнала е от вчера следобед. Трябва да я намерим. Може да е паднала от колата и да лежи някъде тежко ранена... Или е била отвлечена. Джед, кога видяхте Уийл за последен път?

— Тази заран той не дойде на работа, ако това искате да знаете. — Дватама мъже се спогледаха в мълчаливо съгласие.

— Претърсихте ли мината? — попита нетърпеливо Джош.

— Там работят на всички нива. През нощта е имало леко свличане на пръст. Нищо страшно. Ако лейди Джулиана или Уийл са били засипани някъде, досега да са ги намерили.

— Да вървим. Трябва да се претърси всяка къща между Илфракомб и Блъд Хол. Мисля, че Уийл е отвлякъл лейди Джулиана. Но едва ли са стигнали далече и все някой трябва да е видял нещо.

Джед кимна мълчаливо и изпъди двамата от къщата. Никой не видя страха, помрачил лицето на Джош.

— О, боже, Джили... — прошепна той. — Ако е сторил нещо на теб или на бебето...

Не, не искаше даже да мисли за това. Трябваше да я намери. Иначе щеше да полудее.

Джулиана се събуди в един нереален свят. Никой неин сън не е бивал толкова неясен, никой кошмар толкова реален. От тила ѝ болката се разпространяваше по всички нерви на тялото, ѝ, неспирни шумове продължаваха да кънтят в мозъка ѝ. Някой стенеше толкова тихо, сякаш не искаше да събуди мъртвите. Това самата тя ли беше? Или друг човек? Не, беше смъртта.

Вдигна бавно клепачи. Усети движението им. Но това беше единственото реално усещане сред черния като катран въздух. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Неспирни, безсмислени, излишни сълзи. Беше цялата мокра. Толкова много вода. Сигурно лежеше в локва. Сковаващият студ ѝ се стори по-поносим от болките преди малко. Сега чу вода да шурти. Силата на високата вълна, която я вдигна високо и я събори, сега клокочеше под скалата, на която се бяха озовали.

Уийл я беше спасил!

Дори по време на стремителното падане в тъмната бездна той не позволи на страха да го покори. Изплува над шуртящата вода, която ги повлече, и открил издадена напред скала, вкопчи се в нея и издърпа изтощеното тяло на Джулиана. Наоколо им водата се пенеше и продължаваше нататък по новия път, който срутването ѝ беше отворило. Уийл прегърна Джулиана, той я ругаеше и кълнеше, но я бранеше от всмукващите невидими потоци. След време водата спадна.

Хитър като лисица, с крака пъргави като на коза, воден от котешки инстинкти, той я бе водил през непрогледния мрак. Сега разбра защо мъжете му се възхищават. Никоя опасност, колкото и голяма да е, не го плашеше. С пръсти, вкопчени в колана му, тя джапаше подир него. Все още не го харесваше. Но страхопочитанието ѝ беше безгранично. Веднъж дядо ѝ ѝ обясни, че за да работиш в мина,

са нужни смелост и интуиция при вземането на решения. Уийл притежаваше и двете.

Вървяха през вода, която им стигаше до бедрата. Той явно знаеше каква посока трябва да следват, въпреки че едва ли виждаше нещо. Отдавна беше загубил свещта, кибритените клечки в джоба на панталона му бяха съвсем мокри. Тя се досещаше защо упорито мълчи — защото трябваше да се съсредоточи върху начина, по който те двамата можеха да оживеят. Когато в горния край на шахтата внезапно се появи слаба светлина, тя я възприе като чудо. Уийл сигурно я беше видял много преди нея. През този отвор я беше пуснал да се свлече надолу.

Сега я вдигна високо, пришпори я с яки ругатни, защото изтощеното ѝ тяло се отпускате и не се подчиняваше на заповедта да се изкатери нагоре. Той се възползва безсрамно от ситуацията, бръкна и под полите, загали бедрата ѝ и дупето. Тя най-сетне се видя горе.

Слънцето беше залязло, светлината в главната шахта се беше обагрила в лавандуловосиньо и зелено. Само няколко секунди по-късно и Уийл изпъзля през отвора. Никога не беше предполагала, че може да се зарадва като види грозното му лице. Той кървеше на няколко места, ръцете му бяха ожулени. Беше си загубил ризата. На едното му рамо зееше рана. Въпреки това подскачаше като ученик, преживял страхотно приключение.

— Хайде, елате, моя горда лейди! — извика весело той, бръкна в джоба и измъкна мокрото вързопче с монетите. — Получих каквото пожелах!

Тя се опита да стане, но усети силна болка в глезените. Изпъшка и се свлече. Той вече я беше изпреварил и сега ѝ се подиграваше, задето изостава.

И тогава дойде катастрофата — земята почна да се движи. Преди Уийл да успее да прекоси тичешком галерията до изхода, тя видя как очите му изскачат от орбитите. Стана толкова бързо, че Джулиана не можа дори да извика. Второ срутване разтърси оглушително мината и Уийл изчезна сред чакъла.

Този ад продължи няколко мига. Остана само разяждащ очите прах и едно ехо, което кълтеше в ушите на Джулиана, остана ужасното съзнание, че е затрупана. Тя затвори очи, защото реши, че е по-добре да не е принудена да гледа мръсотииите, които трябваше да нагълта.

Времето се влачеше мъчително бавно. Много време, прекъсвано от потоци сълзи, болка и студ.

Скоро щяха да я намерят. Уийл — силният, енергичният Уийл, сигурно се бе спасил. Тази мисъл ѝ вдъхна нови сили. Работниците щяха да си проправят път през срутването и да я изровят. Тя трябваше само да лежи тук и да чака спасението си. Тогава ще види отново Джош и ще му признае онова, което досега беше премълчавала. И никога вече няма да се разделят.

Тя заспа, после се събуди. В мрака наоколо си долови нещо ново. Бученето в главата ѝ беше замлъкнало и сега чу други шумове. Ритмично потропване. Лопата?

Изпълзя с ръце и крака до мястото, където би трябвало да е блокираният изход. Грапавият под раздираше кожата ѝ. Но на това изобщо не обръщаше внимание. Най-сетне напипа струпани един върху друг камъни, които ѝ преграждаха пътя, вкопчи се в тях и почна да крещи, да се обажда на мъжете, които я търсеха.

Под пръстите ѝ се откъртваха по-малки камъчета и падаха. Звънтящият шум ѝ вдъхваше кураж. Сигурно Уийл е довел много мъже, които му помагат да я освободи. Тя напипа късче плат и го дръпна. Сред дъжд от чакъл, то падна в ръката ѝ. Кърпата. С възли на четирите краища. С четирите монети. Тя я пусна да падне. Когато разрови по-надълбоко, пръстите ѝ се плъзнаха по нещо друго. Онова, което усещаше, но не виждаше, я накара да настръхне. С вик на ужас отскочи назад. Студена човешка ръка.

Тя се сви разтреперана и изчака ужасът да попремине. Бе забил толкова дълбоко ноктите си в нейната душа. Уийл беше мъртъв.

Облегна се отмаляла на стената. Шумовете, които чуваше, трябва да идваха от някоя стара галерия.

Междувременно беше ден и мъжете бяха започнали работа, без да подозират, че тя лежи само на няколко ярда от тях.

Щеше ли да умре, преди да я намерят? Тя затвори омаломощена очи. Последната ѝ ясна мисъл беше за Джош. От страх да не го загуби, тя отблъсна любовта му. Сега осъзнаваше колко егоистично е постъпила. Нищо не е по-лошо от това да умреш, без да си познал щастието на любовта.

След малко тя заспа и почна да сънува. Прекосяваше градина, която изглеждаше съвсем както в онзи призрачен ден — див хаос от

стъбла и клони без нито един цвят. Никога преди здрача не ѝ се беше струвал толкова зловещ. После тя разбра защо — смъртта дебнеше в храсталака.

Странно, тя не криеше присъствието си, не се беше маскирала като ужасен призрак, излязъл от гроба. Дълбоко в мрака тя беше само трепкаща празнота, антипод на живота — толкова сияйно светъл, че затъмнява звездите.

— Какво искаш?

Празнотата преминаваше бавно и плавно през безкрайни сенки. В другия край на градината нещо придобиваше неясни контури. Меки като восък, към нея се приближаваха две фигури. Капитанът и дамата се наведоха над някакъв мъж, който лежеше присвит на каменните плочи.

Джулиана изпита желание да не гледа, но вместо това, принудена от могъща сила, се приближи. И тогава видя онова, от което се боеше, стори ѝ се, че долавя слабия пулс на мъжа в собственото си тяло, чу пресекилото му дишане. От бледите му устни се стичаше червена пяна. Щеше ли да умре?

— Джош — прошепна задъхано тя.

Вслуша се в разговора на духовете. Думите проникваха като стонове в съзнанието ѝ.

Смъртта е дошла да го вземе. Не, ние не бива да се намесваме. Добре де. Но това ще тежи на твоята съвест.

Събрали сили, те го вдигнаха и го изнесоха от градината. И тогава Джулиана разбра, че е спасила своя любим.

Дългът трябва да бъде изплатен.

Тя не чу, а усети заповедта, която се заби в сърцето ѝ като кинжал. И отново разбра какво се е случило. Духовете са измамили смъртта, отнели са ѝ плячката. Но не за дълго. Дори ако на Джош му е писано да живее още сто години, този миг ще се повтори. Тя се обърна към трепкащата пустота.

— Ние сме смъртни и ти ще получиш каквото ти принадлежи — прошепна Джулиана.

Равновесието трябва да бъде запазено.

— Разбира се, че това ще стане. Какво ти се полага?

Живот срещу живот.

После тя се събуди в мрака на затрупаната шахта. Може би ще умре, сама и безпомощна, толкова уплашена. Защо призракът на дамата ѝ се яви в градината — за да я предпази от смъртта, която иска да я вземе? През последните няколко седмици се боеше да не би обичайните задължения на ежедневието да притъпят копнежа ѝ по страстна любов. Колко излишен ѝ се струваше този страх сега, когато желанието да сподели с Джош неизвестностите на живота беше единственото, което я отделяше от отчаянието. Да живее заедно с Джош — каквото и да им донесеше съдбата — в това виждаше единственото щастие, към което си струваше да се стреми.

Изведнъж усети, че вече не е безпомощна, нито сама. Тук, на това място, продължаваха да са нейни и любовта на Джош, и неговото дете. Любовта подкрепя живота. Осъзнаваше го все по-ясно. И вече нищо, дори смъртта, нямаше да я победи.

— Още не! — извика тя и чу ехото на гласа си в затрупаната скална шахта. — Не и днес! В името на любовта аз ще те победя!

Преди да затвори очи, видя как проблясващият мрак сякаш се сви и се превърна в обикновена тъмнина.

Джош препусна в здрача през портата на Блъд Хол, капнал и горчиво разочарован. Времето сякаш изтичаше между пръстите му. Заедно с половин дузина мъже пребродиха блатата, дано открият Джулиана и Уийл. Никой не ги беше виждал. Дори жената на Уийл не му каза къде, според нея, е могъл да отиде. Джош усещаше, че тя крие нещо. Явно се страхуваше повече от съпруга си, отколкото от представителя на маркиза.

Когато видя госпожа Мийд да излиза тичешком от къщата, той дръпна юздите, окуражен от нова надежда, която трябваше веднага да погребее. Като видя очакването, изписано на лицето ѝ, той поклати глава и се спеша. Твърде уморен, за да преглътне дори залък, премалял от страх и с мисълта просто да се напие, той се запъти към градината. Тук намери убежище от външния свят, тук се скри, преди Джулиана да навлезе в живота му. И сега имаше нужда от тази утеха, от място, където може необезпокояван да размисли. Нещо в изчезването на Джили просто не се връзваше. Но какво?

Затвори вратата зад себе си и спря смаян. Дори на слабата светлина на здрача видя дивия хаос. Сякаш ураган беше минал над растенията, които преди месец остави в толкова добро състояние. Сега в прекрасния оазис цареше хаос. Стъпваше внимателно по увехналите листа и счупените клони. В средата на градината се озърна и се послуша за познати гласове. Нищо!

— Зная, че сте тук — прошепна той. — Сега имам нужда от помощта ви. Лейди Джулиана е изчезнала и не знаем къде да я търсим. За бога, помогнете ми! — Тишината беше оглушителна.

Дори сред сенките нямаше и следа от забулени тайни. Просто една занемарена градина. Нищо повече. Нещо се беше променило. Никога не е бил суеверен, но животът или по-скоро въображението му го бяха научили през последните няколко седмици да разсъждава по-иначе.

Дали не е спасил собствения си живот? Едва ли. Бе чул гласове в мрака. Готови да помогнат ръце, които не видя, защото не можеше да вдигне глава. Дали не е сънувал? Вероятно. Дали не е бил в делириум? Кой знае. Но сега мълчанието на градината събуждаше усещането за празнота. Как можеше градината да изпитва болка от нечия загуба, ако тук никога и никой не беше дишал?

— Глупак! — измърмори той и се върна в градината. Хващаше се като удавник за сламка. Държеше се толкова абсурдно само защото беше уморен и отчаян.

Изведнъж на ръба на полезрението му нещо сякаш помръдна. Не усети докосване. Трептенето във въздуха беше твърде леко. Той не се обърна. Но протегна толкова бързо дясната си ръка, че надхитри невидимия натрапник. Изненада се не по-малко от него. Не беше сигурен дали сетивата му не го мамят. Но коравите му пръсти хванаха тънка, кокалеста китка.

Той придърпа безмилостно към себе си малкото същество — мърляво момченце.

— Искаш ли да ми кажеш нещо, преди да ти строша врата?

Момчето се сви ужасено.

— Моля ви, сър, не ме убивайте!

То наистина нямаше от какво да се бои. Но Джош се бе надявал на друга среща. Ядосан и разочарован, продължаваше здраво да го държи.

— Кой, по дяволите, си ти? — Детето мълчеше и той яко го разтърси. — Как се казваш?

— Пайк.

— Пайк — повтори Джош. Като видя дрипавото дете, само кожа и кости, гневът му се изпари. — Какво правиш тук? Само не ми казвай, че си искал да ме окрадеш! Откога чакаш удобния момент?

Момчето го погледа предизвикателно и сведе поглед чак когато Джош вдигна заплашително свободната си ръка.

— Аз избягах! — изтърси най-сетне Пайк.

— От кого? — Джош свали ръка.

— От моя татко.

Още преди да попита, Джош отгатна отговора и странни тръпки полазиха по гърба му.

— Кой е баща ти? — Момчето се беше втренчило безмълвно в земята и на Джош не му даде сърце да го раздруса още веднъж. — Роб Уийл? — Кимването с глава му стигаше. — Защо се криеш тук, Пайк? Лейди Джулиана да ти е обещавала да те вземе?

— Не, ами заради духовете.

— За какви духове говориш?

— Ами, тук се разхождат призраци. Тате ми каза. Рече, че кракът му нямало да стъпи в тази градина, защото гъмжало от демони.

— Значи мислиш, че тук можеш да се скриеш от баща си? Ти си умно момче, Пайк. Но защо трябва да се криеш?

— Защото тате ми се закани, че жив ще ме одере, ако дамата не дойде. Вчера следобед трябваше да се срещнат. Тя като не дойде, тате ме прати в Блъд Хол и икономката рече, че дамата е тръгнала.

Слепоочията на Джош затуптяха.

— Къде трябваше да се срещне с баща ти?

— В мината Малък Хангмън, в новата шахта под скалата.

— Благодаря ти, Пайк — простена Джош. — Може да си спасил живота на дамата. Не бой се, баща ти вече никога няма и с пръст да те пипне. Обещавам ти. А сега върви в кухнята и кажи на икономката да ти даде нещо за ядене и да ти приготви легло. — Хайде, побързай! — побутна той лекичко момчето.

Докато Пайк тичаше през градината, той постоя още малко, за да подреди мислите си. Джили е потеглила с колата към мината, за да се

срещне с Уийл и не се беше върнала. Отпъди решително мисълта, че този разбойник може да я е убил. Но нещо се беше случило.

Още преди да обмисли всичко, хукна към конюшната. Ако не стигне навреме в мината...

На височината на хълма Малък Хангмън той спря кончето, за да си поеме дъх. Вечерта беше тъмна. По залез на хоризонта се бяха струпали оловносиви, ниски облаци, последните лъчи все още ги багреха отдолу в червено. Брегът тънеше в непрогледна сянка и Джош можеше само да се досети, че към него прииждат белите пенести вълни на прилива. Неподходящо време за целите му, но той нямаше избор, защото на карта беше заложен животът на Джулиана.

Той слезе и върза здраво понито. Някъде под краката му, в лабиринта на мината Малък Хангмън, беше пленена Джулиана. Знаеше го и тази увереност го накара да слезе тичешком по склона. С факла в ръка си проправи път през храстите жълтуга чак до брега, вместо да почака Джед и останалите мъже. Сега не го интересуваше дали Уийл е виновен за опасността, в която се намираше Джулиана, или тя е пострадала при нещастен случай. Занимаваше го една-единствена мисъл — да я намери, преди да е станало твърде късно.

Той се спусна през храсталака, плъзна се чак докато ботушите му не опряха в пясъка. Когато сви вляво, чу гласове зад себе и горе, в края на дерето. Дузина факли осветяваха нощта с треперлива жълта светлина.

Откакто разбра от сина на Уийл накъде е потеглила Джулиана, картината на ново срутване не го напускаше нито за миг. Може би призраците на Блъд Хол са измайсторили целия този ужас? Или са отзвук от най-страшния му кошмар?

Ускори крачка, хукна покрай брега докато дробовете не го заболяха, а сърцето му едва не се пръсна.

Чакай ме, Джили, идвам... Очите му претърсваха склона. Най-сетне видя черния отвор сред сивите и жълто-кафяви сенки на здрача. Пак така бързо, както се беше свлякъл, отново изкачи височината. От резките му движения факлата хвърляше на земята танцуваща светлина.

За малко да не види малкия предмет, но пламъкът се отрази в строшеното стъкло, което лежеше в тревата. Още преди да го докосне,

вече се досети какво е. Очилата на Джили. С мъка, но и с радост си пое дъх. Тя е тук. Значи съм на прав път.

Гласовете на мъжете, които бързаха през пясъка, привлякоха вниманието му. Когато се обърна към тях, друго проблясване привлече погледа му. Този път намери пистолета. И тогава влезе решително в галерията.

Джед видя с ужас как Джош изчезна в черния мрак.

— Проклет глупак! — измърмори той. Преди известно време беше видял Джош да работи под земята и знаеше колко здрави нерви има този млад мъж, притежаваше и необходимия инстинкт за самосъхранение — все неща, без които човек не може да избягва опасностите в една мина. Но му липсваше опитът, необходим, за да се осмелиш да влезеш сам в нова, още непроучена галерия.

Джед стигна с пъшкане до входа.

— Останете отвън! — заповяда той на спътниците си, — аз ще вляза.

Още щом пристъпи в тъмното, видя Джош да тича насреща му.

— Срутваме! Чувам да шуми вода! Двамата са затрупани!

— Един момент, момче — спря го Джед привидно спокоен. — Срутваме още съвсем не значи, че вътре има някой.

Джош вдигна навъсено счупените очила и Джед поклати с въздишка глава.

— Съжалявам. Само на дневна светлина можем да предприемем нещо. Утре ще доведе всички работници. Ако сте чул шум на вода, сигурно е подземната река, която ни попречи да взривяваме. Чакаме нова машина, с която да изпомпваме водата, преди натискът ѝ да причини срутваме на по-дълбоките нива.

На трепкащата светлина на факлата лицето на Джош беше сиво като пепел.

— Срутването е започнало в горния край на мината. А водата се просмуква отдолу. Следователно Джулиана и Уийл няма да издържат дълго. Трябва веднага да почнем да копаем.

Когато се озърна за лопата, Джед го хвана за ръката. — Разбирам какво чувствате, момчето ми. Но е невъзможно. Налага се най-напред да подсилим запазените стени.

— Не разбирате ли? — изкрещя Джош и се дръпна. — Искам да измъкна Джулиана!

Въпреки цялото си съчувствие Джед Колман беше преди всичко ръководител на мина.

— Няма да позволя хората ми да рискуват живота си, най-вероятно без полза. — Той помълча малко и добави: — Лейди Джулиана може да е вече мъртва.

— Правете каквото щете — отговори Джош и избегна хладнокръвния, спокоен поглед на Джед. — Аз трябва да вляза. — Без да очаква отговор, взе кирката от ръката на един работник и тръгна към входа на галерията.

— Човече, да не сте луд? — Джед му препречи път с широките си рамене. — Или искате да се убиете?

— Пуснете ме да мина — каза тихо Джош. — Не ви моля за помощ. Но бог ми е свидетел, че ако се опитате да ме спрете, ще ви убия.

В очите му Джед прочете болка, страх и загриженост, но не и лудостта на мъж, комуто отчаянието е отнело разума. Той мълчаливо се дръпна.

Джош влезе бързо в галерията, заби факлата в срутената пръст и почна да копае. Няколко минути по-късно чу зад себе си стъпки, обърна се рязко и вдигна кирката, готов да се брани. Но на трепкащата светлина видя да идват ръководителят на мината и двама работници със сечива и кофи.

— Щом и вие сте глупак... — Джед леко се усмихна. — Както гледам, тази вечер наоколо се разхождат доста чешити като вас.

— Благодаря — измърмори Джош и вдигна отново кирката.

До късно през нощта си пробиваха път през чакъла и спираха само когато копаенето предизвикваше свличане на пръст. Бавно, предпазливо и методично си проправяха път към вътрешността на мината. Джош знаеше какво ги заплашва, ако допуснат грешка. Тогава срутената шахта щеше да стане техен гроб.

Най-сетне Джед изрови тока на подкован ботуш и побутна човека до него, който дръпна на свой ред Джош за ръкава.

— Уийл? — попита Джош и Джед кимна.

Джош затвори за няколко секунди очи, после си пое дълбоко дъх и продължи да работи.

Сега се съсредоточиха над срутването близо до трупа, удвоиха усилия, но предположенията им бяха мрачни. Каквото и да изкопаеха,

то трябваше да е някъде тук.

Джулиана чуваше звъntenето на лопатите и кирките. Но този шум отекваше вече толкова отдавна, че сетивата ѝ постепенно се притъпиха.

Сега вече не можеше да определи откъде идва шумът, отдалече или отблизо. Лежеше, превита и трепереща в студен, влажен ъгъл и дишаше разредения въздух, който ставаше все по-малко.

После се затъркаляха камъни. Тя се притисна уплашено към каменната стена, взе да повръща и да кашля, когато в гърлото ѝ влезе прах. Само след малко примига недоверчиво срещу трепкащата светлина на факли. Неколцина мъже крещяха победоносно, силни ръце прегърнаха треперещото ѝ тяло.

Вдигна с усилия глава.

— Кажете на Джош, — прошепна тя — че го обичам.

— О, Джили — прошепна ѝ на ухото толкова познатият глас — аз го зная.

— Колко жалко! — въздъхна лейди Реджина, когато Джулиана заяви, че новите рокли вече не ѝ стават. — След всички усилия, които положихме. Е, това значи, че госпожица Софи трябва да дойде още веднъж в Блъд Хол и да ти ушие пълен гардероб, разбира се, и за бебето също. — Тя плесна радостно с ръце. — О, толкова ще е забавно! Роклички и шапчици, и ботушки, и одеялца... май е време и да извадим куките за плетене. Слушаш ли ме, Джили?

Джулиана се дръпна от прозореца на спалнята.

— Да, бабо.

— Ти наистина ли се чувстваш добре? Може би още не бива да ставаш. Ще пратя някой от слугите при доктор Маклинтън.

— Няма нужда. Единственото, което ме дразни, е това ужасно безделие. Вече три седмици не съм престъпвала прага на тази къща. Ако не ми разрешат в най-скоро време да излизам, ще полудея.

Маркизата не направи гримаса, но сърцето ѝ ликуваше. За пръв път, откакто я освободиха от срутената шахта, нейната внучка проявяваше отново жажда за живот. Само няколко часа след спасяването на Джили, лейди Реджина и нейният съпруг пристигнаха в Блъд Хол. Само като си помислеше, че Джулиана беше на косъм от

смъртта, тя отново се разтреперваше. Ако Джили оживя сред целия този ужас, дължеше го само на смелостта на Джош Тревълн. Лейди Реджина се усмихна замислено. Харесваше много младия мъж, макар да не одобряваше начина, по който бе спечелил Джили. Маркизът вече подготвяше брачния договор. Сватбата беше след два дена. Липсваше само едно — съгласието на младоженката.

От седмици Джулиана приличаше, поне в очите на баба си, на повехнала роза, въпреки че докторът уверяваше, че се е съвзела много добре от опасното приключение, а на бебето не му се е случило нищо лошо. Значи страдаше само от душевни мъки.

— Тази заран господин Лингейт отново ще ни посети — съобщи лейди Реджина.

Джулиана стисна устни. Всяка сутрин и всеки следобед той се появяваше в Блъд Хол, понякога и вечер. Всеки ден, но никога нощем. Не влезе нито веднъж в стаята ѝ през тайната врата. Беше решил, изглежда, да сложи край на тази фаза в отношенията им. Но тя очакваше въпреки това една последна тайна любовна нощ. Само ако прояви готовност да дойде, тя ще вземе участие в приготовленията за сватбата.

През първите дни, докато тя лежеше изтощена в леглото, той прекарваше често до нея цели часове. А сега, когато тя се чувствуваше по-добре, вече не влизаше в спалнята ѝ. Заяви, че не е редно. Затова, докато траеха посещенията му, тя просто не се появяваше. Но всеки път наблюдаваше от прозореца на стаята си как си тръгва. Колкото и да го обичаше, не искаше да се откаже от щастието на една последна интимна среща в пълна тайна. След това щеше да се омъжи за благородника Ейдриън Джошуа Лингейт. Но сърцето ѝ щеше да принадлежи и на недодялания, страстен градинар на име Джош.

Тъкмо в тези дни, когато той толкова ѝ трябваше, Джош сякаш бе загубил способността да чете мислите ѝ, да отгатва желанията ѝ, още преди тя самата да ги е осъзнала. Това ужасно я ядосваше. Копнееше от все сърце за дивите, порочни нощи на първото си щастие. Докато той не го разбере, напразно ще чака тя да каже „да“.

— За какво си се замислила, Джили?

Джулиана примига притеснено.

— Извинявай, бабо...

— Какво толкова интересно има навън? — Лейди Реджина стана от люлеещия се стол и застана до внучката си на прозореца. — О, Атлантикът. Съвсем бях забравила — когато въздухът е прозрачен както днес, от тази стая се вижда сребърната ивица на морето. — Тя се престори, че не забелязва сълзите по бузите на Джулиана. — Толкова обичам морето! Свежият солен въздух ще се отрази добре на тена ти, ще пропъди от лицето ти бледия, болезнен цвят. Искаш ли да отидеш до брега?

Джулиана за малко да поклати отрицателно глава. Но изведнъж ѝ се дощя да напусне Блъд Хол и спомените си за станалото сред тези стени.

— Да, това би ми харесало.

— Чудесно! Веднага ще слеза долу и ще помоля госпожа Мийд да приготви една кошница за пикник и да нареди да впрегнат понито в колата. А Моли ще изпратя горе, да ти помогне да се облечеш. Сложи си жълтата муселинена рокля. Навън е доста топло, а не е хубаво да ти става горещо.

— Да, бабо. — За да не разваля радостта на баба си, успяла най-сетне да накара внучката да се поразмърда, Джулиана извади добросъвестно жълтата муселинена рокля от гардероба. С помощта на Моли успя да я облече. Половин час по-късно слезе по стълбата. В хола чакаше лакей с кошница в едната ръка и ватирано одеяло в другата. До него лейди Реджина държеше слънчобран от жълта органза на пъстри райета.

— Джили, надявам се, че си обула туристическите обувки. Госпожа Мийд ти е приготвила чудесен обяд, сложила е даже и бутилка ябълково вино и току-що изпечен ягодов сладкиш. Хайде, вземи слънчобрана!

След малко Джулиана вече седеше до лакея на седалката на колата и всички потеглиха през портата на Блъд Хол към плажа.

Над покритите с мъх ливади се простираше ослепително синьо небе, а на хоризонта се гонеха снежнобели облаци. Това вече не беше мрачният Девън посред зима или през първите пролетни дни. По хълмовете пиренът беше избуял под ослепителните лъчи на вече силното, ярко лятно слънце. Свежият вятър оправи само за няколко минути настроението на Джулиана. Зад колата се вдигаха облачета прах.

По пътя към брега срещу тях се зададе някакъв мъж. За да заслони очи от слънцето, Джулиана вдигна ръка над очилата и се вгледа в него. Носеше вълнено сако, брич и широкопола шапка. Когато той вдигна глава, видя лицето му.

За малко да извика от изненада и да забрави, че от три седмици се старае да е предпазлива. Не беше Ейдриън Лингейт, а Джош Тревълн. Той отстъпи към канавката. За нейна изненада лакеят спря понито и преди тя да успее да му зададе въпрос, Джош вече се беше приближил бързо към нея.

— Добър ден, Джулиана.

— Добър ден — процеди тя през зъби. С мъка скри радостта си.

— По-добре ли си вече? — осведоми се той и ѝ подари онази неустойма усмивка, която така болезнено ѝ липсваше. — Чух, че все още прекарваш целия ден в леглото.

— Не съвсем — отговори тя хладно и усети, че бузите ѝ пламват. Дали не ѝ се подиграва, задето не иска да го види?

Скръстил ръце на гърдите, той я гледаше внимателно в лицето.

— Бузите ти са поруменели и това те разхубавява.

Джулиана избегна погледа му. Беше ли разбрал най-сетне защо тя не го кани в Блъд Хол? Тази среща случайна ли беше? Не, той не биваше в никакъв случай да разбере колко се радва, че го вижда. Въпреки това не можа да устои на изкушението и пак го погледна. Сега и направи впечатление колко съсипан изглежда — с хлътнали страни и тъмни сенки под очите.

— И ти ли беше болен?

— Оттук аз ще поема юздите, Лайъм — заяви той на лакея.

Джулиана видя намръщена слугата да скача от капрата.

— Какво правите?

Лайъм стана червен като рак.

— Ами, милейди, маркизата ми заповяда да ви предам на грижите на господин Лингейт. — Той се поклони отсечено и побърза да се махне, сякаш се боеше, че ще се озове в неудобно положение, ако не изчезне веднага.

Тя погледна ядосано Джош, който весело се ухили.

— Това ти си го нагласил.

— Точно така — призна си той и посегна през скута ѝ към юздите. — След като не можех да те посетя, все трябваше да измисля

нещо.

От щастие едва не ѝ се зави свят. Тя му е липсвала! Въпреки това отговори хладно:

— Е, добре, в момента съм твоя пленничка. Какво имаш намерение да правиш с мен?

Като го погледна в лицето, Джулиана съжали, че не е формулирала по-точно въпроса си.

— Искаш ли честен отговор? Тук и сега?

Тя не знаеше какво да каже и само сви рамене. Доволен от мълчанието ѝ, той се качи в колата зад нея, прегърна я през кръста и я притисна към гърдите си.

— Какво си позволяваш? — протестира тя срещу интимния жест.

— Мъча се да си спомня каква си на пипане — отговори той и зарови носа си зад дясното ѝ ухо. — Всеки случай ароматът ти е предишният, Джили. Толкова сладък...

Ядосана, тя се опита да забие лакти в ребрата му. Но ръцете му се плъзнаха от кръста ѝ нагоре и обгърнаха гърдите ѝ.

— Престани! — засмя се тя, вече съвсем объркана.

Но той пренебрегна заповедта и захвапа ухото ѝ. Тялото ѝ отговори веднага на милувката и това я възхити, но и я засрами. Заради бременността вече не беше силно пристегната. Пръстите на Джош намериха лесно пъпките на гърдите ѝ над корсета, който обгръщаше съвсем хлабаво тялото ѝ. Той загали между палец и показалец нежните зърна и кръвта на Джулиана забушува в диво желание.

С ръка на корема ѝ, той притисна бедрата ѝ към своите и пръстите му се плъзнаха ниско надолу.

— Боже милостиви, Джили — изстена той, — колко поли си навлякла?

— Достатъчно — увери го тя, въпреки че се съмняваше. Усещаше как въпреки многобройните гънки той вече гали корема ѝ и разпалва желанието ѝ.

— Пусни ме, Джош, моля те.

Той се подчини неохотно и вече съжаляваше за топлата ѝ близост. После хвана брадичката ѝ, обърна лицето ѝ към себе си, за да я погледне в очите. Онова, което видя, го накара да изпита облекчение, но и го разтревожи — арогантна решителност, но и онази разтапяща нежност, която проявяваше единствено към него. Та той за малко не я

загуби. Страданието през часовете, докато отчаяно я беше търсил, продължаваше да го гнети.

Устните им се намериха и времето сякаш спря, ливадите наоколо бяха сякаш сътворени в този миг, въпреки че излъчваха и сега все така силно отколешната си магия. В тази целувка Джош откри вечността.

Когато вдигна глава, тя се поотдръпна от него, но в нейния свят вече имаше място само за него и за нищо друго, само за неговото излъчване, неговата миризма, пламъка в сините му очи.

Смехът му прозвуча спокоен и освободен.

— Ела, момичето ми, преди да сме посрамили публично този прекрасен ден със страстта си! — извика той и пришпори понито.

На брега той ѝ помогна да слезе от колата. С кошницата за пикника и одеялото в едната ръка, той хвана с другата Джулиана и я поведе по тесния стръмен път към закътаното заливче.

— Ей там — реши той и посочи с вирната брадичка една издадена скала. Ако се случеше да минат рибарски лодки, там нямаше да ги видят. Той сложи кошницата на морската трева, постла одеялото и го затисна с камъни от четирите краища.

Тя го наблюдаваше мълчаливо и не му предложи помощ, която ѝ без туй не му трябваше. Вместо това възприемаше алчно всяка подробност, всичко, което през последните седмици толкова ѝ бе липсвало. Завиждаше на косата на врата му, прилепена към силните мускули, ревнуваше кичурите каса, които се развяваха на вятъра и целуваха страните му. Когато той свали сакото, тя намрази ленената риза, обгърнала широките му рамене, и под която се очертаваха мускулите на неговите гърди. Ненавиждаше и тесния брич, изпънат на краката му, колана над тесните бедра, а най-вече копчетата, очертаващи онова място на панталона.

Никога не ѝ беше изглеждал по-жизнен, толкова прекрасно мъжествен и желан.

Най-сетне тя стана, извърнала лице, прехапа устни и прокле глупавите си мисли. Не, не можеше да отрече силата на неговото въздействие върху сърцето и тялото ѝ. Желаше го толкова безмерно, че изпитваше болка.

За да отклони вниманието си с друга болка, тя заби нокти в дланите си. Когато той се приближи към нея, тя затаи дъх.

— Джили, да идем да се поразходим — помоли той, хвана я за ръка и я заведе на слънце.

Известно време бродиха край брега и усещаха вятъра в косите си. Колкото пъти спираха, той я освобождаваше от една дреха. Най-напред ѝ събу чорапите и обувките, после ѝ свали шала, а накрая и шапката, измъкна фибите от плитката ѝ, вдигната като корона. Порив на вятъра изтръгна от ръцете му тежката ѝ коса, която се развя зад нея като катраненочерно знаме. Той отстъпи със смях назад.

— Исках да го направя още първата нощ, когато те видях да лежиш толкова доверчива в леглото си. — Споменът ускори и нейния пулс не по-малко от неговия.

Хванати за ръка продължиха нататък, размахали като деца ръцете напред и назад. Джулиана се нагаждаше без усилия към дългите му крачки. Отдаде се безрезервно на хубавия ден и шумящия прибор, на компанията на Джош.

Най-сетне се върнаха при одеялото и седнаха.

— Нахрани ме — помоли той ухилен.

Тя изпълни с удоволствие желанието му. Съдържанието на кошницата можеше да стигне за десетима гладни мъже. Тя наблюдаваше за пръв път здравия му апетит. Той изяде три пържени млади гълъба и няколко круши, цяло хлебче и голямо парче сирене. Между тях с мъка си поемаше дъх. По-скоро учудена, отколкото гладна, тя го гледаше, сложила лакти на колене и опряла брадичка на дланите си.

След като се нахрани, той се изтегна на одеялото и скръсти ръце зад тила.

— Надявам се, че няма да се пръснеш — каза тя весело.

Под тъмните клепки очите му отразяваха небето. После той протегна ръка.

— Легни до мен, Джили.

В първия миг тя не можеше да помръдне и не намираше смелост да направи онова, за което си мечтаеше, откакто го видя на пътя. Но после хвана пръстите му, а той я привлече надолу, към себе си, облегна я на рамото си. След това не помръдна и тя реши, че не споделя онова, което чувстваше тя.

Никога през живота си не беше изпитвал по-силни усещания от тези, които събуждаше жената до него. Ръката, с която я прегърна,

трепереше под сладката ѝ тежест, ноздрите му поемаха с възторг аромата на стоплената ѝ от слънцето кожа. Докато се разхождаха, той завидя на очилата, които галеха лицето ѝ, на роклята, която се притискаше към гърдите ѝ. Поруменелите ѝ бузи засилиха непреодолимо желанието му.

Но той се въздържа, когато прочете в очите ѝ желанието, което изпитваше и тя. Не разбираше отказа ѝ да го вижда, докато не проумя, че тя беше приемала с готовност в леглото си „Джош“, но беше ядосана на „Ейдриън“. В дъното на душата си неговата Джили беше страстна жена. И понеже Джош не биваше да я посещава в Блъд Хол, сега беше уредил тази среща.

Той се обърна към нея, погали нежно с пръст бузата ѝ. Колко големи бяха очите ѝ, зелени като морето.

— Джили... — прошепна той и тя изтълкува вярно неизречения му въпрос. Докоснеше ли я, кожата ѝ запламтяваше. Когато той я хвана за брадичката, тя затвори очи. Той я целуна и усети вкуса на слънчева светлина.

Този предобед разполагаха с цялото време на света. Една целувка се сливаше с друга, докато устните почваха да парят, а дъхът им секваше. После той стана, вдигна Джулиана на крака и я прегърна. Тя го целуваше все по-нетърпеливо, преливаща от надежда, радост и любов. Когато чу тържествуващия му стон, обгърна шията му с ръце и сплете пръсти в косата на тила му, за да го целуне още по-страстно.

Ръцете му се плъзнаха бавно към нейните бедра, притиснаха ги към неговите, а после се върнаха отново нагоре и откопчаха кукичките и копчетата по роклята ѝ. В морската трева скоро се озова забравен облак от жълт муселин. Върху него се натрупаха няколко поли, последвани от корсета и ленената риза. Застанала гола пред него, тя отстъпи крачка назад. Не избегна пламения му поглед, който засилваше насладата ѝ, и видя отражението си в неговите очи. Тя го гледаше мълчаливо как се съблича. Досега не се бяха виждали на дневна светлина. Вече гол, той я остави да го гледа мълчаливо, както бе сторила тя преди няколко минути.

Тя познаваше допира на кожата му. Но сега виждаше за пръв път загорелите му на слънцето гърди с червено-златисти къдрави косми и предизвикателно вдигнатото доказателство за неговата мъжественост.

Погледът ѝ се върна към лицето му, издаде щастието от това ново знание.

Те се прегърнаха палаво като деца. Но страстта, пламнала между тях, не беше детинска. С устни и ръце те се преоткриха следващия час отново, което щеше да се повтори още много пъти, но никога с покоряващата сила на първото любовно щастие посред бял ден. Той проникна бързо в нея и изпита най-сетне вътрешния мир, който седмици наред толкова болезнено му бе липсвал. Това беше негово. И щеше да си остане, докато силите му го позволяваха. Върховният миг я накара да извика тихо, и викът ѝ се сля със задъхания му стон.

— Аз пък се боях, че вече не ме желаш — прошепна тя, завърнала се в действителността.

— Глупаче! — скара ѝ се той и я целуна по бузата. — Може ли желанието ми да те имам някога да угасне?

Тя сложи пръст на устните му, подпухнали от нейните целувки.

— Поискал си от дядо ръката ми, само за да изпълниш дълга си.

— О, господи! — Смахът му се смеси с вика на чайките, които кръжаха над морето. — Трябваше ли да му кажа, че искам да се ожена за неговата внучка, защото устните ѝ имат чудесен вкус, защото е прекрасно, когато краката ѝ обхващат моите бедра?

— О! — простена тя.

— Ти друго не можа ли да измислиш, Джили? — Той я притисна изведнъж толкова силно към себе си, сякаш се страхуваше тя да не скочи и да не избяга. — Та ти за малко не умря. Не биваше да те оставям сама, докато Уийл все още те заплашваше. Хиляди пъти съм проклинал глупостта си...

Тя го прекъсна с нежна усмивка.

— Не се упреквай. Аз те обичам, ти ме обичаш и това е достатъчно.

— О, да! — съгласи се той.

Лежаха с часове на пясъка, докато не се спусна здрач. Доверяваха си тайни, които никой друг и никога нямаше да узнае. Джулиана му разказа задъхана съня си за смъртта и как се беше преборила с нея. Джош ѝ разказа своите сънища и наблегна, че никога вече няма да се отделя от нея. По-късно разговорът се насочи към практични неща.

Джош ѝ каза, че маркизът му е предложил пост в правителството. Но той беше получил от покойния брат на майка си малко имение в Корнуел и би предпочел да живее там. Джулиана веднага каза, че никога не се е чувствувала добре в Лондон. Освен това смяташе, че децата трябва да бъдат възпитавани свободни и без принуда в обстановка, в която няма да им се карат заради изцапани лица и ръце.

Най-сетне слънцето се сля с морето на запад.

— Престани да ме изтезаваш, Джили — помоли Джош и нежно я целуна. — Кажи най-сетне, че ще се омъжиш за мен!

В очите ѝ той прочете любов и доверие.

— Да, Джош Тревълин Ейдриън Лингейт, ще се омъжа за теб и ще ти родя деца. И дано всевишният ти отреди щастливо бъдеще.

Усмивката му изпълни сърцето ѝ с гореща любов.

— Само си представи какво ще кажат хората — лудата стара мома от Блъд Хол се е омъжила за влюбения си градинар и сега двамата се радват на простичкия селски живот!

ЕПИЛОГ

Малко преди полунощ лейди Реджина, маркизата на Илфракомб, влезе в градината, наметнала копринен шал над балната си рокля. Въпреки топлия летен въздух тя потрепери, когато затвори вратичката зад себе си. Между клоните на дърветата падаха лунни лъчи и сякаш хвърляха сребърни монети по каменните плочи. Отначало тя не чу нищо, но застана в сянката и зачака. Скоро долови първите звуци на весела мелодия, която стигаше до нея всеки път, когато проявеше достатъчно търпение.

В средата на градината, където лунната светлина стигаше не спряна от дървета и храсти, една двойка танцуваше толкова леко. Двата силуета приличаха на размити илюзии. Безтегловни като перести облаци, които се носят над мъховете. Реджина не прояви нито изненада, нито страх, защото познаваше много добре и двамата. От времето на Реставрацията, от връщането на Стюартите на престола преди близо двеста години, те бяха в Блъд Хол у дома си — пример за всички влюбени, защото се противопоставяха дръзновено на религията и на хората. Реджина познаваше добре и красотата на дребничката руса лейди, и впечатляващото, загоряло на слънцето лице и късо подстриганата коса на мъжа. Роклята с дълбоко деколте от светлорозовата коприна с широк кринолин беше по модата на онова време. Капитанът носеше коженото яке на войник от седемнайсети век, бричове, високи ботуши и ръкавици с широки маншети.

Мелодията звучеше все по-силно. Лейди Реджина се приближи внимателно към двамата. На няколко крачки от тях изчака да бъде открита. Секунди по-късно две бледи лица се обърнаха към нея.

— Добър вечер, капитане, лейди — поздрави ги с усмивка, но не получи отговор. Всъщност не беше и разчитала на това. — Искам да ви благодаря за тази нощ — продължи тя и посочи ярко осветената къща, от която долиташе весела мелодия. — Сигурно чувате смеха и усещате радостта. Преди няколко часа венчаха Джили и Джош. Все ми се струва, че и вие сте допринесли за всичко това. И ви благодаря. Трябва

да ви помоля за извинение, капитане, за лошото си държане при последното ми посещение. Вече можете да не се боите от нас, смъртните. Междувременно получихме урока, който искахте да ни дадете. Не зная, може би нашите потомци ще направят живота си излишно тежък и ще се противят на любовта. Защото нали това ще наследят от вас?

— Тези съмнения, идващи от слабостта на човека. Но когато ги побеждаваме, откриваме безценния дар — любовта. Сега вече заслужихте своя покой — добави тя тихо.

Те стояха известно време неподвижно, после лейди Реджина бе заслепена от светлина, лумнала като бял огън. Сред трепкащите му вълни се понесоха две прозрачни същества и дълбок глас стигна до маркизата, по-нежен от лунна светлина.

— Приемаме извинението ти, лейди, но ти се лъжеш. Докато името Кингсблъд е живо и смъртна кръв тече във вените, ние трябва да издържим. Такава е нашата орис. Когато се умориш от този свят, ела пак и ние ще ти дарим спокойствие.

После те изчезнаха, светлината угасна, мъртвешка тишина изпълни градината. Вратата изскърца — шум подобен на песента на щурец.

— Джина? Джина?

Маркизът влезе в градината, осветена вече само от луната.

— Трябваше да се сетя — въздъхна той примирено. — Защо тъкмо тази вечер, когато празнуваме сватба?

Реджина избърза насреща му, обви шията му с ръце и притисна мокра от сълзи буза към гърдите му.

— Защото си спомних за една друга сватба — нашата.

— Да, зная — отговори той и я притисна към себе си. — Най-красивата сватба на този свят. Но тази нощ във въздуха витае нещо.

— Магия — прошепна тя, вдигна глава и се взря в лицето на мъжа, когото обожаваше от повече от четиридесет и пет години.

— Нощ, сякаш създадена за любов.

Той я целуна нежно, наблюдаван одобрително от невидима публика.

— Още ли те потиска това, че миналата година за малко не умрях? — попита той, когато я пусна.

Реджина вложи в усмивката си цялото си сърце.

— И двамата скоро ще срещнем вечността.

— Боиш ли се от това?

Тя си спомни обещанието на духовете.

— Не, не толкова, колкото мислех досега. — От прозорците на салона долетяха звуците на оркестъра, подхванал нова мелодия.

— Милорд, ти ми обеща един валс.

— И не съм го забравил. — Той я прегърна нежно през кръста.

— Да танцуваме в чест на Джили и Джош и на всички, които познават благослова на истинската любов.

И те започнаха да танцуват — през градината, сред смъртни и духове, в ритъма на радостите, събудени от нова любов и старо щастие.

Издание:

Лора Паркър. Нощна лилия

ИК „Ирис“, София, 2004

Редактор: Иван Колев

Коректор: Пенчо Иванов

ISBN: 954 455 061–4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.